

КАТИ ХОПКИНС ОТ СМОТАНЯЧКА БОГИНЯ

Превод: Светла Ганева-Морисън

chitanka.info

Обръщали ли сте се в трудни моменти към вашия хороскоп? Не? Сега е моментът да го направите. Чрез героините на Кати Хопкинс, всяка от които е представителка на различна зодия, ще откриете как с помощта на звездите и... с повече смелост и упоритост може да решите проблемите си.

Родителите на дванадесетгодишната Джема получават прилична сума пари, завещани от тяхна роднина, и решават да я изпратят в престижно училище с пансион. Тийнейджърката е съкрушена, защото трябва да напусне дома си и приятелките си. На всичко отгоре в новото училище е пълно с високомерни богати момичета, а съквартирантката ѝ е свита и едва отронва по някоя дума. Скоро обаче Джема открива, че е избрана за Момиче на зодиака. Това може да промени коренно живота ѝ, но само ако се изправи лице в лице с проблемите си.

ПЪРВА ГЛАВА

ХЛЕНЧ

— Сбогом живот — въздъхнах аз, като погледнах през прозореца на стаята си към автобусната спирка в края на улицата.

Всичките ми приятелки бяха там — Луси, Хло, Ели, Джес и Шарлот. Мотаеха се наоколо, смееха се и се закачаха една друга както обикновено. *Стана ужасно голяма грешка. Не е никак честно.* Сега трябваше да започна заедно с тях осми клас.

Загледах се в Джес с надеждата, че ще погледне нагоре. Беше най-добрата ми приятелка, но вероятно Шарлот щеше да заеме мястото ми отсега нататък. Бях готова да се обзаложа. Скоро щеше да ме забрави. Неизбежно бе, след като нямаше да сме в едно и също училище. Обеща, че ще ми помаха от автобусната спирка, а дори не погледна към мен. Нито веднъж. Беше твърде заета да се забавлява с Шарлот, вместо с мен. *Няма да плача, няма да плача* — казах си аз, когато автобусът се зададе шумно по улицата, а Джес извади ръка от джоба си и помаха вяло. Твърде късно. Очите ми се напълниха със сълзи. Знаех си, че ще се разплача. Отново.

Гледах как приятелките ми се качиха в автобуса и се изгубиха след завоя. Улицата остана празна. Бях сама.

Е, не съвсем. Бърти, който също наблюдаваше, опрял лапи на перваза на прозореца, погледна съчувствено към мен и изскимтя тихо.

Погалих меката черна козина на главата му.

— Скоро ще трябва да се сбогувам и с теб — въздъхнах и се отдалечих от прозореца.

Багажът ми беше събран на леглото. Мама се бе погрижила за него през уикенда — нови дрехи, нова униформа, всичко, от което се нуждаех за новото училище. Изблъсках го от леглото и той тупна шумно на пода.

— Така ти се пада! — рекох злобно и се изплезих на противния куфар.

Погледнах се в огледалото. Една гигантска пъпка ми се облеци оттам.

— Чупката! — казах ѝ аз, но тя не ми обърна внимание и продължи да ме гледа предизвикателно.

Имах късмет, защото рядко ми излизаха пъпки, но тази тук се появи през уикенда, за да ми го върне за всички месеци, в които лицето ми бе чисто. Точно по средата на челото ми. Ако имаше награда за най-голяма пъпка, безспорно щях да я спечеля. Нямах как да не се забележи, колкото и коректор да ѝ сложех. На всичко отгоре, беше от онези гадните, които не можеш да изстискаш, защото нямат връх. Една грамадна, червена и сякаш ми вика: ХЕЙ, ПОГЛЕДНИ МЕ! Ако си мислите, че точно от това имах нужда в първия си учебен ден, когато исках да изглеждам най-добре — грешите.

— Пфу! — Направих гримаса на себе си и хванах косата си на опашка. Голяма грешка.

Пъпката ми шампион изпъкна още повече. *Дали да не си отрежа бретон?*, зачудих се и отново си пуснах косата. Днес дори тя ми играеше номера. Така исках да имам права руса коса, като тази на Джес или на Луси, но не, моята беше обикновена, кестенява и къдрава. Бях се опитала да я изправа с преса, но тя пак успя да се накъдри. *Страхотно впечатление ще направя, няма що. Приличам на кукла от Мъпет шоу*^[1]. И то на пъпчасала кукла.

— Джема, Джема — извика мама от първия етаж, — след малко тръгваме.

Стомахът ми се сви на топка. Май това беше — сбогом на приятелите, на кучето ми, на моята уютна стая, на целия ми живот.

Съблякох домашния си халат и сложих училищната униформа, която висеше изгладена на вратата на стаята ми. Приличаше ми на затворническо облекло — черна пола, кремава блуза и вратовръзка в жълто и черно. Хвърлих още един поглед в огледалото с надеждата, че в последните пет минути като по някакво чудо съм се преобразила в супер гадже като Бритни Спийърс в онзи неин стар клип^[2], в който носи ученическа униформа. Къде тоя късмет!

— Не ми се обаждай! — казах на отражението си в огледалото. — Аз ще ти позвъня.

Мама ми бе купила униформата по-голяма, за да има мегдан да раста. От пръв поглед беше ясно, че ще ми стане по мярка чак в

единайсети клас. Изглеждах нелепо. Всеки щеше да забележи, че ръкавите ми са твърде дълги, а раменете — увиснали. Можеше и да отивам в тузарско училище с префърцунени момичета, но родителите ми трябваше да се лишават и да пестят, за да мога да уча там. Нямаше възможност за нова униформа всяка година.

Обзалагам се, че нито едно от останалите момичета не е било принудено да си купи по-голяма униформа — помислих си. — Бас лоя, че на всички родителите им са червиви с пари и могат да си сменят униформата всяка седмица, ако поискат. Не е честно. Не искам да ходя в снобарско училище с нафукани момичета. Искам да продължа да ходя с приятелките си в местното училище, където не се налага да носим никакви униформи.

Всичко започна миналото лято, когато някаква стогодишна пралеля (която никога не бях виждала, защото бе живяла в Америка) остави в завещанието си пари на родителите ми с едно условие — да бъдат използвани за обучението ми в частен колеж. Мама и татко бяха на седмото небе от щастие, макар да имаше малък проблем. Парите не бяха достатъчни, за да се покрият всички такси, а само две трети от тях. Обаче това не ги спря. Смятаха, че съдбата ми бе предоставила уникален шанс и щяха да направят всичко по силите си, за да уча там. Мама се хвана допълнително с преподаване на английски за чужденци вечер след работата си в библиотеката, а татко започна да остава до късно в автомобилния сервиз. И всичко това, за да мога да отида в частно училище.

— Каква късметлийка си! — казваха всички.

— Това е шанс един на милион. — Чувах отново и отново.

Никой не ме попита за моето желание. А то бе да убия онази леля. Само дето тя беше вече мъртва. Не. Никой не си направи труда да попита какво искам аз и в малкото случаи, в които възразявах, че ме разделят от приятелките ми, мама и татко се смееха и ми отговаряха, че скоро ще си намеря нови. И идея си нямаха какво е да сменяш училище.

Опитах се да говоря насаме с татко, но той каза да помня какви жертви прави мама за мен.

Опитах се да говоря насаме и с мама, но тя каза да помня какви жертви прави татко за мен.

Реших да поговоря с баба и дядо, но баба ми обясни, че рискувам да се превърна в „неблагодарна малка госпожица“.

Само Бърти ме разбираше.

Така че трябваше да замина за Авбъри — новото училище, където изобщо не ми бе мястото. Надявах се, че когато ме изхвърлеха като аутсайдер и се провалях на всички изпити, мама и татко щяха да си спомнят за жертвите, които аз направих, отказвайки се от приятелките си и съгласявайки се с родителите си само за да са доволни. В крайна сметка нямах избор. Какво можех да кажа, след като и двамата се скапваха от работа, за да ми осигурят това, което смятаха за „шанс един на милион“. Не исках да ме мислят за „неблагодарна малка госпожица“.

Обхвана ме такова самосъжаление, че отворих гардероба, мушнах се в него, седнах на пода и затворих вратата му от вътрешната страна. *Ако остана тук достатъчно дълго, може би задната му част ще се срути като в книгите на К. С. Луис и ще попадна във вълшебна страна, подобна на Нарния* — помислих си аз. Почуках по дървената плоскост зад дрехите. Къде ти тоя късмет. Там нямаше никакъв таен проход, а само гърба на гардероба и стената на банята зад него. Знаех си, че идеята е глупава.

От външната страна се чу подраскване и тихо изръмжаване. Отворих вратата, Бърти скочи вътре и седна на коленете ми. Мисля, че му беше ясно, че нещо се случваше. Снощи, докато мама оправяше последно багажа, той се настани върху куфара ми и отказа да мръдне оттам, докато тя не го избута. Той ненавиждаше куфари. От ходенето ни на почивки знаеше, че щом се събира багаж, някой ще отсъства.

Но този път не ставаше въпрос за почивка.

— Никак не е честно — казах на Бърти, като ме близна по лицето в тъмното. — Защо въобще ѝ трябваше на онази тъпа леля да умира и да ми оставя пари?! Та тя дори не ме бе виждала. Сигурно е била нещастна през целия си живот и е искала да бъде сигурна, че някой ще продължи да страда, след като тя си отиде. Не можа ли просто да ми остави парите и да каже: *Похарчи ги по магазините*. Това щеше да е съвсем друго нещо.

— Баф — изджафка Бърти и се настани удобно в скута ми. Не беше голямо куче — бордер коли, така че не тежеше много, но все пак

се почувствах леко притисната. Не че имах нещо против. Топлината му и познатата миризма действаха успокояващо.

— Джема, Джема — извика пак мама и я чух да се качва по стълбите.

— Шшш — казах на Бърти, когато чух вратата на стаята ми да се отваря.

— Джема? — повика гласът на мама.

За съжаление Бърти изджафка в отговор и миг по-късно мама отвори гардероба.

— Какво, за бога, правиш тук? — попита ме тя, когато я погледнах иззад висящите поли и панталони.

— Нищо — отвърнах. — Търсех Нарния.

Мама ме погледна озадачено.

— Нарния? Ако беше в списъка за багажа ти, щях да я приготвя. Хайде, излизай оттам. Скоро трябва да тръгваме.

Реших да направя последен опит. Паднах на колене пред нея.

— Мамо, умолявам те, избави ме от тази ужасна съдба!

Мама започна да се смее.

Защо на всички им е толкова забавно, когато говоря ужасно сериозни неща?

— Зная, че това е ново начало — отвърна мама и седна на края на леглото ми, — но като свикнеш, ще ти хареса.

— Няма да ми хареса — отвърнах, изправих се и седнах.

— Разбира се, че ще ти хареса. За нула време ще си намериш нови приятелки.

— Няма да намеря. Не искам нови приятелки. Искам да съм с Луси, Хло, Ели, Джес и Шарлот. Те са моите приятелки.

— Пак ще ги виждаш, като се връщаш за срочната ваканция. Хайде, Джема, не се дръж така! Та ти си късметлийка. Авбъри е едно от най-добрите училища в страната. Толкова момичета си умират да са на твое място.

— Не ми пука. Не искам да отивам.

Мама отново се засмя.

— Я да видим, можеш ли да се нацупиш повече от това...

— Хм — отвърнах, — никой никога не ме приема сериозно.

Неочаквано мама въздъхна.

— Виж, Джема, няма повече да обсъждам това. Вече сме говорили хиляди пъти.

— Да. Само дето никой не ме попита аз какво искам. Искам отново да съм с приятелките си в училището до нас. То също е свястно. Харесваше ми там.

— Ние само искаме най-доброто за теб. Това е...

— Знам — отвърнах аз, — шанс един на милион. Само дето с живота ми е свършено. Моля те, мамо, много те моля. Нека да отида с приятелките си. Ще уча наистина упорито. Трябваше заедно да започнем днес осми клас, а вместо това аз... — усетих, че очите ми отново се напълниха със сълзи — ще съм напълно сама. Няма да познавам никого.

— Не е точно така, познаваш Сара Дженкинс. Тя учи там.

Изсумтях недоволно. Мама и идея си нямаше каква е Сара. Тя живееше в богаташка къща на съседната улица и се мислеше за супер специална. Добре де, вярно е, че имаше дълга руса коса и беше красива, но беше подла. С Джес я видяхме с приятелките ѝ на ледената пързалка до общината през коледната ваканция. Пързалих се за първи път и когато паднахме, на нея ѝ се стори страшно забавно. Започна да ни сочи с пръст и да се смее. Сигурно се пързеляше от години и най-вероятно си имаше частен учител.

— Кой знае колко приятели си има Сара Дженкинс — отвърнах. — Няма да ми обърне никакво внимание.

— Хм, ще има и други момичета като теб, Джем. Едва ли си единствената, която започва днес. Нормално е да си притеснена, но за нула време ще си намериш приятелки.

— Да бе — отвърнах аз и скръстих ръце, — хората се сприятеляват в началото на седми клас, когато всички започват заедно. До осми клас всички вече са си намерили приятели и са се разделили на компании — готините, смотаняците, компютърджиите, комплексарите, спортистите. И идея си нямаш как стоят нещата.

Мама се изправи.

— Спри да се държиш детински, Джема. Вече си на дванайсет и ще учиш в една от най-добрите гимназии в страната. Трябва да си благодарна за това. Така че — достатъчно. Време е да започнеш да се носиш като млада госпожица. Облечи се и започни да се държиш подобаващо за възрастта си!

Аз легнах по гръб.

— Хм — промърморих аз, — ама ти наистина не разбираш.

— Имаш пет минути — каза мама. — И стани от пода, че ще си омърсиш униформата.

— Чудесно — казах аз, — точно това искам.

Мама поклати глава и извади някакъв плик от джоба си:

— Между другото, баща ти остави това за теб, преди да тръгне за работа тази сутрин.

Когато излезе, разкъсах плика. Вътре имаше картичка в черно-бяло на атлет, вдигнал огромна сребърна купа. На картичката пишеше: „Смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават. Така че излез с високо вдигната глава и им покажи на какво си способна. С обич — татко“.

Очите ми пак се напълниха със сълзи. Набързо ги изтрих. *Какво ми става тази сутрин?*, зачудих се. *Превръщам се в същинска ревла и скоро ще заприличам на грозотия с огромни подпухнали очи и зачервен от подсмърчане нос.*

Видях през прозореца, че мама започна да слага багажа в колата.

Косата ѝ — обикновено лъскава и боядисана в кестеняво, бе хваната на опашка и около слепоочията ѝ се виждаха белите корени. *Гръм и мълнии*, помислих си. *Това е заради мен.* Да се откаже от редовното посещение при фризьорката си, бе една от жертвите, които направи, за да платим за училището. Поне татко нямаше какво да се притеснява за косата си. Повечето му окапала, когато бил на трийсет и няколко. С него се сбогувахме предишната вечер, защото започваше работа рано сутрин. Изглеждаше изморен, както всяка неделя. И двамата с мама щяха да ми липсват.

Неблагодарна малка госпожица, казах аз на себе си. *Започни да се държиш подобаващо за възрастта си. Все пак това е шанс един на милиони. Дрън-дрън.*

Знаех си, че нямаше измъкване от това. Опитах с молби. Опитах да се търкалям по земята и да издавам нечовешки звуци като изперкала. Нищо не помогна. Осъзнавах колко здраво работеха мама и татко заради мен, въпреки че не ги бях молила. Можеше пък да отида за един срок и тогава сами щяха да разберат грешката си и да ме

приберат обратно вкъщи. *Да, да, вижда се светлина в края на тунела, реших аз. Най-тъмно е преди разсъмване, както се казва. С тези мисли облякох възголямото си сако, сложих още малко коректор на пъпката и си сресах косата.*

Бърти ме гледаше с големите си тъжни очи.

Моите отново се напълниха със сълзи. *Това е направо абсурдно. Цял ден само хленча.*

Приведох се и му протегнах ръка, а той вдигна лапа и я сложи в дланта ми, както го бях учила още като кутре.

— Чао, малчо — казах му аз, стиснах лапата му и го погалих по главата.

— Баф — отвърна той.

Приготвих се за тръгване. *Така, смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават, повторих на себе си. Време е да покажа на света, че нямам нищо общо с вторите. Време е да вдигна глава и да покажа на света, че мога да се справя.*

Поех дълбоко въздух, отворих вратата на стаята си, направих крачка напред, спънах се в килима и се проснах по лице на пода.

Така завърши моят оптимистичен старт. Надявах се това да не е лоша поличба.

---

[1] Популярен американски куклен телевизионен сериал. — Б.пр.

↑

[2] Става въпрос за клипа на песента Baby, one more time. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ТУЗАРСКО УЧИЛИЩЕ

— Стигнахме ли вече? — попитах, след като прекосихме някакво малко селце и покрай пътя се заредиха поля и дървета.

Мама и татко бяха ходили вече веднъж до Авбъри, за да огледат и да се запознаят с директора. Аз обаче бях виждала училището само в брошурата и не знаех какво точно да очаквам.

Мама кимна с глава.

— Ето го там — каза, като видяхме огромна порта от ковано желязо с тухлени колони от двете ѝ страни на около стотина метра пред нас вляво.

Вляво от портата забелязах внушителна стара сграда с фронтони^[1] и прекрасна градина отпред. На месингова табела на входната врата пишеше: Чирън Хаус. Загледах се в прозорците, докато минавахме, и видях стая, пълна с възрастни жени, седнали на столове. Някои от тях се бяха вторачили през прозорците, а останалите явно гледаха телевизия.

— Но, мамо, това прилича на старчески дом — казах и силно безпокойство сви стомаха ми. Зачудих се къде точно щеше да ме остави. Ако това беше учителската стая, учителите вътре изглеждаха така, сякаш отдавна са си изпели песента.

— Това е старчески дом — отвърна мама, обърна колата, зави през портала и продължи напред. — Училището е малко по-нататък. Мисля, че преди години Чирън Хаус е бил част от училището.

— Може би това е едно от общежитията и настанените тук са остарели преждевременно, защото са били оставени без приятелите и родителите си. Май ще е най-добре веднага да обърнем и да поемем към къщи.

Мама се разсмя. Както обикновено, не схвана, че говорех сериозно.

— А може би учителите живеят тук — отвърна тя, като че ли си разменяхме шегите. — По-вероятно е учителите да са се състарили

преждевременно, а не учениците. Не е изненадващо, предвид работата им.

— Щом казваш.

— Имах предвид, че сигурно не е лесно да си учител — отвърна мама, докато карахме нагоре по дългата алея, обградена от евкалиптови дървета.

— Уау! Лелеее! — възкликнах, когато след завоя пред нас се разкри внушителна старинна сграда от червени тухли, заобиколена от акри^[2] градини и паркове.

— Нали? — каза мама, оглеждайки се за място да паркира измежду многобройните Рейндж Роувъри, Мерцедеси и БеЕмВета, които се надпреварваха за свободно място в двора пред главната сграда. — Притеснена ли си?

— Да. Не. Ами, не знам — отвърнах аз и се загледах през стъклото. Не бях сигурна какво чувствах — вълнение, очакване или страх.

— Не е ли страхотна? — възкликна мама, като хвърли бърз поглед нагоре към сградата, след като най-после намери място за колата в дъното на алеята и започна да прави маневри, за да я паркира. — Прилича повече на хотел, отколкото на училище.

Кимнах в знак на съгласие.

— Чудя се дали ще ни сервират закуска в леглото. Аз искам шоколадов шейк и пържени картопки.

Мама се засмя и изгаси колата.

— Готова ли си? — попита и си оправи полата.

Отново кимнах. Умирах да излезем от колата колкото бе възможно по-скоро, защото не можех да се отърва от усещането, че малкият стар Форд Фиеста на майка ми никак, ама никак не се връзваше със скъпите коли наоколо, но изглежда, никой не обърна особено внимание. Врати на коли се отваряха и затваряха, ботуши тропаха, изтощени родители мъкнеха куфари по пътя, докато момичетата се посрещаха една друга с писъци и прегръдки. Някои по-големи момичета се вмъкнаха вътре, придавайки си вид на недосегаеми и равнодушни, сякаш нямаха търпение да се отърват от родителите си. Други, като мен, излязоха от колите и се заоглеждаха притеснено. За пръв път в живота си се усетих страшно нищожна. И макар да не бях точно заек, понеже започвах от осми клас, ми стана

ясно, че бях точно като останалите новобранци — ококорена и шашната.

Мама извади някакво писмо от чантата си и го прегледа.

— Така, търсим някого, който е облечен в жълта тениска с надпис „Европа“ — каза тя и заоглежда тълпата наоколо.

— Ето там — казах, щом забелязах едно високо момиче с дълга руса коса, застанало до каменна статуя на ангел в двора, близо до главния вход. Държеше бележник, в който, изглежда, отмяташе учениците, преди да ги изпрати към сградата. — Жълтото е цветът за моето общежитие, Европа.

— Добре! Иди да ѝ се обадиш, че сме тук, а аз ще донеса багажа ти — каза мама. — Вземи от задната седалка малкия куфар с колелцата, че ще можеш да го дърпаш.

Измъкнах куфарчето и се запътих към момичето с жълтата тениска и малката група около нея. Тя погледна първо към тетрадката си, а после към нас.

— Здравейте! Аз съм Флър Маклийн, един от отговорниците от единайсети клас, и ще ви запозная с по-важните неща. Училището се състои от четири сгради — Европа, Йо, Ганимед и Калисто. Кръстени са на четирите луни на планетата Юпитер. Вие ще сте в същата сграда, в която живея и аз — Европа. Като начало ми кажете имената си, за да ви отметна в списъка. След това тръгвате през централното фоайе, завивате по коридора вдясно и отивате в стая номер трийсет, където ви очаква класната ви ръководителка г-жа Блейн. Тя ще ви покаже стаите.

Прилежно си казахме имената, след което дружно се отправихме към централното фоайе. Набързо огледах останалите пет момичета. До една изглеждаха по-малки от мен, така че най-вероятно бяха седми клас. Бяха точно толкова сащисани, колкото се чувствах и аз. *Поне започват заедно, помислих си, оглеждайки се за някого на моята възраст, който също започваше от осми клас. Нямаше да е зле, ако имаше няколко като мен. Дано поне случя на готина съквартирантка. Ясно е, че няма да е Джес или някоя от другите ми приятелки, но се надявах да се сприятелим.*

Мама домъкна след мен багажа в централното фоайе и се огледахме наоколо. Стените бяха покрити с ламперия и във всички посоки тръгваха коридори. Огромна стълба се извиваше нагоре и водеше към невероятен стъклопис, на който беше изобразена

богоподобна фигура, иззад която сияеше слънцето. Атмосферата тук нямаше нищо общо със старото ми даскало, което се помещаваше в порутена сграда от петдесетте и миришеше на вкиснато мляко и варено зеле. Тук въздухът бе наситен с аромата на пчелен восък и цветя, който идваше от огромните букети, поставени по полираните маси във фойето.

— Трябва да намеря класната си — казах, сочейки един от коридорите. — Среща пак тук след пет минути.

Мама кимна и за миг ми се видя млада почти колкото някои от седмокласничките.

Бях твърдо решена оттук нататък да се държа като голяма. Днес беше първият ми ден и не исках още от самото начало да ме нарочат за бебе. *Не е лесно обаче, мислех си, докато бързах да намеря стая номер трийсет. Толкова много коридори и стаи. Никога няма да се оправя тук. Трябва да кажа на мама, че ще имам нужда от компас, за да се ориентирам, както и сандвичи и манерка за вода, в случай че се изгубя.*

Отворих една от вратите, но се оказа килер за метли. Друга пък се оказа тоалетна. Тъкмо излизах от нея, когато Сара Дженкинс мина покрай мен с приятелките си. Всички до една имаха дълги, руси, направени на кичури коси.

— Здравей, Сара — казах аз, усмихвайки се възможно най-дружелюбно.

— Извинявай, познаваме ли се? — попита ме тя, като ме огледа от главата до петите, забелязвайки широката ми униформа (естествено нейната й стоеше перфектно).

— Не точно, живеем близо една до друга. Днес ми е първият ден тук.

— Браво на теб! — отвърна надменно Сара и прошепна нещо на една от приятелките си.

— Ъ, сигурна ли си, че не си объркала униформата? — попита приятелката й иззад кичурите си дълга руса коса.

— Не, същата е като твоята — отвърнах аз. — Размерът е еднакъв за всички ни. Сигурно съм джобно гадже, щом моята ми виси, докато вашите... е, вашите поне ви стоят перфектно, нали?

Момичето се изчерви, а Сара се начумери. Тъкмо се канеше да ми отвърне нещо, когато една руса жена със закръглено лице и огромно деколте се зададе към нас.

— От новите ли си? — попита тя, гледайки към мен.

Сара набързо замени намръщеното лице със слънчева усмивка.

— Точно така, г-жо Блейн, тъкмо ѝ показвахме пътя.

— Браво момичета! В онази стая сме — каза тя, сочейки една от вратите.

Като влязохме, ни провери по имена в списъка си и ни каза кой в коя стая е. Сара и приятелките ѝ полудяха от радост, когато разбраха, че пак ще са заедно.

— А ти си Джема...? — попита ме тя.

— Джема Уайтинг, госпожо.

— Сложила съм те в една стая с друго ново момиче, Рут Паркър — каза тя. — Така заедно ще се ориентирате в нещата тук. Номерът на стаята ви е двадесет и две и е на първия етаж в Европа. А сега, ако се върнете обратно в централното фоайе, един от отговорниците ще ви разведе наоколо и ще ви раздаде листове с програмата, предвидена до края на деня.

Рут Паркър! Чудя се що за птица е?, помислих си. Радвах се, че не ме сложиха в една стая с някоя от приятелките на Сара. По начина, по който ме гледаха иззад г-жа Блейн, ми стана ясно, че ме мислеха за недодялана.

---

[1] Архитектурна украса с триъгълна форма над входа на монументална сграда. — Б.пр. ↑

[2] 1 акър = 4,46 дка. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

КНИЖЕН ПЛЪХ

— Можеш да тръгваш вече — казах на мама, кога то привърши с разопаковането на багажа ми.

— Не, не, мога да поостана още малко — отвърна тя, суетейки се в подреждане на книгите ми по рафтовете в дясната част на стаята.

Стаята не беше зле. Всъщност беше доста приветлива за общежитие — бели мебели, пердета, легло, застлано с розов кретон. Имаше и красива гледка — към градините и дърветата отзад.

— Кое си избираш? — попита ме мама, като посочи леглата от двете страни.

— Ще оставя Рут да избере — отвърнах. Бях твърдо решена да станем приятелки със съквартирантката ми, когато пристигнеше. Щеше да е направо върхът. Като единствено дете винаги съм била сама в стаята си, освен кога някоя приятелка не дойдеше с преспиване. Сега все едно щях да имам гостенка с преспиване всяка вечер. Може би Рут щеше да ми стане като сестра.

Всичко бе разопаковано, но мама още се бавеше, а аз умирах от нетърпение да огледам наоколо.

— Можеш да тръгваш вече — казах ѝ отново и посочих програмата, която Флър ми даде по-рано. — Трябва да се присъединя към седмокласниците за обиколката из училище.

Мама пребледня.

— Ти... ти сигурна ли си, че си добре и няма да си самотна?

Като я поведох към вратата, ми се стори, че тя беше тази, която щеше да е самотна.

— Всичко ще е наред — отговорих, понеже изглеждаше така, сякаш щеше да се разплаче всеки момент. — Трябва да си смела, мамо! Хайде, изправи брадичката!

Тя се усмихна леко.

— Би трябвало аз да ти казвам това, не ти на мен.

Отвърнах ѝ с усмивка и заедно се отправихме надолу по стълбите към колата, където тя вече изглеждаше готова да ореве света. Аз обаче бях твърдо решена да не пророня и сълза. Бях приключила с плакането. Част от мен си умираше от любопитство да огледа наоколо.

Най-после мама се качи в колата и потегли, а аз се приготвих да посрещна остатъка от първия си ден. Не беше необходимо мама да се тревожи, че ще съм самотна. Нямаше време за това. Докато последните родители се изгубваха с колите си по пътя, отговорниците поеха нещата в свои ръце. Разделиха ни в групи по четирима и започнахме голямата обиколка. Училището беше огромно. Имаше четири крила, по едно за всяко от общежитията, плувен басейн с олимпийски размери, гимнастически салон в нова пристройка отзад, тенис кортове, огромна библиотека и клиника, за която ни казаха, че има лекари, зъболекари и очни лекари на повикване, в случай че се нуждаем от някого от тях. Отвън, в близост до кухнята, към едно от крилата имаше и зеленчукова градина, кокошарник и малко ограждение с няколко кози и магаре. Всяко от общежитията си имаше собствена столова и всекидневна с телевизор и тостер. Накрая ни запознаха и с икономката на нашето общежитие, чиято стая, заедно с тази на г-жа Блейн, бе на последния етаж в нашето крило, но ни казаха да не се качваме там, освен ако не бе нещо неотложно.

Започваше да ми харесва тук. Сякаш бях на лагер и първоначалните ми опасения взеха да се разсейват. *Нещата ще си дойдат съвсем на мястото — помислих си аз, — като се запозная и с Рут — моята съквартирантка, с която ще споделям всичко. И тя като мен не познава никого. Изгарям от нетърпение.*

След огледа отговорниците ни раздадоха за добре дошли пликосе с географска карта, програмата за първия срок, листовки с полезна информация и покана за среща в един часа в столовата за пица и опознаване. Втурнах се по стълбите към първия етаж, за да видя дали Рут Паркър не беше вече пристигнала.

Влетях в стаята и видях едно момиче да лежи на леглото и да чете книга. Беше дребничка. Имам предвид наистина дребна. Аз самата не съм висока, към сто и петдесет сантиметра, но тя изглеждаше направо деветгодишна. *Сигурно е едно от онези деца чудо, които изпреварват годините си,* помислих си.

— Здравей! — поздравих. — Ти навярно си Рут. Вече започнах да се чудя къде си.

Момичето ме погледна притеснено и без да искам я оприличих на уплашено мишле. Косата ѝ беше стегната здраво на плитка и дори цветът ѝ бе миши — кафеникав.

— Здравей! — отвърна тя и продължи да чете.

— Аз съм Джема, Джема Уайтинг. С теб ще сме в една стая.

— О! — каза Рут и ми хвърли още един плах поглед. — Добре. Оставих си нещата ей там, надявам се нямаш нищо против.

— Не, разбира се — отвърнах, — тази стая е и твоя. Разгледа ли вече наоколо?

Рут поклати глава.

— Не съвсем.

— Е, тук бърка от отговорници, които развеждат из училище. Ще има и пица в столовата, ако си гладна и...

— Не, благодаря! — отвърна Рут.

— Да не ти е тъжно за вкъщи? — попитах.

Не последва отговор, само леко повдигане на едното от дребните ѝ раменца.

— Родителите ми заминаха за чужбина, така че нямам дом. Дадох го под наем, докато им изтекат договорите за работа в Америка.

Страхотно, няма що!, помислих си аз и ми стана тъжно за нея. Моите родители поне бяха само на няколко часа път оттук.

— Какво четеш?

— Филип Пулман — отговори тя.

— И, как е?

Последва още едно вдигане на раменете и леко кимване с глава. *Е, приятна е!*, помислих си, *но може би иска да остане сама. Сигурно ѝ е тъжно за родителите ѝ и има нужда от време.*

Почаках още няколко минути с надеждата да каже нещо, но тя изглеждаше погълната от книгата си.

— Е, добре — казах най-сетне, — ще сляза долу да хапна нещо. Ще се върна по-късно.

Последва пак вдигане на рамене, така че излязох.

Слязох по стълбите във всекидневната, където множество момичета се бяха нахвърлили на обяда. Щеше ми се Рут да беше

дошла с мен за компания, защото, като изключим седмокласничките, всички останали момичета вече се познаваха.

Отидох до бюфета, взех си парче пица и се заоглеждах къде да седна. Имаше едно място на масата, на която Сара Дженкинс и приятелките ѝ се бяха разположили. Сара забеляза, че погледнах към свободния стол, и набързо сложи чантата си на него. Ясно — не бях желана там... Отправих се към прозореца и си дадох вид, че бях очарована от гледката навън. *Дано Рут се чувства по-добре!*, помислих си, докато упорито се взирах в един розов храст, опитвайки се да изглеждам естествена. *Не обичам това неприятно усещане — да не познавам никого.*

Всекидневната гледаше към предния двор и по пътя в далечината забелязах да се задава мотоциклет. Тогава чух някой да казва: „Вижте, Херми!“ Група момичета от горните класове се втурнаха навън. Загледах се, за да видя кой беше на мотора. Който и да беше, караше с бясна скорост. Понеже нямах какво да правя, нито с кого да си говоря, реших да изляза навън и да се присъединя към групата момичета, които вече чакаха в двора.

— Кой е Херми? — попитах едно от тях с къса тъмна коса, което очевидно беше там по същата причина.

— Не знам — каза тя, като излязохме отпред, — но моторът му е убиец.

Когато Херми наближи и забеляза насъбралата се тълпа, стъпи с крака на седалката си и изправи тялото си на ръце, държейки се за кормилото. Момичетата ахнаха от възхищение. Затаих дъх, опасявайки се, че всеки момент щеше да падне. Това, което правеше, изглеждаше страшно рисковано. Не остана дълго така де и седна обратно на седалката, даде газ, вдигна предната гума във въздуха и наби спирачки пред главния вход. После изгаси двигателя, свали си каската, развя дългата си до раменете лъскава тъмна коса, прекара пръсти през нея и се усмихна широко на своите обожателки. Всички по-големи момичета, включително и Флор, се изчервиха и му отвърнаха със свенлива усмивка. Безспорно той беше хит сред единайсетокласничките. Стана ми смешно. Все едно гледах реклама за шампоан, в която някакъв як модел развяваше перфектната си коса насам-натам пред камерата, сякаш казваше: „Погледнете ме! Толкова съм готин!“ Трябваше обаче да призная, че наистина изглеждаше

добре. Приличаше на статуя на гръцки бог. Тъкмо се чудех на колко ли беше — деветнайсет или двайсет и няколко, когато някакъв възрастен мъж с бяла коса и брада излезе забързано от главния вход. Видя ми се ядосан.

— Опа — подхвърли едно от момичетата зад мен, — стана напечено.

— Кой е това? — попитах.

— Директорът — отговори тя, — д-р Кронос. По-добре не му се пречкай... Ако го случиш в неподходящо настроение, може да бъде наистина строг.

— Що за безумие е това? — развика се д-р Кронос. — Това е училище, за бога, не цирк.

Херми се ухили до ушите.

— Здравей, дядо — каза той. — Нося пратка за едно от момичетата.

Д-р Кронос се обърна към насъбралите се момичета.

— А вие, какво сте се оцъклили?

Забих поглед в земята и отстъпих назад, сякаш не се отнасяше за мен. Не ми се искаше да се забърквам в неприятности още първия ден.

Д-р Кронос въздъхна.

— Заради новите момичета предполагам, е добре да те представя — каза той на Херми. — Момичета, елате насам, това е Херми. Той е нашият куриер. Ако искате да изпратите писмо, той ще го отнесе. Освен това, той доставя и всички писма и колети, изпратени до училището. Писмата си пускайте в кутията в централното фоайе, на която пише *поща*.

Едното от момичетата се изкикоти, а д-р Кронос ѝ хвърли смразяващ поглед.

— Нещо смешно ли казах? — попита директорът.

— Ъ... не — отговори тя. — Ни най-малко.

Херми съблече коженото си яке и остана по черна тениска без ръкави, с надпис *Меркюри Комюникейшън* на нея, показвайки мускулестите си, загорели ръце. Забелязах, че имаше татуирана планета на дясната си ръка и четири обеци звездички на лявото си ухо. Никак не приличаше на внук на д-р Кронос. Директорът имаше вид на човек от минала епоха, а Херми определено беше в крак с времето си.

Той направи лек поклон, при което още едно от момичетата се изкиска, но набързо застана сериозно, когато видя, че д-р Кронос я погледна.

— Днес има само една пратка — каза Херми, изваждайки един пакет от багажника на мотоциклета си. — Тадааам. За единствената и неповторима Джема Уайтинг.

Цялата се изчервих, когато всички около мен се заоглеждаха, за да разберат коя беше Джема Уайтинг. Вдигнах ръка и излязох напред.

Преди да ми даде пакета, Херми ме погледна право в очите. Усетих, че се изчервих още повече, макар той да беше любезен.

— А, това си ти — възкликна той. — Днес е щастливият ти ден.

Аз поех пакета от него.

— Ъ... много благодаря.

Междувременно вън бяха наизлезли още момичета, включително Сара и нейните приятелки, и всички се бяха вторачили в мен и моя пакет.

— Приятен ден! — пожела Херми, стегна якето около кръста си, скочи обратно на мотора, сложи си каската и форсира двигателя. Помаха весело на дядо си и офейка. Когато мина с мотора край Сара и приятелките ѝ, рязко зави и чакълът от пътя се разхвърча наоколо, удряйки се в краката им. Сара отскочи назад. Но като мина покрай мен, бас ловя, че ми намигна.

— Хайде, достатъчно. Успокойте се и се връщайте вътре — каза д-р Кронос и влезе обратно в училище.

— Какво е това? — попита ме тъмнокосото момиче. Сега всички се бяха събрали около мен. — Какво получи?

— Не зная — отвърнах и разкъсах пакета. Очите на всички отново се впериха в мен. Почувствах смесица от любопитство и смущение, бидейки център на толкова много внимание.

В пакета имаше картичка, лъскав тюркоазнозелен мобилен телефон, опакован в найлон с мехурчета, и сребърен медальон. Телефонът беше последна дума на модата, а украшението — фина изработка. И двете изглеждаха ужасно скъпи, така че се зачудих кой би могъл да ми изпрати тези страхотни неща. *Сигурно е станала някаква грешка*, помислих си.

— Какво е това, което виси? — попита едно от момичетата, поглеждайки отблизо медальона.

— Прилича на зодиакален знак — отговори Флър.

— Ами да, това е знакът на зодия Близнаци. Ти Близнаци ли си, Джема?

Аз кимнах утвърдително. Може би не бе станала грешка.

— Също като мен — възкликна Фльор. — И аз съм Близнаци, ето как разбрах.

— А телефонът е убиец — добави една от приятелките й.

— Какво пише на картичката? — попита Сара, която изведнъж прояви интерес.

— Не зная — отговорих и зачетох. Надявах се оттам да разбере от кого бе подаръкът, но на нея не бе написано нищо. Всъщност приличаше на визитка с някакъв адрес от едната страна, а от другата със ситен шрифт бяха написани някои факти за зодия Близнаци.

Зодия Близнаци: въздушен знак, управлява ръцете, гърдите и белите дробове. Цветове — жълто и сребристо. Щастлив ден от седмицата — сряда. Камък — планински кристал, ахат и смарагд. Ключови думи — жизнени, общителни, адаптивни, с широк светоглед, остроумни, интелигентни и независими. Планета — Меркурий.

— Не си много наясно май, а? — подметна с насмешка Сара, присегна се и грабна телефона ми. — Бива си го телефона. — И го отвори. — Мисля, че е от онези с видеокамера. — Натисна няколко бутона, но телефонът явно не беше зареден. Искях да си ми даде телефона обратно, все пак беше пратен на мен, не на нея, но тя не изглеждаше, че има намерение да ми го върне скоро.

Една от приятелките й пък грабна картичката от ръцете ми и започна да я чете на глас.

— Хей, ама това е уебсайт — възкликна тя и я обърна от другата страна, където продължи да чете. — Някакви зодиакални истории. Ха! Да не би да си някакъв нов модел откачалка, Джема, луда по астрологията?

Взех картичката обратно от нея.

— Не — отвърнах. Бях толкова изненадана от мистериозните подаръци, колкото бяха и всички останали. *Кой ли би могъл да ги*

изпрати?, зачудих се аз. Такива неща не бяха по джоба нито на мама и татко, нито на приятелките ми.

Междувременно Сара грубо натискаше бутоните на телефона в опитите си да го накара да проработи. Неочаквано на екрана се появи образ. Приличаше на голямо зелено чудовище, придружено с думите: „Долу ръцете от мен, сополивке“. Сара отскочи назад.

Няколко момичета, стоящи достатъчно близо до нея, за да прочетат съобщението, избухнаха в неудържим кикот, а Сара изпусна телефона, сякаш беше нажежен.

— Не ми харесва — каза тя. — Нещо не е наред. — Хвана се за ръце с приятелките си и подметна подигравателно: — Също като теб. Можеш да си прибереш тъпия телефон. И „гердана“. Както и да е, най-вероятно е евтин подарък от някаква измислена разпродажба.

Иска ти се да е евтин подарък, помислих си, като се наведох да си взема телефона от земята, и забелязах, че на екрана се беше появил нов образ. Беше този на Херми, усмихнат и с вдигнати палци за успех. Леле, този телефон има и камера, изненадах се аз. Винаги съм искала да имам такъв. Но къде ли изчезна онова зелено нещо? Сара беше права, цялата тази работа наистина беше странна, но няхах намерение да ѝ доставя удоволствието да ме види объркана. Вдигнах очи и забелязах, че някои от по-големите момичета ме гледаха подозрително.

— Е, от кого е телефонът? — попита ме Фльор.

— Не съм сигурна — отвърнах и затворих телефона. — Ммм, може да е от баща ми или пък някой друг.

— А Херми остави ли ти номера си? — попита тя.

— На мен? Как ли не. Не — отговорих и погледнах отново картичката. Ясно бе, че момичетата бяха луди по Херми и не им допадаше идеята за каквато и да било конкуренция. — Мисля, че Сара е права. Картичката сигурно е някаква рекламна брошура на астрологически сайт, вероятно дадена при покупката на подаръците. Знаете как е. Продавачите все ще пхнат нещо в пазарските ви чанти — реклама на пицария, безплатен телефон, екскурзия до Карибите. Зодиакални истории. Не си падам по такива неща.

Осъзнавах, че говорех безсмислици и че беше по-добре да млъкна.

— Както и да е. Но дори и Херми да ми бе оставил телефона си, а той не е, аз не се интересувам от момчета и подобни истории. Ами

да. Дори ще изхвърля картичката на боклука.

— Контейнерите са отзад, до кухнята — каза провлачено една от приятелките на Флор, отметна косата си настрани и се помъкна навътре.

Брей, май се справих добре със ситуацията, помислих си, докато заобикалях, за да отида отзад, където да се отърва от картичката. Стигаше ми, че Сара и обкръжението ѝ се заяждаха с мен. Последното, от което имах нужда, бе момичетата от единайсети клас също да се настроят срещу мен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ВРЕМЕ Е ЗА ПАРТИ

— Смелчаците никога не се предават, а слабаците никога не побеждават — казах на Рут, която стоеше на бюрото си, с глава, забита в някаква книга, както обикновено.

Преди малко вечеряхме и се очакваше да се заемем с домашните си, но аз имах други планове. Оставих учебниците настрана и забодох картичката от татко на дъската за бележки над бюрото ми в стаята ни.

Тук бях вече три дни и освен Рут, засега не се бях сприятелили с никой друг. С нея бяхме единствените нови момичета в осми клас и както бях предвидила, всеки в класа ни вече си имаше компания. Трудно бе да се сближиш с когото и да било. Не че някой — като изключим Сара и нейното обкръжение — се държеше грубо, не, просто нямаха нужда от нови приятели. Така че бяхме само Рут и аз. Аз и Рут. Не че можех да нарека Рут приятелка. Тя бе по-незабележима и от призрак. Никога с никого не общуваше, единствено отговаряше на въпросите на учителите. Усещането, че съм като на лагер, набързо се изпари, тъй като още на следващия ден след пристигането се захванахме сериозно с уроците. Във всички часове Рут обаче се държеше така, сякаш искаше да е невидима. Влизаше в час, правеше това, което трябваше, и после по най-бързия начин се връщаше в леглото с някоя от книгите си. Аз обаче исках нещо повече. Наблюдавах как останалите момичета се събираха в трапезарията или всекидневната, за да поклюкарстват, да си поговорят, да се посмеят, както аз, Джес и останалите ми приятелки правехме преди. Нямах намерение да се предавам. *Винаги съм имала приятелки. Та аз съм Близнаци, а Близнаците обичат хората, обожават да са сред тях, казах си аз. Искам да има с кого да си ходим на гости по стаите, да си говорим, да си разказваме истории, шеги, да клюкарстваме. Нямам намерение да се превръщам в отшелник.*

— Мисля да си направим среднощно парти — казах. — Само че не в полунощ, понеже ще е твърде късно, а в десет. Парти в десет часа.

Ако искаш да имаш приятели, дръж се приятелски, нали! Точно това и ще направя. Всички са ми приятели. Започвам от тази вечер. Написах няколко покани на розова хартия, канейки всички да дойдат и мисля да ги пхна под вратите им, докато се занимават с домашните по стаите си. Ще стане страхотно. Тази вечер няма нищо особено по телевизията, така че кой ще устои? Имам чипс, сладки, бонбони и всякакви други вкуснотии, които мама ми приготви за срока.

Рут вдигна поглед и забелязах паника в очите ѝ.

— Как ти се струва? — попитах.

— Но... но осветлението се гаси в десет часа.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Зная. Точно това е идеята. Да си направим парти тогава, когато би трябвало вече да сме си легнали.

— Но това е против правилата. Ние... ти ще си навлечеш неприятности.

— Никой няма да разбере. Всичко ще е наред. Но ти съгласна ли си? Все пак тази стая е и твоя и... ами... ти ще е добре да си намериш приятели.

Рут поклати глава.

— Аз? Не, не мисля, че е добра идея. Но не искам да провалям плановете ти за вечерта. Ще... отида в библиотеката.

— О, моля те, Рут, недей така! Освен това библиотеката ще е затворена. Ти не трябва да правиш нищо особено. Остави говоренето на мен. Просто смятам, че аз... ние... е добре да направим първата крачка. Ако не се появиш, хората ще си помислят, че се надуваш или пък че не можеш да ги понасяш, или нещо от сорта.

— Тогава ще отида да си взема душ. Много дълъг душ — отвърна Рут и въздъхна тъжно. — Просто не искам никой да ме закача.

И аз въздъхнах:

— Ясно.

— Съжалявам! — въздъхна пак Рут.

Аз също отново въздъхнах и се разсмях.

— Виж, не можем да изкараме целия срок, въздишайки през минута.

Но Рут вече не ме слушаше, бе започнала да събира нещата си за баня.

— Добре де, няма да те насилвам — казах ѝ аз. — Искан ми се поне ние двете да се разбираме. След като предпочиташ да си вземеш душ, окей. Пробвай шампоана ми с аромат на кокос и ванилия, ако искаш. Страхотен е.

Рут се усмихна едва забележимо.

— Благодаря ти — каза тя, а аз продължих да се занимавам с поканите си, поръсвайки по малко брокат в пликовете. Когато приключих, ги разнесох по всички стаи на нашия етаж, дори и тези на Сара Дженкинс и приятелките ѝ Мерседес, Таша и Луис, защото не исках някой да се почувства пренебрегнат. Щеше да е страхотно. Всички можеха да дойдат, пък и какво друго имаше да се прави? Щяха да са така доволни, че са били поканени. Освен това, моето парти щеше да е първото за срока.

Когато пяхнах и последната покана, се върнах обратно в стаята си и извадих всички запаси: газирано, чипс и шоколадови бисквити. Пет минути преди десет Рут се приготви да тръгва към банята, но преди да излезе, отвори шкафчето до леглото си и извади оттам огромен млечен шоколад.

— Заповядай, това е за твоето парти в десет часа — каза тя и излезе набързо, преди да успея да я помоля да остане. Начупих шоколада на парченца и го сложих в чинийка при останалите лакомства и зачаках.

Чаках.

Чаках.

Вадех новия си мобилен телефон сигурно за десети път, откакто го получих, за да проверя дали този, който ми го бе пратил, не бе оставил съобщение или още по-добре, не ми бе заредил карта с предплатени минути за разговор, които можех да използвам със старите си приятелки. Нямах нищо. Нито странното лице на онова зелено чудовище, което се държа грубо със Сара, нито лицето на Херми, още по-малко пък инструкции или някакво съобщение. *Каква е тая история?*, запитах се наум, докато го прибирах обратно в чекмеджето.

Беше десет и пет. Стана десет и десет, след това — десет и петнайсет. Никой.

Отворих вратата да проверя дали случайно номерът дваисет и две на стаята не беше паднал. Не, беше си на мястото. Десет и дваисет.

Все още никой. Къде бяха всички?

Отворих вратата, за да видя дали някой не се задаваше, но в коридора нямаше жива душа. Слязох долу до всекидневната да се уверя, че не гледаха нещо по телевизията, но там бяха единствено две единайсетокласнички — Флор и приятелката ѝ Софи.

Може пък да са си легнали!, помислих си. Като се връщах обратно към етажа ни обаче, долових смехове от противоположния на стаята ми край на коридора. Тръгнах по посока на звука.

Идваше от стаята на Сара и Мерседес. Отвътре чух гласа на Сара, а после и този на Луис. *Сигурно и те са решили да си направят парти в десет*, предположих. Вече се бяха наложили като най-готините момичета на випуска и не се заблуждавах, че ще дойдат в стаята ми. За тях би било под нивото им да движат с ново момиче, което не е доказало, че е готино като тях. Понякога си мисля, че има неписано правило, което гласи: „Ако си от готините момичета в класа, в никакъв случай не се занимавай с по-малко готини от теб съученички, особено с грамадански пъпки на челата им“. Но след това дочух глас, който звучеше като този на Имогена, а тя не им беше приятелка. И живееше с Роза Уотсън в съседната на нашата стая. Опрях ухо на вратата. Вътре определено беше пълно с хора и по всичко личеше, че си прекарваха страхотно.

Неочаквано вратата на стаята се отвори и Роза излетя навън.

— Ух! — каза тя, блъскайки се в мен. — О, Джема! Извинявай! Не те забелязах.

Тогава видях, че всички от етажа бяха вътре. Всички, с изключение на Рут и мен.

— О! — възкликна Мерседес, ставайки от леглото си. — Джема.

Идеше ми да потъна в земята.

— Да. Извинете. Ъ...

Таша също се изправи и застана до Мерседес.

— Здравей, Джема! Ъ, да... Не те поканихме, защото... защото...

Мерседес довърши:

— Защото знаехме, че ти самата организираш парти.

— Всъщност оттам се роди и идеята ни — добави Луис с изкуствена усмивка.

— Именно — неуверено допълни Таша. — Затова не те поканихме, защото Ъ...

Ясно виждах, че с всички сили се опитваше да се сети за някакво извинение, но нещо не можеше да го измисли. Все едно, поне за разлика от Сара и Мерседес, тя изглеждаше смутена. Реших, че сигурно бе по-свастна от приятелките си. Понякога я улавях, че ме гледаше, а веднъж дори ми се и усмихна.

— Мислехме, че се грижиш за мишката си — разсмя се Сара от леглото си, където се бе свила като котка.

Всички се разкискаха. В известен смисъл не можех да ги виня, защото първия ден си бях помислила същото за Рут. Тя приличаше на мишка. Сладка, но все пак мишка.

— Няма значение — отвърнах, като заотстъпвах назад по коридора. — Ъ, просто ми се стори, че чух нещо. Както и да е.

Мерседес хлопна вратата и за момент настъпи пълна тишина. После всички прихнаха заедно в луд смях.

Довлякох се до стаята си и затворих вратата. Цялата наизвадена храна изглеждаше направо покъртително, а шоколадът на Рут бе започнал да се топи. Чувствах се толкова зле, сякаш някой ме бе сритал в стомаха. Легнах на леглото си и се свих на кълбо до стената. Ако Бърти беше с мен, щях да се почувствам по-добре. Той никога не би ме пренебрегнал, нито пък би организирал кучешко парти без да ме покани. Кучетата не бяха такива. Те бяха предани. Момичетата можеха да бъдат толкова гадни. В старото ми училище беше пълно с такива, но там никога не ми се бе случвало да съм жертва на коварството им. Освен това Хло, Джес, Ели, Шарлот и аз се защитавахме една друга. За първи път се запитах дали и там е имало момичета като Рут, а и като мен сега. Бях така захласната да си прекарвам готино с приятелките, че никога не бях забелязвала, нито пък се бях оглеждала за такива.

Страшно ми се искаше да си поговоря с Джес, но беше почти единайсет. Майка ѝ щеше да ме убие. Пък и ако говорех с нея, щях да се почувствам по-зле. В понеделник вечер тя ми се обади от дома на Ели. Цялата тайфа беше там, предаваха си слушалката една на друга, за да ми кажат колко много им липсвах. Обаче по нищо не личеше да е така. По-скоро си прекарвах страхотно. Снощи се обадох на всяка от тях поотделно и докато ме информират за клюките от старото ми училище, половината ми ваучер замина. Аз почти не говорих, понеже не ми се искаше да призная, че първата седмица в училище бях аутсайдер и се чувствах отвратително.

Хрумна ми да се обадя на мама. Трябваше вече да се е прибрала от учителските си курсове във вечерното училище, но реших да не го правя. Не ми се искаше да я тревожа, а и вероятно би ме помислила за глезла за това, че още първата седмица се чувствах така. *Остава ми едно-единствено нещо*, казах си и шоколадът в чинията ме погледна съблазнително с тъмна, кадифена усмивка.

Бях го преполовила, когато дочух плахо почукване на вратата. Седнах и си оправих косата. Може би някой бе осъзнал колко жестоко се отнесоха с мен, като не ме поканиха, и бе дошъл да се извини.

— Влез — извиках.

Вратата се откряна и оттам се показва главата на Рут.

— Дали мога вече да се прибера? — попита тя.

— А, да — отвърнах и се обърнах към стената.

— Всички тръгнаха ли си вече? — попита тя и се шмугна вътре.

— Не, така и никой не се появи.

— О-о-о!

— Ами да, о-о-о!

Чух как Рут се движеше с тихи стъпки в своята част на стаята и как леглото ѝ изскърца, като си легна в него. Надникнах през рамото си и видях, че бе заела същата поза като моята преди малко. И ето ни: и двете отхвърлени, лежахме в леглата си, всяка с лице към своята стена.

Обърнах се по гръб и се загледах в тавана. Идеше ми да се разплача.

— Рут, винаги ли си толкова мълчалива?

— Ами, май да.

— Но защо? Не ти ли се иска понякога да си поговориш с някого, да кажеш как се чувстваш, да разбереш как се чувства той?

— Ъ, не.

Последва тишина. Продължих да се взирам в тавана. Рут започна да чете. *Е, както и да е!*, помислих си аз и извадих от нощното си шкафче книгата за Хари Потър. Хари също имаше неприятности в новото си училище с Драко Малфой. Може би в книгата щях да намеря добри съвети как да се справям с подли момичета. *Сигурно би ми свършила работа, ако бях магьосница като Хари*, заключих, след като прочетох няколко страници. Нямаше да е лошо, ако вместо безполезен телефон, ми бяха подарили магическа пръчка. Можех да превърна Сара, Мерседес, Луис и Таша в жаби или маймуни, или пък в нещо

слузесто и зелено. Или щях да направя така, че целите им чела да се окосмят и да им изникнат циреи отзад, а също и да им опадат хубавите коси и на тяхно място да поникнат други — разчорлени и рижави. Полежах така известно време, наслаждавайки се на фантазията какво щях да направя, ако имах магически сили, но не след дълго въображението ми започна да пресъхва откъм идеи и нямаше как да отрека, че не бях в едно училище с Хари Потър — момчето, което преживяваше страхотни приключения. Бях в едно училище с Рут Паркър — момичето, което не желаше да си подаде носа въвн от стаята, освен ако не ѝ се налагаше. Не бях магьосница. Бях себе си. Едно съвсем обикновено момиче на стотици мили от дома си, захвърлено в някакво общежитие, без абсолютно никакви приятели. Отврат.

— Рут?

— Да.

— Някога въобще имала ли си приятели?

Рут се извърна, погледна ме с големите си тъжни очи и кимна.

— Имах една приятелка. Казваше се Наоми, но замина с родителите си за Австралия.

— А след нея?

— Не съвсем. Семейството ми непрекъснато се местеше, така че все бях новото момиче. След известно време спрях да правя опити.

— Но защо? Всеки има нужда от приятели. С тях животът е къде-къде по-хубав.

Рут поклати глава.

— След заминаването на Наоми ми вдигнаха мерника. Най-добре е да си кротуваш. Най-сигурният начин да оцелееш, е да не закачаш никого. Пък и не се разочароваш. Ако не се бе опитала да организираш това среднощно парти, нямаше да си тъжна сега. Виж колко си разстроена.

Това беше най-дългото изказване, което бях чула от нейната уста, откакто пристигна. И беше права. Дотук с идеята ми: „Ако искаш да намериш приятели, дръж се приятелски“. На никого не му бе притрябвало да ме познава. Никой не дойде да провери дали бях добре, или бях разстроена. Върнах се обратно към книгата си. Сигурно щях да се превърна в книжен плъх и да напредна в училище. Останалото щях да наваксам с приятелките си през ваканцията. Заех се да преброя

оставащите до срочната ваканция дни. Доста време си беше. Ден след ден, без никакви приятели. И само седем дни с тях през ваканцията. Не ми звучеше кой знае колко забавно.

Опитах се отново да почета, но не можах да се концентрирам. Не исках да прекарам живота си без никакви приятели.

— Не, няма да се откажа — заявих на тавана и се обърнах към Рут в очакване да каже нещо, но тя не ме чу, защото си бе сложила слушалките. *Пфу, как се оказах в една стая с теб?!*, помислих си. *Не е честно! Ти не искаш приятели, но аз искам. С друга съквартирантка сигурно щях да се чувствам по-добре. Толкова е нечестно. Ако не внимавам, има опасност да се превърна в дребно свито нещо, което се плаши да опита каквото и да било, като теб. А това няма да съм аз. Сигурно просто съм в лош период. Най-тъмно е преди съмване, нали така! Искат ми се някой да ме успокои, че всичко ще е наред.*

„Днес е щастливият ти ден!“, ми каза в понеделник онзи глупав куриер. *Какво ли знаеше той!*, помислих си. *Но защо ми даде телефона? Може би нещо ми убягваше. Нещо, което не бях натиснала.* Станах от леглото и извадих телефона от чекмеджето на бюрото. Включих го и тъкмо се канех да пробвам различни бутони, когато изпищя, че има съобщение за мен. Беше толкова неочаквано, че направо ми изкара ума. Запратих го на леглото си, в случай че с него се случеше нещо странно, после седнах и го гледах известно време. Нищо особено не се случи. Телефонът просто си лежеше невинно на леглото, така че го взех, за да прочета съобщението. „Отиди на компютъра си и зареди сайта!“, гласеше то. Потърсих продължение. Нямахме такова. *Какъв сайт?*, зачудих се. Тогава си спомних картичката, която Херми ми даде. Беше за някакъв астрологически сайт. Как можах да я изхвърля само за да се харесам на момичетата от горните класове, като им демонстрирам, че не се интересувам от момчета? Може би този Хермет или Херми, или както се казваше там, се опитваше да ми каже нещо. Сигурно звездите не бяха в благоприятна за мен позиция, но тази фаза щеше да отmine.

Грабнах набързо якето си, изхвърчах от стаята и заслизах незабелязано по стълбите. Навсякъде цареше гробна тишина. Централното осветление беше изключено. Само от фойейето долу идваше приглушена светлина от нощното осветление. *Нямаше да е лошо да си бях взела фенерче*, помислих си, притичах на пръсти до

всекидневната, прекосих я и се запътих към кухнята, молейки се задната врата да е отворена. Училищната котка Борис дремеше на един от прозорците в дъното на кухнята. Лениво отвори едното си око и отново задряма. „Добро коте, добър Борис!“, прошепнах и се опитах да отворя вратата. Естествено, беше залостена с две огромни резета. Едно отгоре и едно отдолу. Изтеглих долното и придърпах един стол, за да изтегля и горното. Минута по-късно бях навън.

В момента, в който излязох, нощните лампи автоматично се включиха и осветиха двора. Скрих се зад единия от контейнерите на колела, където се изкисках на себе си. Не че имаше нещо смешно, просто бях нервна. И макар да се шегувах с училището, че е като затвор, в момента бях точно като в един от онези филми, в които някой затворник се опитваше да се измъкне. *Всеки момент сирените ще се включат и учителите ще се появят на прозорците въоръжени*, казах си. Погледнах нагоре, но прозорците бяха тъмни. Всичко беше наред!

Вдясно от кухненската врата имаше три огромни контейнера на колела. *Така, в кой точно хвърлих картичката?*, зачудих се аз. *И какво въобще правя тук? Това е безумие. Защо просто не пратя съобщение на Херми, че съм изгубила картичката? Не, по-добре — не*, реших. Можеше да се почувства пренебрегнат, а аз най-добре знаех, след случилото се тази вечер, колко ужасно бе това усещане.

Добре, смелчаците никога не се отказват, спомних си аз, докато се катерех по една камара кашони и се заврях в първия контейнер. *Слава богу, че нощното осветление остана включено, че без него нищо нямаше да мога да видя*, помислих си.

Следващите пет минути прекарах в ровене из торби, пълни със зеленчукови обелки, загнили плодове, разни хартии, престояло месо и развалени яйца. Вонята беше нечовешка.

И тогава я забелязах. Беше залепнала отстрани на коша, горе вдясно. Изтеглих я и се закатерих обратно.

Внезапно един от прозорците на първия етаж се отвори и оттам се показва Сара, а малко след това и Мерседес.

— Има ли някого вън? — извика Мерседес.

Сара се огледа наоколо, а аз се снижих, но твърде късно, тя ме видя. Чух я как избухна в смях.

— Та това е Джема Уайтинг. Ето там, в боклука.

Мерседес погледна накъдето ѝ посочи и също прихна да се смее.

— О, Джема, да не би да не ти стигна вечерята? Гладничка ли си още?

— Не е, просто някой я е изхвърлил заедно с боклука — изкикоти се Сара.

— Нищо подобно — отвърнах, измъквайки се обратно, колкото може по-елегантно, което не беше лесно, предвид това, че трябваше да вдигна крак и да се преметна от другата страна. — Всъщност търсех нещо.

След това се изправих, опитвайки се да стоя с достойнство. Трудна работа, с бананова обелка на главата ми и зелено листо, залепнало на лявото ми ухо.

ПЕТА ГЛАВА

МОМИЧЕ НА ЗОДИАКА

Когато се върнах обратно в стаята ни, Рут вече спеше. Изчаках на следващата сутрин да отиде до банята и бързо включих лаптопа си. Отворих интернет експлорър и въведох адреса на астрологическия сайт.

Зазвуча приятна електронна музика, а нощно небе, обсипано с планети и звезди, изпълни екрана. Когато страницата се зареди, се появи формуляр в бледосиньо, в който трябваше да въведе името си, датата и мястото си на раждане. Прилежно попълних всичко и натиснах бутона ОК.

Секунда по-късно компютърът направо полудя. Ако някой на етажа все още спеше, то вече определено беше буден, защото гръмнаха фанфари, а премигващи светлини и заря осветиха екрана.

— Уау! — възкликнах и подскочих назад в стола си. — Това пък какво...?

Върху звездното небе светна надпис: „Поздравления, Джема, зодия Близнаци! ТИ си МОМИЧЕТО НА ЗОДИАКА на месеца!“. Фанфарите засвириха още по-силно, тан-та-да-дам.

Формулярът се завъртя и изчезна, а на негово място се появи нещо като карта с множество разчертания. Под нея пишеше: „Личен хороскоп“. Следваха страници с информация: слънчев знак — Близнаци; асцендент — Овен; Луната изгрява в Рак, а Марс — в Овен; Венера се намира в Рак, а Уран — в Козирог... и така нататък, и така нататък. Тази планета била в един знак, онази — в друг. Нищо не разбрах, освен че съм зодия Близнаци. Кое то вече си го знаех — рождената ми дата беше двацет и шести май. *Е, и?*, помислих си, докато преглеждах страниците. *Защо Херми би искал да знам всичко това? Освен ако не е фен на астрологията.* Тъкмо се канех да си изключа компютъра, когато в долния десен ъгъл на екрана се появи едва забележимо съобщение.

„Здравей, Джема, зодия Близнаци, Момиче на зодиака, водена от Меркурий! Искай помощ и ще ти бъде дадена“.

И това беше всичко.

Екранът се изпълни с нощното небе и отново зазвуча приятната електронна музика. *Голяма работа! Зодия Близнаци съм, а асцендентът ми е Овен или нещо подобно. Е, и?* Почувствах се излъгана. Не знаех какво точно очаквах, но определено не беше това. Нямаше никакви мъдри слова, които да са ми от полза, и определено не ми помогна със съвети какво да направя или кажа, за да си намеря нови приятелки. Като например: „Здравейте! Сигурно в началото сте ме помислили за малко чалната и леко пъпчива за момента, но чуйте това: аз съм Момиче на зодиака“. И всички щяха да паднат в краката ми. Пфу! Този сайт не ставаше за нищо. Но пишеше, че ако поискам помощ, ще я получа. *Да поискам помощ от кого?*, зачудих се.

Взех мобилния си телефон, за да проверя дали не бях пропуснала нещо като указание от сорта „каково да правя след това“.

Нямаше нищо в кутията за съобщения, освен снимка на Херми, на която изглеждаше страшно самодоволен. *Е, както и да е...*, помислих. Въпреки всичко, телефонът си беше готин, така че можех да използвам него, вместо стария, от който ми бе писнало. Ако не за нещо друго, то поне можех да се обаждам на приятелките си. Натиснах бутона за телефонния указател и видях, че някой вече беше влизал там преди мен.

Херми.

Пак този Херми!, възмутих се. Ама че е нагъл. За кого се мисли, че да си оставя телефонния номер? Голям умник, няма що! Може половината единайсетокласници да са хлътнали по него, но не и аз.

Бас лоя, че планът му е до няколко седмици да подари телефони на всички нови момичета. Вероятно ги получава безплатно от „Меркюри Комюникейшънс“ и ги раздава наляво и надясно, за да привлече внимание. Но аз няма да се хвана, приятел!

Реших да му се обадя и да му го кажа.

— Хей, Момиче на зодиака! — каза той, когато минута по-късно се свързах с него.

— Да, аз съм, Джема, зодия Близнаци и нямам намерение да се присъединявам към фен клуба ти само защото ми даде мобилен телефон със своя снимка, на която изглеждаш супер мазно. Много

съжалявам, но не си мой тип. Доста по-дърт си от мен. Пък и не си падам по мотори. — Тогава изведнъж ми хрумна, че може и да съм го засегнала, защото в едно от списанията на Хло веднъж четох, че момчетата приемат много тежко отказите. — Виж, извинявай, но просто не си падам по теб и освен това съм само в осми клас. Нищо лично.

От другата страна Херми, изглежда, се забавляваше.

— Не се притеснявай, всичко е окей — засмя се той. — Ти разгледа ли хубаво онзи уебсайт?

— Да. Пишеше, че ще получавам помощ за един месец. И това беше всичко.

— Разгледай го още веднъж! — каза Херми. — Хайде, Джема, не се горещи толкова. Опитай! Нямах какво да губиш. Посети пак страницата. Струва ми се, че ще намериш нещо, което ще ти хареса. Хороскопът ти е под влиянието на Венера тази седмица.

— Под влиянието на Венера?

— Означава, че личните ти планети са свързани тази седмица.

И затвори телефона.

Така и направих. Заредих отново сайта. Първоначално нищо не се случи. После започна познатата електронна музика и се появи леко размазан текст. Опитах се да го разчета. Беше нещо за Плутон, че бил изравнен с Меркурий, и за Юпитер, че ми помагал да съм страшно убедителна. Обновление и шанс за един месец да направя силно впечатление и да разбера в какво съм наистина добра. Следваха обяснения за въздействието на планетите и разположението им. Нищо не разбирах. Тогава в горния ляв ъгъл на екрана се появи розов ваучер, ограден със сребристо. Точно под него с огромни мигащи думи беше изписано: „Разпечатай ме!“ Поне това се виждаше повече от ясно.

Тъкмо разглеждах какво съм принтирала, когато Рут се върна.

— О, не! — извиках. — Не може да бъде!

— Какво? Какво стана? — попита ме тя.

Захвърлих ваучера на пода.

— Този недодялан нехранимайко, този перко, куриерът Херми! Само той ще да ми е пратил тези ваучери за разкрасяване. Разкрасяване, а!?! Можеш ли да си представиш?

Почувствах се унижена. Как можеше да съм толкова глупава да си помисля, че си пада по мен? Тъпо, тъпо, тъпо. Още при първата ни

среща ме е набелязал като новото момиче, което най-много се нуждае от разхубавяване. Що за наглост!

— Че какво лошо има в това? — попита Рут.

— Как какво? Точно затова е решил, че имам нужда от помощ. Сигурно си е помислил, че съм толкова грозна, че е задължително да отида на разкрасяване. Трябва да е забелязал пъпката ми. И косата ми. И униформата.

Рут вдигна ваучера от пода и го приглади.

— Ваучери за салон за красота „Пентаграм“ и... о, леле, Джема, тук пише: „Без ограничение. Независимо от цената, независимо от услугата. Клиентът получава всичко, което желае“.

— Ха — прекъснах я, — бас ловя, че някое от гаджетата му е собственичка на салона и го е хванала да раздаде тези ваучери, за да развие бизнеса си.

— Тук пише, че ваучерите важат за двама — продължи Рут, четейки по-нататък. — За тази събота са. Пише, че трябва да имаш разрешение от майка си. О, виж, освен това в четвъртък вечер в салона ще се проведе занятие на тема „Как да открием богинята в себе си!“ Това е тази вечер.

— Богинята в себе си?! Да бе! — отвърнах, грабнах листа от Рут и го забодох на дъската за бележки. — Няма да искам разрешение от мама. Може тя да използва ваучерите, когато дойде на посещение. Няма смисъл да бъдат пропилявани. На мен разкрасяването обаче не може да ми помогне — аз съм безнадежден случай. А що се отнася до богинята в мен — мисля, че е мъртва.

Погледнах с надежда към Рут, но тя явно не се усети, че тук беше моментът да каже: „О, не е вярно, Джема, изглеждаш страхотно“. Джес винаги го правеше, щом започнех да се жалвам за външния си вид. Както и аз правех същото за нея, когато ѝ се случеше да се ядосва на косата си. Беше едно от онези неписани правила между приятелки. Рут единствено вдигна безпомощно рамене и се загледа право в пъпката на челото ми.

— Мисля, че вече изчезва — каза тя и после погледна към брадичката ми. — Но май ти излиза друга...

Аз се обърнах към огледалото. Беше права. Още една гадна пъпка подмолно си проправяше път под кожата ми. Сигурно беше заради шоколада, който изядох снощи. *Така ми се пада*, помислих си и

се протегнах за телефона. Имах намерение да кажа на Херми какво точно мислех.

— Е, здравей отново, Момиче на зодиака! — каза той, когато вдигна.

— Можеш да си прибереш глупавите ваучери и да ги запратиш на Уран.

— О, много оригинално — разсмя се Херми от другата страна. — Това не го бях чувал преди.

— Ваучери за козметик! Как можа? Сигурно ти изглеждам страшно грозна?

— Хей, хей, нищо подобно, Джема. Казах ти — Венера е в добро разположение. Това ще рече, че тази седмица има положително влияние върху теб.

— Е, и? Какво е Венера? Планета. И какво може да направи?

— Ами, Венера е планета на красотата и хармонията и е в добра позиция в хороскопа ти, дечко. Опитвам се да ти помогна, не да те обидя. И... не ме разбирай погрешно, но изглеждаш много сладка за осмокласничка.

За миг направо онемях. Това беше най-готиното нещо, което някой ми бе казвал за цяла седмица. За цял месец. Че и за цялата година. Като бях малка, хората непрекъснато ми го повтаряха. Чувах го и в началното училище. Дори в седми клас. Дотогава с минимални усилия изглеждах два пъти по-добре. Но от известно време всичко сякаш се обърка. Като че ли ми бяха сменили главата, а и косата ми си правеше каквото си поиска.

— Ами... благодаря! — изпелтечих. — Ъ... И извинявай, задето ти наговорих, че раздаваш телефони, за да си печелиш фенки.

— Не и аз, сладурче! Ти си единствената, която получи такъв. Момичето на зодиака е само едно за даден период. Пък и не съм някой натрапник, който ходи да се сваля на момичетата, а твой покровител за един месец.

— Мой какво?

— Покровител. Всяко Момиче на зодиака си има свой покровител според зодията.

— Но защо точно аз?

— Защото си зодия Близнаци. А зодия Близнаци се управлява от Меркурий, което ще рече — от мен.

Спомних си надписа на тениската му — „Меркюри Комюникейшънс“.

— Но... Какво? Как? Искам да кажа, защо може да има само по едно Момиче на зодиака и защо аз?

— Все същите въпроси. Ти си Момичето на зодиака този месец, защото звездите сочат, че си ти. — Застанали са в определен ред, който, най-просто казано, показва, че ти предстои труден период и планетите ще ти помогнат да го преодолееш.

— Как?

— Ще разбереш. Повярвай ми. Само не се отказвай. И чети внимателно в сайта следващия път. Може да ти е от полза.

Когато приключихме разговора, се върнах към астрологическия сайт и там действително пишеше, че зодия Близнаци се управлява от планетата Меркурий и че като Момиче на зодиака, имам подкрепата му на мой личен покровител. Херми. Съвсем се обърках. Покровител? Управляваща планета? Влияния на Венера? Какво означаваше всичко това? И какво общо имаше Херми с него? Че какво като работеше за „Меркюри Комюникейшънс“? В крайна сметка беше само един куриер там, нали?

Когато слязох за закуска, забелязах, че в столовата цареше някаква превъзбуда.

— Какво става тук? — попитах Роуз Уотсън, която си вземаше препечена филийка и фъстъчено масло от бюфета.

Тя посочи с глава към фойето:

— Пиеса по случай края на първия срок — отвърна тя. — Съобщението е в централното фойе. Отнася се за седмите, осмите и деветите класове.

— Наистина ли?

Роуз кимна с глава.

— Прослушванията ще са в петък следобед. Приходите от пиесата ще се използват за построяването на нова лаборатория. Естествено, ако не искаш да участваш, можеш да се включиш в някаква социална програма, като „В помощ на нуждаещите се“ например.

За съмнение и дума не може да става, помислих си. Повече от ясно беше къде щях да се включа. Участието в представлението е сигурен начин да се сприятелиш с много хора.

— Кое ще е представлението?

— „Бъгси Малоун^[1]“ — отговори Роуз и се отправи към приятелките си Грейс и Имогена.

Бъгси Малоун! Супер!, зарадвах се аз. Правихме го в началното училище. Аз играх Блуси, приятелката на Бъгси. Това беше знак на съдбата.

Сигурно това означаваше Венера, или както е там, да бъде в добра позиция. Звездите се съюзяваха, за да ми помогнат, както каза Херми. Ако действително беше така, можеше дори да получа ролята, която толкова исках в началното училище — Талула. Джоди Фостър я игра във филмовата версия — най-доброто изпълнение на всички времена. Бях научила всичките ѝ песни, в случай че момичето, което я играеше, хванеше грип или нещо подобно в деня на представлението. Направо подлудявах нашите, изпълнявайки целия ѝ репертоар сутрин, обед и вечер, че понякога и насън, както твърдеше мама.

Талула беше направо върхът като невръстна богиня. Ако сега получех тази роля, щях да привлека внимание. Така става с всеки, който играе Талула. Върви ръка за ръка с ролята.

Бях толкова въодушевена, че едва си изядох закуската и се втурнах към таблото за съобщения, за да се запиша за прослушване. За мой ужас, под името Талула вече бяха записани четири — Сара, Мерседес, Таша и Луис.

Голяма работа, помислих си. *Мога да се явя на прослушване за две роли — Талула и Блуси*. Затърсих Блуси, за да видя дали някой беше вписал името си за нея. Същите четири имена стояха и там — Сара, Мерседес, Таша и Луис.

Ако не можеш да ги победиш, присъедини се към тях, помислих си, извадих химикала си и прибавих своето име в края на списъка.

---

[1] Мюзикъл на режисьора Алън Паркър (1976 г.), в който всички актьори са деца. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

ДА ОТКРИЕШ БОГИНЯТА В СЕБЕ СИ

С напредването на деня, мисълта да посетя занятието „Как да открием богинята в себе си“ и процедурата по разкрасяване започна да ми допада все повече и повече. Май идеята не беше чак толкова лоша. Пък и в съобщението на сайта пишеше, че имам един месец, за да разбера какво ми е призванието. *Безспорно то беше да получа онази роля от „Бъгси“.* В кърпа ми е вързана, помислих си. *Щом звездите го вещаят! Нали това е астрологията?*

В обедната почивка се обадох на мама.

— Джема, добре ли си? — попита тя. — Къде си? Гласът ти кънти, сякаш се намираш в метална кофа.

— В училище, къде другаде. В тоалетната.

— Защо се обаждаш тогава? Нещо не е наред ли?

— Не, не. Всичко е наред. В обедна почивка сме. Просто... получих едни ваучери за салон за красота. Казва се „Пентаграм“ и се намира в съседното село. Но пише, че трябва да имам твоето разрешение, за да ги ползвам.

— Какви ваучери? За какво изобщо става въпрос?

— Ъ... дълго е за разправяне. Съботите можем да посещаваме близкото село за по няколко часа. Класната ни откарва дотам и ни връща обратно, така че тя винаги ще е наблизо. Вече проучих салона. Пак там тази вечер ще има занятие за богините.

— Ох, не зная, Джема...

— Няма да съм сама, съквартирантката ми ще дойде с мен. Ваучерите са за двама. Така че, моля те, позволи ми да отида!

— Нека първо да го обсъдя с г-жа Блейн и тогава ще говорим. Иначе как е училището?

— Страхотно! Ще играя Талула в училищното представление, така че наистина се налага да посетя салона за красота.

— Значи свикваш вече?

— Да, супер съм — отговорих. Нямах никакво намерение да ѝ казвам, че първите ми четири дни тук бяха пълен провал, ролята на Талула всъщност все още не беше моя, а за съквартирантка си имах книжен плъх. По-добре беше да ѝ спестя подробностите. Освен това, скоро всичко щеше да се промени. Само трябваше да поговоря с Рут.

Открих я на обичайното ѝ място след училище — свита в единия край на леглото си да чете.

— Аз? Не — отвърна тя, измъкна книгата си и намести слушалките си.

Приближих се, седнах в единия край на леглото ѝ и кръстосах крака. В крайна сметка на Рут ѝ стана ясно, че нямах намерение да се откажа. Колкото и да не ѝ се искаше, свали слушалките си.

— Какво? — попита ме тя.

— Да се правиш на невидима не е решение, Рут. И двете имаме нужда от промяна. И двете имаме нужда от освежаване. Да се преобразим!

— Ааа, ваучерите.

— Аха. Мама говори с г-жа Блейн следобед. И двете дадоха съгласието си, но само ако отидем заедно. Освен това се оказа, че Неса, собственичката на салона, познава д-р Кронос и Херми, така че не отиваме при напълно непознат. А и г-жа Блейн би искала да посети занаятието тази вечер, защото се интересува от божества, така че никой нищо не може да ни каже. Не виждаш ли, че точно от това имаме нужда?

Рут, както обикновено, се бе вторачила паникьосано в мен.

— Кой, аз? Да открия вътрешната си богиня?

— Именно. Хайде де, ще видиш, че ще е забавно.

Рут ме погледна недоверчиво и поклати глава.

— Хайде де, моля те! Направи го заради мен. Искам да се явя на прослушването за Талула, а тя е наистина божествена. Сигурна съм, че всичко е предопределено.

Онази сутрин, още щом станах от леглото, започнах да танцувам и пея едно от изпълненията на Талула. Даже когато приключих, Рут ми изръкопляска.

— Ей, Джема, ама ти наистина си много добра — каза тя.

— Благодаря ти! Едно е сигурно — репетирала съм повече от достатъчно. А ако открия и богинята в себе си, със сигурност ще

направя силно впечатление и вероятно ще получи роля в представлението. А и ти би могла да намериш своята богиня и да станеш малко по-уверена.

— Но аз не искам нито да съм богиня, нито да участвам в пиесата.

Въздъгнах дълбоко.

— Не че трябва да участваш в представлението. Просто си помислих... че ще е хубаво да отида с някого на занятието и разкрояването. За компания. Пък може и да ти е от полза. Освен това... ако не дойдеш с мен, и аз няма да отида. Г-жа Блейн каза, че мога да отида само ако и ти дойдеш... а и никой друг не би дошъл. Всички си имат приятели.

Рут поклати отрицателно глава и отново сложи слушалките в ушите си.

— Съжалявам — смотолеви тя.

Станах от леглото ѝ и легнах на своето. *Скапан живот!*, помислих си и се обърнах с лице към стената. *Нещата тъкмо потръгнат и внезапно всичко пак се обърква.*

Доплака ми се. За кратко всичко изглеждаше обещаващо, а сега всичките ми надежди рухнаха. Не знаех какво друго да направя.

Минута по-късно усетих докосване по рамото си.

— Добре — каза Рут, като се обърнах. — Ако наистина е толкова важно за теб, ще те придружа. Не заради разкрояването или пък за да стана божествена, а само за компания. Става ли?

— Ти си върхът — възкликнах, протегнах ръце и я прегърнах. Изглеждаше добре като се усмихваше.

— И така, прекрасни богини, елате насам — каза Неса, дамата, която водеше занятието.

Богини? Идеше ми да се разсмея. Беше четвъртък вечер и според уговорката, г-жа Блейн ни докара до козметичния салон „Пентаграм“. Цял ден чаках този момент. Представях си, че часът ще е нещо като обучение в агенциите за модели: със съвети как да вървим, как да се гримираме, как да си правим косите, всичко, от което се нуждаем, за да грабна ролята на Талула.

Салонът изглеждаше невероятно. Приличаше на нещо средно между работилницата на Дядо Коледа и планетариум — с висящи от тавана макети на планети и феерия от светлинки с формата на звезди,

проблясващи по вратите, огледалата и сводовете. Събралите се в стаята за маникюр в дъното на салона богини обаче нямаха нищо общо с божественото. Групата се състоеше от г-жа Блейн и огромния ѝ бюст; Рут и нейното паникьосано изражение; аз и моите пъпки; една прегърбена възрастна дама, която приличаше на костенурка и бе донесла плетката си; дребно червенокосо момиче, което изглеждаше, като че ли всеки момент щеше да се разплаче, и високо момиче със сплъстена тъмна коса, което бе толкова бледо, че изглеждаше почти безплътно.

За сметка на това, Неса беше истинска богиня. Беше като излязла от страниците на списание, повече от прекрасна, готина като съпругите на футболистите. Висока, с приятен загар и добре сложена, с дълга, изсветлена руса коса, сребърни обеци във формата на звезди и убийствен маникюр. Носеше бели, прилепнали по тялото ѝ дрехи. Както братът на Джеси би се изразил — „супер гадже“.

— Е, момичета — каза със силен югоизточен акцент, като я наобиколихме свенливо, — както знаете, това занятие ще ви помогне да откриете своята богиня, нали?

Всички кимнахме утвърдително.

Нямах търпение да започнем. Неса изглеждаше така убийствено, че се чувствах супер старомодна край нея. *Но не задълго*, помислих си. Ако тя имаше така зашеметяващ външен вид благодарение на факта, че е открила своята богиня, значи съм попаднала на подходящото място.

— Добре! Като начало ще ви помоля да хвърлите по един поглед на своите богини — каза тя, — след което ще продължим с прожекцията на диапозитиви.

Седнах да разгледам листа, очаквайки там да намеря изредени всички съвременни богини — Мадона, Бритни Спийърс, Кайли Миноуг, Джулия Робъртс, всички звезди, които виждахме по филмите и списанията. Нищо подобно. Материалът по-скоро приличаше на извадка с исторически факти. Страници и страници с богини — африкански, азиатски, хималайски, гръцки, римски, египетски, индуски, северно- и южноамерикански...

— Не е ли чудесно? — възкликна г-жа Блейн, която стоеше до мен. — Тези древни култури винаги са ми били много интересни.

— Ъ, да — отговорих, като хвърлих поглед на своя лист. Копието ми беше малко неясно и се затруднявах при разчитането му, но успях

да различа някои имена:

Брануен — повелителка на любовта;
Керидуен — повелителка на вдъхновението;
Хинемоа — принцесата на страстта;
Кура — вехнешното цвете;
Инана — небесна кралица;
Алвайз — жената-лебед;

Някои от имената звучаха страхотно и се зачудих коя ли щеше да е моята богиня. Надявах се поне диапозитивите да са по-полезни. Не бях кой знае колко заинтригувана от някакъв списък с имена от миналото. Интересуваше ме настоящето.

Няколко минути по-късно Неса изгаси осветлението и започна да прожектира диапозитивите. *Ето, това ще да е, помислих си. Сигурно ще ни покаже как да вървим с котешка грация. Как да изглеждаме и да се държим като богини.*

Нищо подобно. Диапозитивите се отнасяха за древни статуи и свещени места.

— Силата на тези имена — започна Неса, — както и силата на тези, които са ги носили, била забравена, а предаността на вярващите започнала да се приема за нещо необичайно, едва ли не — за суеверие.

Странно, помислих си, докато слушах. Неса вече не говореше с акцент, а гласът ѝ звучеше ясно и уверено. Но все пак, не дойдох тук за това. Добре че г-жа Блейн извади кутия с шоколадови бонбони и я пусна от човек на човек, та разведри малко атмосферата. Тя бе въодушевена от казаното. Рут също изглеждаше заинтригувана. За разлика от тях, аз направо заспивах. Кога ще стигнем до тънкостите за гримиране и важните съвети?, зачудих се. Може би това беше само въведението. Сигурно след малко ще започнем по същество.

Да, ама не.

Неса ни разказа за традициите, митовете и легендите за богините в различните култури през времената. Нито дума как да нанасяме блясък за устни. *Чудна работа!*, помислих си, докато гледах Неса ентусиазирано да говори за храмове и свещени земи. Никак не

приличаше на човек, запален по тези неща, но очевидно си падаше по тях.

След като приключихме с диапозитивите, Неса прикани всички ни да се съберем в кръг около една маса, върху която имаше отворена кутия.

— А сега всяка ще разбере коя е нейната богиня — обяви тя.

Най-после!, помислих си.

— В кутията съм сложила имената на всички богини, написани на листчета — продължи Неса. — Сега искам всяка от вас да затвори очите си и да помоли своята богиня да напътства ръката ѝ при избора на листчето с нейното име. Аз ще съм първа.

Тя пхна ръка в кутията и извади едно листче.

— Гръцко-римска богиня — усмихна се тя, плъзна ръце по тялото си и намигна. — Венера — покровителката на любовта, удоволствието и красотата.

— Напълно вярно — отбеляза г-жа Блейн, а Неса се обърна към възрастната жена, която приличаше на костенурка.

— Твой ред е, Бети!

Бети затвори очите си и бръкна в кутията.

— Е, какво изтегли? — попита я Неса. Акцентът ѝ отново прозвуча силно и ясно. — Прочети на глас!

— Падна ми се централноамериканска богиня — обяви Бети. — Икс Чел, Предачката.

— Точно като теб самата с твоите плетки — каза Неса и продължи. — Лидия, ти си наред.

Високото бледо момиче също затвори очите си и направи своя избор.

— Северноевропейска богиня — прошепна тя. — Холда, пазителката на мъртвите.

Право в десетката, помислих си аз. *Тя и без това прилича на току-що изровен мъртвец.*

— Брилянтно — възкликна Неса. — Не се цупи така, Лидия. Смъртта в повечето древни митове е символ на обновлението. Ново начало. — И посочи отново кутията. — Госпожо Блейн!

Г-жа Блейн затвори очи и бръкна в кутията.

— Подобно на Бети, и аз изтеглих богиня от Централна Америка, Маяхуел — обяви тя, след което се поусмихна и намести деколтето си.

— Богинята с многото гърди.

Всички избухнахме в смях. Още веднъж името се оказа точно намясто.

— Мери! — каза Неса, поглеждайки дребното червенокосо момиче, което изглеждаше, сякаш бе плакало цял ден.

Мери на свой ред също избра листче от кутията.

— Бозалощ, източноевропейска богиня. Неутешимата.

Леле! Всички тези попадения са толкова точни, че направо настръхвам!, помислих си. *Чудя се коя ли ще съм аз?*

Неса се обърна към Рут.

— Рут, искаш ли да се пробваш?

Рут поклати отрицателно глава и заби поглед в пода. Неса ѝ се усмихна.

— Хайде, мила, никой няма да ти се присмива. Всички тук сме богини.

Рут се подвоуми, но после стана и извади поредното листче.

— Изтеглих египетска богиня — усмихна се тя на Неса. — Сешат, повелителката на писаното слово.

Друго не можеше и да бъде, помислих си. Че тя не вдига глава от книгите.

— И накрая дойде ред на Джема — каза Неса.

Затворих очите си и пъгнах ръка в кутията. Какво ли щях да извадя? Кралицата на цветята, повелителката на пролетта или пък жената-лебед?

— Е, какво е, мила? — попита Неса.

— Южноамериканската богиня Кайпора — казах аз, набързо сгънах листчето и го върнах обратно.

— И на какво е богиня? — запита г-жа Блейн.

— А, на нищо — отвърнах.

— Не е възможно — настоя г-жа Блейн. — Те всички са богини на нещо. — Тя бръкна в кутията, извади листчето ми и избухна в луд смях. — Кайпора — повелителката на зверовете.

Цялата се изчервих, когато всички се разсмяха заедно с нея.

Типично, помислих си. Измежду всички прекрасни богини, като богинята на луната, на горите, на реките, на звездите или пък на морето, на мен ми се падна повелителка на зверовете.

Щеше ми се да не бях идвала.

СЕДМА ГЛАВА

ПИЕСАТА

Петък. Обедната почивка.

Скъпо дневниче,

Аз съм Кайпора — повелителката на зверовете, чалнатото Момиче на зодиака, зодия Близнаци. Скапан живот! Цялата съм опъпчена, грозна съм и никой не може да ме понася. Миналата седмица беше ужасна.

Първо срещнах някакъв странен куриер на име Херми и той ми каза, че съм Момиче на зодиака. Кой знае как са се посмели за моя сметка с братовчедка си Неса, или каквато там му се пада. Може и да му е гадже и заедно да са спретнали всичко. Повече няма да му се водя по акъла. Дори изхвърлих на боклука глупавия мобилен телефон, който ми даде. И без това не можех да го използвам за друго, освен да се обаждам на него и в салона за красота. Въведох номерата на всичките си приятелки, но когато се опитах да им се обадя, не ме свърза. Що за глупост — телефон, от който можеш да говориш само с двама души?

И онзи идиотски сайт, към който ме засили. Каза, че благодарение на подредбата на планетите съм имала шанса за един месец да направя впечатление.

Впечатление като каква? Като смотанячката на класа?

Нещата стават и по-зле. Вече си имам три пъпки — една на челото, една на брадичката и една отстрани на носа. А косата ми стои накъдето ѝ скимне. И това не е всичко. Днес в часа по английски г-жа Джонсън ми каза да чета на глас. Не можах, защото страницата ми беше размазана, а тя заяви, че ми трябва очила, така че да отида на преглед при старшата в клиниката. Старшата също каза,

че имам нужда от очила. Просто прекрасно! Ще съм пъпчива и с очила. И щръкнала коса. Няма надежда за мен.

Опитах се да поговоря с Рут, но тя само чете ли чете. Това е най-скучната съквартирантка в историята на човечеството.

Страшно си падна по занятието за богини и след него си навзе разни книги от библиотеката по темата, което е причина още по-рядко да вдига глава от тях. Пък и напълно ѝ подхожда да е повелителка на писаното слово. Докато аз съм повелителка на зверовете, очевидно защото на това и приличам — на зверилище. С очила. И пъпки.

Искам приятели. Искам да съм красива и изящна. Искам да играя Талула в училищната пиеса и да съм кралицата на цветята, а не повелителка на зверовете. Та, това е. Край. Амин. Тъпа история. Липсват ми Луси, Хло, Джес, Шарлот и Ели, а вече изразходвах фонокартите си за месеца в разговори с тях. Винаги звучат толкова щастливи и оживени — явно водят пълноценен живот. Знаех си, че така ще стане. Аз съм абсолютно сама. Пъпките са единствената ми компания. Искам, искам, искам да играя Талула. Прослушванията са днес следобед.

— Хей, Джема — повика ме Рут, вдигайки поглед от книгата си.

— Какво?

— Какво правиш?

— Пиша си в дневника. Защо?

— В книгата, която чета в момента, пише, че Кайпора е готина богиня, покровителка на животните.

— Е, и?

— Е, и не виждам тогава защо не ти харесва, че е твоята богиня. Мисля, че би трябвало да си поласкана. Забелязах снимката на кучето ти на стената до теб. Може би да си покровителка на зверовете означава, че си добър човек, който обича животните.

Ти си добра, помислих си, докато я слушах. Опитваш се да ме накараш да се почувствам по-добре, но не се получава. Аз си знаех, че съм повелителка на зверовете, защото изглеждах като такава.

— Проверявала ли си сайта днес? — попита Рут. — Може да имаш съобщение.

— Нямам и намерение. Мисля, че онзи Херми се забавлява за моя сметка.

— Аз пък мисля, че занятието беше интересно. Харесах и Неса. Не смятам, че ти се присмиваше, нито пък който и да било от нас. Така че, прегледай го.

— Е, аз и без това се канех да си проверя пощата. Бих могла да хвърля едно око и на сайта преди началото на прослушването — отговорих и включих лаптопа си. — А ти ще се пробваш ли за роля?

Рут поклати отрицателно глава.

— Аз ще се включа в програмата „В помощ на нуждаещите се“. Оказа се, че няма много желаещи, тъй като всеки иска да играе в представлението. Не искаш ли и ти да се присъединиш?

— Не — отвърнах. — Не си падам по такива неща. Какво ще правите?

— Нищо особено. Ще посещаваме възрастните хора в дома по-надолу по пътя и ще им четем.

Е, това напълно подхожда на Рут с нейните книги, казах си. Но за мен е твърде отегчително. Проверих за имейли от Джес и другите момичета, но нямаше нищо. *Знаех си. Малко по малко започват да ме забравят.*

Тъкмо се канех да си изключа лаптопа, когато от астрологическия сайт изскочи съобщение.

— Не говоря с теб — сопнах се на съобщението, изплезих се на екрана и станах от бюрото си.

Тогава Рут стана от леглото си и се настани на мястото ми.

— Тук пише: „Повелителко на зверовете, създай си име и открий призванието си! Имаш още три седмици“.

— Измисляш си — казах.

Рут се възмути.

— Не си измислям.

Надникнах иззад нея и видях точно това, което ми прочете. *Странна работа, учудих се и набързо изключих лаптопа. Какво става тук? Вече и собственият ми компютър се майтапи с мен. Или Неса е казала на Херми за часа и че съм повелителката на зверовете, при което двамата хубаво са се посмели.*

Закъснях за прослушването, тъй като старшата се бе свързала с мама и уговорила за ранния следобед час за очен лекар. Той потвърди, че се нуждая от очила, и след прегледа ме остави да си избира рамки. Каза, че ще ми изпрати очилата в училище, когато са готови. А дотогава ми даде очила за временно ползване.

— Сигурно се майтапите с мен — казах, когато се погледнах с тях в огледалото. Изглеждаха като дъната на стъклени бутилки, пъхнати в рамки. — Това е лудост. Приличам на клоун с тях.

— Те са само временни — отвърна той. — И гледай да ги носиш, млада госпожице, защото в противен случай ще натовариш още повече очите си и ще увредиш сериозно зрението си. Да не съм чул, че си ги сваляла, освен когато си лягаш да спиш вечер.

Да, бе!, възпротивих се. Как ли съм се оправяла досега!? Само да изляза оттук и веднагически ги скривам в чантата си. Няма начин да се покажа с тези очила. Ще изчакам, докато по-нормално изглеждащите пристигнат.

— Не се тревожете — каза старшата. — Аз лично ще предам на всички учители, че трябва да носи очилата през цялото време.

Да не би всички в това училище да са се съюзили срещу мен?, зачудих се на излизане от очния кабинет, отправяйки се към театралното ателие. *Не знаят ли, че съдбата ми ме зове и ми предстои да получа роля в представление?*

Когато пристигнах, прослушването беше в разгара си и момичетата репетираха някакъв танц. Г-жа Удс, учителката ни, погледна към мен и ми махна да се приближа.

— Прослушванията за Дебелия Сам са по-късно — каза тя, посочвайки ми скамейките в дъното на залата, където няколко момичета чакаха реда си.

Бях втрещена.

— Дебелия Сам? Не, не. Аз съм за прослушването за Талула — отвърнах. — Зная наизуст всичките ѝ песни.

— Талула? Но за тази роля ни трябва високо момиче с руса коса. Освен това прослушването за нея вече мина. Сега сме на Блуси.

Зад нея виждах как Сара и приятелките ѝ подскачаха на пръсти насам-натам. Също така забелязах, че когато г-жа Удс предложи да

играя Дебелия Сам, Сара танцуваше доста близо до нас, така че явно чу, защото се подсмихна, след което го подшушна на Мерседес.

— Да... ще трябва да те направим да изглеждаш малко поедричка — продължи г-жа Удс, — но тези очила са невероятна идея. Идеални за случая. Мисля, че с тях ще бъдеш великолепен Сам. Откъде ги взе? При костюмите ли ги намери?

— Не — проплаках, — очният лекар каза, че трябва да ги нося известно време. А за Талула бих могла да нося руса перука. Моля Ви, нека опитам!

— Не разполагаме с време да повтаряме всичко отначало — отвърна г-жа Удс, която започна да губи търпение. — Имаме още толкова роли да разпределяме.

— Тогава мога ли да се пробвам за Блуси! Записала съм се и за нея. Много Ви моля!

Г-жа Удс въздъхна дълбоко.

— Така да бъде, Джема. Но вече минахме веднъж танца, така че просто се включи, където можеш. Аз ще преценя дали се справяш.

Бързо се присъединих отзад към групата и взех да наблюдавам движенията им. Танцът беше различен от този, който учихме за представлението в началното училище, но след като го разучавах известно време, започнах да повтарям това, което правеха другите. Оказа се по-трудно, отколкото изглеждаше. Те тръгваха в едната посока, а аз — в другата. Те бяха репетирали преди това, а мен ме пуснаха в дълбокото. Мерседес подскочи грациозно назад, аз се завъртях напред и се приземих на пода с накривени на носа ми очила.

— Опа! — чух Сара да казва през смях.

Г-жа Удс плесна с ръце и ми даде знак да се изправа.

— Добре, момичета, стига толкова. Мисля, че видях достатъчно. Продължаваме нататък. По-късно ще съобщя решението си за ролята на Блуси. Така, момичетата отзад, които чакате, нека видим коя е подходяща за ролята на Лерой. Хайде, всички, които ще се явяват на прослушването, станете и се приближете насам. Останалите — заемете места в дъното.

Седнах отзад на скамейките и загледах изпълнението на шестте момичета, които се явиха за ролята на Лерой.

— Хубави очила — подхвърли подигравателно Сара. — Опитваш се да заприличаш на риба в буркан ли? — След което направи нещо,

което, предполагам, беше имитация на риба — започна да отваря и затваря устата си.

Не си направих труда да ѝ отговоря.

— О, горкото същество! — намеси се Мерседес. — Сигурно не е никак лесно да носиш очила.

Не отговорих и на нея. Ясно ми беше, че си правеше гаргара с мен. Минута по-късно я чух да си пее: „Имало веднъж едно грозно пате...“ и се разсмя.

Идеше ми да се разплача, но прехапах долната си устна и преглътнах сълзите си. Нямах никакво намерение да им направя удоволствието да ме видят разстроена. Не и ако можех да го избегна.

По-късно същия ден бе обявено, че Мерседес ще играе Бъгси, Сара ще е Талула, а Луис — Блуси.

На мен ми предложиха незначителна роля като погребален агент.

Само през трупа ми, помислих си. Социалните служби и програмата „В помощ на нуждаещите се“ току-що спечелиха още един активист.

ОСМА ГЛАВА

МАНИЯ ЗА РАЗКРАСЯВАНЕ

Най-после събота. Време бе за почивка и забавление. Първата ми седмица в това ужасно училище свърши. За съжаление, на мама и татко не им беше позволено да дойдат. Училището твърдеше, че новите ученици имали нужда първите две седмици да разчитат само на себе си, за да се приспособят. След което всички посетители бяха повече от добре дошли. Нямах ни най-малка нужда да си стъпвам на краката. Аз и без това си бях здраво стъпила, знаех какво искам — да си тръгна оттам. Нямах търпение мама и татко да ме посетят, за да им кажа колко самотна се чувствах. Надявах се да се осъзнаят и да ме върнат обратно в нормалния свят. Горях от нетърпение.

За първи път Рут вдигна глава от книгата си и изглежда, започна да се приготвя за някъде.

— Къде отиваш? — попитах я.

— О, в салона за красота — отвърна тя. — Забрави ли ваучерите? Неса ни записа час за днес следобед. Каза ни, когато си тръгнахме от занятието за богини.

Смътно си спомнях Неса да казва нещо, но тогава не му обърнах особено внимание. Бях твърде разстроена със своята богиня на зверовете.

— Ъ... остава ли си уговорката? — продължи Рут. — Спомена, че мога да използвам един от ваучерите... Извинявай.

— Рут, не е нужно да се държиш като напласена мишка, когато си с мен — казах. — Разбира се, вземи ваучера. Вземи и двата дори. Нямам намерение да ги ползвам.

Сигурно пак щеше да е някаква лекция за древните богини през вековете, помислих си. Стига ми това, което научих.

Рут седна на края на леглото ми.

— Да не би да си разстроена заради вчера?

Аз поклатих глава.

— Не — излъгах. — Понякога губиш, понякога печелиш.

— Ти щеше да си страхотна Талула — каза ми Рут. — И идея си нямат колко губят.

Джес щеше да каже абсолютно същото, ако беше тук, помислих си.

— Благодаря ти — промълвих.

— Наистина го мисля, щеше да си страхотна. Е, какво се каниш да правиш днес?

— Ами, ще остана тук. Ще чета. С тия чудесии на очите си поне виждам ясно.

Не че идеята да прекарам съботния следобед сама ми се нравеше кой знае колко, просто в момента не исках да се показвам. Стигаше ми толкова. Повече не можех да понеса да бъда наричана очилатка или грозното пате от Сара и нейните хапливи приятелки.

— О, Джема, много те моля, ела с мен! Само за компания. Освен това не може да се криеш от света. Това не е решение.

Нямаше как да не се усмихна, като чух това. За една седмица с Рут си бяхме разменили ролите. Сега тя беше тази, която настояваше да изляза, докато единственото, което аз исках, бе да се скрия под юргана си.

Рут стана от леглото и отиде до лаптопа ми.

— Хайде да видим какво казва сайтът.

— Провери, ако искаш — казах. — Мен наистина не ме интересува. Искам да кажа, че не искам вече да съм Момиче на зодиака. Мислех, че ще е нещо хубаво, но сега ми се струва като наказание. Пък и какъв е смисълът от всичко това? Никакъв.

Рут натисна няколко бутона на клавиатурата.

— Има съобщение за теб. От Херми. Казва, че се опитвал да ти се обади. Пише да не се предаваш, да му вярваш и да не се засягаш толкова лесно. Казва също, че Сатурн скоро ще се появи, за да те научи на нещо, но влиянието на Венера щяло да продължи още няколко дни, така че да се възползваш. Хайде, Джема; моля те, ела с мен в козметичния салон! Добре ще ти се отрази, ако се откъснеш от училище за няколко часа.

— Пфу — казах и погледнах през прозореца. — Глупав сайт. Сатурн, Венера, влияния. Какво въобще означава всичко това?

Вън обаче беше слънчев есенен ден. Срамота беше човек да остане затворен. Всички щяха да се изнесат към близкото село с

училищния автобус, а Рут щеше да е сам-самичка сред тях. Налагаше се да отида с нея, та дори и само за да я защитавам. Пък и изглеждаше ужасно. Косата ѝ, както обикновено, бе хваната на плитка отзад. Не беше с униформата си, но носеше сива ученическа престилка, която приличаше на торба. Изглеждаше по-вехта от всякога.

— Добре де, ще дойда с теб — съгласих се накрая. — Дай ми две минути да се облека.

В двора, пред главния вход, където беше спрял автобусът за селото, д-р Кронос отмяташе имена.

— Дженкинс, Питърс, Макмастерс — произнасяше имената той и кимваше, когато момичето минеше край него. — Уайтинг, Паркър.

— А, ето ви и вас, мили богини — провикна се г-жа Блейн от мястото си отпред в автобуса, когато забеляза Рут и мен. — Към козметичния салон ли сте се запътили?

Замолих се г-жа Блейн да намали децибелите, защото Сара и останалите бяха на задните седалки. Последното нещо, което исках, бе да се разчуе, че си имах собствена богиня и че бях Джема — повелителката на зверовете. Щяха да си умрат от кеф и да ме скъсат от подигравки.

Д-р Кронос погледна към г-жа Блейн и възкликна:

— Богини, разкрасяване, контене? Би трябвало да сте се запътили към библиотеката или към някоя книжарница, момичета, за да събирате знания и да се обогатявате духовно и интелектуално, а не да си губите времето с безсмислени неща?!

Той можел да говори!, помислих си, а погледът ми се спря на вратовръзката му. И ако това не беше контене... Цялата бе осеяна с планети и звезди на светлосин фон. Твърде необичаен избор за човек, който обикновено се облича доста делово. *Бас лоя, че е подарък от Херми*, помислих си, защото звездите много приличаха на тези от татуировката на рамото му.

Г-жа Блейн му се усмихна в отговор.

— Не е точно така — каза. — В живота е важно равновесието. Момичетата имат нужда да разпуснат. Цяла седмица се стараха достатъчно, така че го заслужават. Пък и не всичко е контене. Занимавахме се и с откриването на богините в нас, нали момичета?

— Да не би онази Неса да е започнала отново с часовете си за богините? — намръщи се д-р Кронос. После погледна право към мен.

— Има само един урок, който трябва да научиш, млада госпожице, и той е — да обичаш себе си и да бъдеш себе си!

Да бе, помислих си, като се настаних на седалката зад г-жа Блейн. Какво ли разбираше този чудат старец? Да обичам себе си? Та аз се ненавиждах. Да бъда себе си? Предпочитах да бъда който и да е друг, но не и себе си.

Рут седна до мен и ме бутна.

— Ъ... знаеше ли, че другото име на Сатурн е Кронос? Прочетох го в книгата за божествата.

— Е, и?

— Д-р Кронос, не схващаш ли? На сайта пишеше, че Сатурн предстои да те научи на нещо.

— Е?

— Е! Сатурн, Кронос...

— Тя е напълно права — намеси се г-жа Блейн, като се обърна към нас. — Повечето древни богове и богини са имали по две имена. Като Меркурий например. В някои култури е бил известен с името Хермес.

Рут отново ме сбута.

— Хермес, Херми.

— Да, да, освен това Джон е познат като Джо, а Катрин е наричана и Кати — отвърнах. — Та това са само имена.

Рут вдигна рамене. Докато се возехме обаче започнах да се замислям. Възможно ли бе планетите да си се разхождат наоколо в човешка форма? *Не, не може да бъде. Що за лудост? Съвсем съм изкукала*, казах си, когато пред нас се появи селището с първите магазини.

Докато се занимаваше с косата на някаква възрастна жена, Неса вдигна поглед и се усмихна широко на г-жа Блейн, която ни остави в салона.

— Не бях сигурна, че ще се появите — каза тя, докато довършваше прическата на клиентката си. — Херми каза, че не е успял да се свърже с теб по телефона. Много се радвам, че и двете дойдохте. Само две минути да приключа тук.

Докато Неса показваше на своята клиентка в огледалото прическата ѝ отзад, секретарката запозна Рут с Трейси, колежката на Неса, която я поведе към някаква стая в дъното. Аз седнах и зачаках, прелиствайки някакво списание.

— Желаете ли чаша чай, докато чакате шофьора си? — попита Неса възрастната дама, която ѝ се усмихна и кимна в знак на съгласие.

В момента, в който Неса се изгуби някъде отзад, звънчето над входната врата на салона дрънна при отварянето ѝ. Сърцето ми слезе в петите, когато видях Сара и Мерседес да влизат. Бързо се снижих до рецепцията, така че аз можех да ги видя, но те мен — не. Напразно се притесних. Очевидно нямаха намерение да се застояват. Сара огледа наоколо, хвърли един поглед на седналата възрастна дама и на висок глас обяви:

— Бързо, да се махаме оттук. Това е фризьорски салон за старчоци.

Мерседес се изкикоти и изхвърчаха навън.

— Вече можеш да излезеш — повика ме възрастната дама, когато затвориха вратата след себе си.

Аз подадох глава.

— Ъ, да... такова... Извинете! Просто не исках да ги срещам.

— Не се и учудвам — отвърна жената, — имайки предвид колко са невъзпитани.

— Зная. Много съжалявам за казаното! — рекох аз. — Не всички сме като тях в нашето училище.

— Ти в Авбъри ли учиш?

Кимнах утвърдително и се приближих към нея.

Макар че сигурно беше на осемдесет и няколко, теменуженосините ѝ очи блестяха и изглеждаше страшно елегантна в гълъбовосивия си костюм. Носеше перлена огърлица на шията си, а прошарената ѝ коса беше праметната назад. Надявах се и аз да изглеждам толкова добре на нейната възраст.

— Прическата Ви стои много добре — казах. — Не обръщайте внимание на онези момичета и на онова, което казаха! Понякога са наистина гадни.

— О, не се притеснявай за мен, съкровище — отвърна жената и ми се усмихна. — Какви „старчоци“! Мога да те уверя, че това старо тяло кипи от енергия. Само почакай и ще видиш.

— Заповядайте, чая Ви — каза Неса, която се върна с поднос, върху който имаше порцеланова чаша. — Сега обаче ще Ви оставя, за да продължа с Джема.

— Разбира се, не се притеснявай — отвърна възрастната дама. — Сърдечно ти благодаря за чая!

Неса ме поведе към една от стаите за процедури, съседна на стаята, в която бе Рут. Когато влязохме, тя ме заглежда внимателно, сякаш щеше да ме купува.

— Хм, по-добре да започваме — каза тя. — Обичам предизвикателствата.

Умница, помислих си, но знаех какво искаше да каже. Косата ми не приличаше на нищо, а с тези очила никой не би ме погледнал втори път, освен от съжаление.

Изпрати ме в съблекалнята в дъното на салона, за да си сложа халат. Докато се преобличах, чух звънчето от входната врата. *Сигурно шофьорът на старата дама дойде да я вземе*, реших аз.

След това се започна едно стискане, опъване, цапотене, ексфолиране, овлажняване. За миг се мернах в огледалото и видях, че Неса бе намазала цялото ми лице с някаква светлозелена каша. Приличах направо на жаба.

Неса забеляза, че гледах, и набързо покри огледалото с огромна хавлия.

— Никакво надничане, докато не приключа! — каза тя и извади някаква кутия с крем. — А сега е ред на моята тайна помада срещу пъпки. Съдържа билки от Хималаите и Индия. Ще изчезнат за нула време. Дай ми очилата си! Ще изляза за малко да видя какво мога да направя по въпроса. А ти стой така, докато маската си свърши работата. Връщам се след минута.

Отпуснах се удобно на стола. Надявах се да не ми се присмива, както и да не си тръгна оттук, изглеждайки по-зле, отколкото преди да дойда. *Не че имам нещо за губене*, помислих си. *Пък може и да ми хареса*.

Когато се върна, Неса лакира ноктите на ръцете и краката ми с блестящ тюркоазен лак, след което се зае да подстригва косата ми.

— С коса като твоята може да се направи само едно — каза тя. — Ще я оставим дълга, но ще я подстрижем на пластове. Така ще й придадем прегледност.

— Както кажеш — отвърнах. Вече започвах да се наслаждавам на преживяването. Всички лосиони и помади ухаеха невероятно хубаво на рози и жасмин. Отпуснах се и дори се почувствах леко замаяна.

След като ме подстрига, издуха косата ми със сешоар.

— Така ще я изправа и ще ѝ придам блясък — каза. — Разполагам и със страхотни продукти за изправяне на къдрава коса, ако проявяваш интерес. Можеш да ги вземеш със себе си в училище и да ги ползваш там.

— Както кажеш — отвърнах пак, но определено се чувствах по-добре. Винаги съм си мечтала да имам права коса.

Накрая Неса ми сложи малко грим.

— Съвсем дискретно, като за възрастта ти — каза тя. — В крайна сметка, малко коректор върху пъпките ти, леко докосване с руж тук и едва забележима пудра там няма да навредят, а ще те подчертаят. Късметлийка си да имаш такива прекрасни кафяви очи.

Как ли пък не! „Прекрасни“ и „аз“. Тези две думи никак, ама никак не се връзват с мен, помислих си.

Няколко часа по-късно бях готова.

— Искаш ли да се погледнеш?

— И още как! — отвърнах. Нямаше как да ме е направила да изглеждам по-зле. Никой не би могъл.

Заведе ме до огледалото и отметна хавлията, с която го беше покрила.

— Та-дааам! — възкликна тя, а аз зяпнах срещу отражението си. — Е, какво ще кажеш?

Вторачих се в момичето от огледалото. Изглеждаше страхотно. Не можех да повярвам.

— Аз ли съм това? — попитах.

— Определено си ти! — отвърна Неса. — Във всяко момиче живее мърла или богиня. А ти, скъпа Джема, определено си от божествения тип.

— Леле! — възкликнах, като се загледах в отражението си. — Покровителката на зверовете бе опитомена.

— Именно — отвърна Неса и се усмихна широко.

Изглеждах направо умопомрачително. Косата ми беше перфектна — лъскава и мека. Подстригана до раменете. Неса дори я бе изсветлила леко на места. Обърнах се и я прегърнах.

— Страшно ти благодаря. Не зная как го направи.

— За нищо, съкровище — отвърна тя с усмивка. — Аз само подчертах това, което виждах.

И тогава се сетих за онези очила.

— О, но сега като сложа онези дъна на бутилки, целият ти труд ще отиде на вятъра.

Неса потупа встрани нослето си.

— Когато се заема с разкрасяване, аз наистина разкрасявам и нищо не може да ми се опре. Когато излязох, отидох при очния ти лекар. Той тъкмо работеше очилата ти. Склоних го да побърза и ето ги тук. Пробвай ги!

Сложих очилата и когато всичко стана на фокус, погледнах обратно в огледалото. Очилата бяха супер. Имаха овална форма и бяха без рамка. Най-якото беше, че стъклата леко розовееха и приличаха повече на готини слънчеви очила, отколкото на диоптрични. *Никой няма повече да ме нарича очилатка.*

— Освен това го помолих да ти даде и контактни лещи, така че имаш избор — каза Неса. — Някои дни въобще няма да ти се налага да слагаш очилата.

— Неса, ти си звезда — възкликнах аз.

Неса явно намери казаното за изключително забавно, защото ме погледна и прихна да се смее.

— Сетих се за стара шега между приятели — каза тя. — Бива си я! Нека видим докъде са стигнали Рут и Трейси отсреща.

Почукахме на вратата.

— Един момент — обади се Трейси и отвори вратата.

— О, боже! — възкликнах, когато видях Рут.

— О, боже! — каза Рут, когато видя мен.

Рут изглеждаше превъзходно. Трейси я бе отървала от плитката ѝ, подстригвайки косата ѝ до раменете. Дори леко я бе изсветлила. От напласеното мишле не бе останала и следа. Рут беше много хубава. Дребничка, но хубава.

— Рут, изглеждаш страхотно!

Рут се изчерви.

— Наистина ли?

— Погледни се в огледалото! — отвърна Неса.

Рут се обърна към огледалото и очите ѝ направо щяха да изскочат.

— Това аз ли съм?

— Че кой друг да е? — усмихна се доволно Неса и вдигна одобрително палци към другата козметичка. — Добра работа, Трейси!

Когато се качихме отново в автобуса, никой не можа да ни познае. Неса извади разни дрехи от един гардероб в дъното на салона и сега Рут бе облечена в розова тениска без един ръкав, на която пишеше „Богините управляват справедливо!“, супер яки бели дънки и готини розови маратонки със сребърни звезди отстрани.

На мен ми даде светлосиня тениска с надпис „Захапи ме!“

Като ни забеляза, Сара на два пъти се обърна, за да се увери, че това наистина бяхме ние, и сбута Мерседес, която седеше до нея, да се обърне. Когато Мерседес ни видя, очите ѝ станаха като палачинки.

— Това е грозното пате — обади се тя.

Направих движение, сякаш се готвех да полетя.

— Да, но вече съм лебед — казах аз, като „прелетях“ покрай нея и заех едно от местата в дъното на автобуса.

— Само дето повече прилича на патица — подхвърли Сара намръщено.

В този момент усетих нещо изумително. Тя ревнуваше.

Таша се обърна към нас и ми се усмихна.

— Изглеждаш зашеметяващо, Джема! — каза тя. — И ти също, Рут! Много сте хубави.

— Благодаря ти! — усмихнах се, опитвайки се всячески да бъда сдържана.

В крайна сметка, може би си имаше своите плюсове в това да си Момиче на зодиака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПЪЛНА КАША

Същия ден след вечеря излязох навън да си прибера телефона от боклука. Страшно исках да благодаря на Херми за ваучерите за разкрасяване. Те направиха чудеса — промениха не само външния ми вид, но и отношението на останалите към мен. Беше невероятно, когато се върнахме в училище. Станах център на вниманието и се почувствах като звезда.

За мой ужас обаче, когато излязох навън през кухнята, забелязах, че контейнерите бяха изпразнени. Единствено в единия от тях имаше няколко черупки от яйца и картофени обелки. Както се ровех, с глава забита в контейнера, неочаквано чух някой да ме вика по име. *О, не!*, помислих си и замалко не се прекатурих в контейнера. *Дано това не са пак Сара и Мерседес!*

— Джема — настояваше гласът. — Зная, че си там.

Стъпих отново на земята и се обърнах. Беше Херми. Стоеше срещу мен, усмихнат до ушите, и държеше телефона ми.

— Да не би да търсиш това?

Почувствах се толкова тъпо.

— Ъ, да... Извинявай. Изхвърлих го, когато ти бях ядосана.

— Ще трябва да спреш с това ровене из боклуците, знаеш ли — каза той. — Иначе ще си спечелиш репутация на боклукчийка.

— Ха, ха, ха — отговорих. — Много смешно.

— Щом си дошла да си търсиш телефона, означава ли, че вече не си ми ядосана?

Кимнах утвърдително.

— Да. Ъ... искам да кажа, не. Не съм ти ядосана. Исках да ти благодаря. Прекарахме си страхотно при Неса.

— Личи си — отвърна той. — Изглеждаш прекрасно. Казах ти, че Венера е в добра позиция. Доволна си, нали?

Отново кимнах.

— Да. Но...

— Но?

— Ами, не че не ме накафеи да чуя толкова готини коментари, когато се върнахме, както и че всички си умираха да ме заговорят, за да разберат къде съм си направила косата и така нататък, но...

— Но?

— Но после нещата станаха както преди, всеки се върна при своите приятели. Рут пък се изнерви от толкова внимание и избяга в стаята ни. И ето ме, пак съм сама. Изглеждам страхотно, но това нищо не променя. Чувствам се като Пепеляшка, която не може да отиде на бала.

— Приятелството има нужда от време — отвърна спокойно Херми.

— Зная. Моите приятелки ми липсват. Освен това...

— Да?

— Освен това, колкото и да ми е приятно, че Неса ме разкраси така, искам хората да ме харесват заради самата мен, а не заради готината ми прическа. Дядо ти ми каза нещо подобно тази сутрин, преди да отидем в салона за красота. Каза ми да бъда себе си и да се науча да се обичам.

Херми се подсмихна.

— Така ли ти каза? Звучи точно в негов стил. Да. Бъди себе си. Труден урок. Но в крайна сметка, той си е такъв. Прав е — научи се да обичаш себе си. Това обаче не означава да обикаляш насам-натам мърлява и мръсна. Да се грижиш за външния си вид е част от това да обичаш себе си. Е, и дядо определено се нуждае от подстрижка.

Засмях се. Отидохме да седнем на пейката под дъбовото дърво вдясно от контейнерите.

— Иначе свикна ли вече с училището, Джема?

— Не знам. Тази седмица беше... доста особена във всяко едно отношение. Не съм сигурна дали искам да остана тук.

— Така е в началото — каза Херми. — Не се отчайвай. Не си от онези, които се предават лесно. От хороскопа ти зная, че този момент е особено труден за теб. С доста тежки влияния. Направо преломен етап. Но доста неща зависят и от теб. Просто следи хороскопа си!

— Да, чета съобщенията ти. Откъде знаеш всичко това? Кой точно си ти? А това, че имам един месец да направя впечатление? Как?

Пък и едната седмица вече измина. Какво точно означава да си Момиче на зодиака?

— Означава точно това, което ти решиш да означава.

— Хермиииииии! Какво ще рече това?

— Ще рече, че животът ти сервира какво ли не, но единствено от теб зависи какво ще направиш с поднесеното. Точно каквото Неса направи с теб. Тя само подчерта това, което си беше там. Всичко зависи от решенията, които вземаме. Дали да се борим, или да се откажем; дали да потънем, или да изплуваме; дали да сме пленителни, или отблъскващи.

— Говориш с недомлъвки.

— Нищо подобно. Животът е такъв, какъвто го направиш. Всичко опира до решенията, които вземаме — всеки ден, всеки час, всяка минута.

— Всяка минута, а! — отвърнах, но мисля, че разбра шегата.

— Е, някои хора се покриват — продължи той.

— Като Рут ли?

— Да. Като Рут. Други пък излизат и посрещат всички предизвикателства и трудности. Подвий си опашката или се бий. И двамата знаем как обикновено постъпваш.

— Да. Обикновено се боря или изплувам, или както е там. Само дето последната седмица беше всичко друго, но не и обикновена. Напоследък имам чувството, че съм изгубила част от себе си. Въпреки че... близнаците са символ на зодията ми, нали?

Херми кимна утвърдително.

— Е, сигурно това е отговорът — казах. — Едната близначка в мен е с разчорлена коса, в лошо настроение и се засяга лесно, докато другата е с готина прическа и е боец. Значи съм едновременно и двете — тази, която се бори, и тази, която все се предава; тази, която изплува, и тази, която потъва. Не е лесно да живееш и с двете едновременно.

Херми се разсмя.

— Всеки има дни, в които не му е до битки. Но може би е време да дадеш думата на близнака боец — каза той, стана и се запъти към мотора си. — Бъди боеца, който си по природа. Хороскопът ти не е на човек, който се предава лесно. В него ясно личи, че си победител. А трудностите през идващия месец, ще те научат на важни уроци.

Всичко зависи от теб. Наистина това е важен период за теб. Както и да е, трябва да тръгвам, че работа ме чака. Хайде, чао.

Гледах го, докато се отдалечаваше. Имаше нещо странно в него. Както ти обясняваше нещо и в следващия момент вече беше отлетял нанякъде. Появяваше се и изчезваше като ангел хранител. Чудак!, казах си аз, а телефонът ми в този момент иззвъня.

Беше този, за когото тъкмо си мислех.

— Забравих да ти кажа за програмата „В помощ на нуждаещите се“ — каза Херми. — Навсякъде е пълно със самотни хора, които се нуждаят от приятели. Не говоря само за училище.

— Какво искаш да кажеш?

— Сама ще разбереш, повелителко на зверовете.

Хукнах нагоре по стълбите да намеря Рут.

— Здравей, Рут. Мога ли да погледна нещо в книгата ти за божествата?

— Разбира се — отвърна тя и смъкна на леглото си една тежка книга от рафта. Седнах на леглото ѝ и затърсих в индекса с имената най-отзад. Скоро намерих страницата, която ми трябваше.

— Наистина беше права, Рут — възкликнах. — Сатурн е известен още и като Кронос. Често представян в митологията като възрастен мъж. Сатурн е възискателният учител. С други думи — чете морал. Да ти звучи познато?

— Звучи точно като д-р Кронос — отвърна Рут, надничайки през рамото. — Виж какво пише за Меркурий!

Прехвърлих назад страниците и зачетох:

— Меркурий е известен още и с името Хермес. Божичко? Чуй това! Внук на Сатурн.

Двете се спогледахме.

— Меркурий е планетата на общуването, често е представяна като крилат вестоносец — продължи да чете нататък Рут.

— А Херми работи точно като куриер — отбелязах.

— А Неса е? — попита развълнувана Рут.

— Точно това, което си мислех — отвърнах. — Богиня на любовта и красотата. Херми каза, че Венера щяла да има силно влияние върху мен, и какво стана? Срецнахме Неса. Съвпадение ли е това, или какво? Държи салон за красота, а самата тя прилича на богиня. Венера. Неса е навярно псевдоним на Венера.

— Аха... може би — каза Рут.

— Да, може би — продължих. — Освен това се разсмя, когато я нарекох „звезда“. Каза, че съм ѝ припомнила някаква стара приятелска шега. Кой въобще са тези хора?

— Обади се на Херми и го попитай? — предложи Рут.

— Ще го направя. Меркурий управлява зодия Близнаци. Меркурий е покровител на всички, които са Близнаци. Това е супер странно? Рут, ти коя зодия си?

— Телец, но това не означава, че съм Момиче на зодиака.

Зачетох отново книгата.

— Тук пише, че зодия Телец се управлява от Венера. Вие наистина си допаднахте с Неса нали?

— Аз я харесах. Имам чувството, че и тя мен. Беше много мила. С нея ми беше спокойно.

— Възможно ли е...? Мислиш ли, че тя би могла да е самата Венера в човешки облик тук на земята?

Рут погледна колебливо.

— Не зная. Сигурно има разумно обяснение. Може би е нещо съвсем просто. Хората избират какви ли не имена. И всички имат някакво значение. Моето име. Рут, например означава „съчувствие“.

— А моето означава „скъпоценен камък“ или „бижу“. Мама ми е казвала, че го избрала, защото съм бижутото на живота ѝ. Малко като в сапунка, а?

Рут се усмихна.

— Да, ама е мило. А може би това, че Хермес и Кронос са имена на планети, не означава нищо. Това са само имена. Не означават каквото и да било. Може просто семействата им от поколения да се интересуват от планети и подобни неща. Също както някои хора са страшно запалени по футбола и кръщават всичките си деца с имената на известни футболисти. Вероятно това не означава нищо.

— Сигурно е така — съгласих се с нея. *Обяснението звучи правдоподобно*, помислих си, но въпреки това, нещо не ми даваше мира. Имаше нещо странно около всичко това. Убедена бях, че ставаше въпрос за нещо повече от съвпадение на имената. Безспорно Рут си мислеше същото.

— Мислиш ли, че са ангели хранители или нещо от сорта? — попита тя.

Аз се засмях.

— И аз се чудех това. Но Херми никак не прилича на ангел хранител с тези татуировки.

— Е, и? — каза Рут. — Някъде да е казано как точно трябва да изглеждат? В книгите пише още, че древните са вярвали, че планетите и звездите са приемали човешка форма. Както Зевс, царят на боговете. Смятало се, че живеел на върха на някаква планина в Гърция. Всъщност, като се замислиш, и идея си нямаме кой кой е точно! Сигурно сред нас е пълно с хора, които са нещо повече от хора.

Съвсем се обърках.

— Много четеш.

— Може и така да е — отговори Рут, — но не знаем кой знае колко за това кои сме всъщност, нали? Баба ми обичаше да казва, че тук на земята живеят стари души и млади души. Твърдеше, че младите души обикновено са глупавите хора, като грубияните например, които създават неприятности. Когато и да видехме бой между пияници или лоши новини по телевизията, тя винаги казваше: „Очевидно им е първият път на планетата“. Така че, ако има стари и млади души, защо да няма и хора от планетите? Искам да кажа, никой от нас не знае откъде сме дошли тук, нали?

Аз се разсмях.

— В такъв случай ще кажа, че ти си една стара душа, Рут, а Сара и нейните приятелки са млади души. Но кой знае? Има толкова неща, които не разбирам. Като цялата тази зодиакална история. И идея си нямам за какво точно става въпрос.

— Попитай Херми — предложи Рут. — Ако е истинският Хермес, то трябва страшно да го бива в общуването. Настоявай за разговор!

Набрах номера му и след малко се свързах.

— Здравей, Херми! Трябва да знам какво означава да си Момиче на зодиака?

— Вече ме пита и ти отговорих. Означава това, което ти решиш.

— Това вече го чух. Кажи ми друго!

— Добре тогава. На различните момичета се случват различни неща — каза Херми. — Зависи от обстоятелствата и от момичето.

— Бъди по-ясен, Херми! Нищо не схващам.

— Може би не схващаш за момента. Ако трябва да съм откровен, някои момичета така и не се възползват от възможността, която им се предоставя. Докато други постигат велики неща. Като Жана д'Арк. Тя беше Момиче на зодиака. Както и мадам Кюри^[1]. Как си мислиш, че започна тя?

— Какво?

— Тя бе Момиче на зодиака и го прие сериозно, голяма работа беше. Повечето именити жени в историята до една са били момичета на зодиака.

— А защо Рут не е Момиче на зодиака?

— Не е неин ред. Няма го в хороскопа ѝ за момента. Но не се знае. Може по-късно да ѝ дойде времето.

— И какво трябва да правя?

Херми отвърна:

— Сама ще разбереш. Мога само да те известявам за влиянията, които търпиш през този месец.

— Не разбирам какво имаш предвид. Не можеш ли да направиш някакво вълшебство или нещо от сорта и всичко да ми се изясни?

Херми се усмихна.

— Джема, вълшебството е навсякъде около теб, само отвори очите си. Цялата планета е като триизмерно светлинно шоу, изпълнено с аромати, звуци, вкусове и чувства. Увиснала е като безценно бижу в безкрайния космос, въртяща се безспирно около оста си. Какво по-вълшебно от това? А също слънцето, което ни огрява, луната, звездите, необятната синева. Какво повече искаш?

— Не зная, може би някой да обясни смисъла на всичко това.

— Отпусни се, Джема. Този месец е твой и това е твоят шанс да се докажеш. Бъди себе си. Вложи най-доброто от себе си. Включи се в програмата „В помощ на нуждаещите се“. Ще ти се изяснят доста неща.

За момента обаче ми е пълна каша, помислих си, когато той затвори телефона.

---

[1] Мария Кюри — полско-френски химик, пионер в областта на радиологията. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЧИРЪН ХАУС

В неделя, когато половината училище се изнесе за репетиция, Рут и аз се приготвихме да тръгваме към Чирън Хаус за първото ни посещение по програмата „В помощ на нуждаещите се“. Слязохме по стълбите и се присъединихме към останалите доброволци, които чакаха във фоайето. Чувство на ревност ме прониза, когато видях другите момичета, въодушевени на път за репетицията на „Бъгси“.

— Така, искам от вас да се държите възможно най-възпитано — каза г-жа Блейн и ни поведе по училищната алея. — Бъдете изключително учтиви, защото една от дамите е един от най-големите благодетели за училището ни. Не бихме искали да я обидим, нали?

— Не, госпожо — отговорихме всички в хор.

— Никога досега не съм правила нещо такова — каза ми Рут — и не ми е много ясно какво се очаква от мен.

— Всичко ще е наред — отвърнах. — Все едно си при баба си — оставяш я да се наговори за младостта и болестите си. Нищо особено. Просто изслушвай търпеливо, кимай от време на време и най-вероятно няма да ти се налага да казваш каквото и да било. Можеше дори да си вземеш плейъра, едва ли ще се усетят. Чаткаш ли?

Рут ми се усмихна и вдигна палци, но когато Чирън Хаус се появи пред нас, вече не изглеждаше толкова уверена.

— Ей, тук е страхотно — прошепна Рут, когато влязохме в приемната и огледахме тежките драперии, дългите плюшени пътеки в кремаво и множеството цветя, които вероятно струваха почти колкото джобните ми за годината.

— Нали? — прошепнах ѝ аз. — Изглежда като петзвезден хотел, че и по-добре. Не са жалени средства. Явно възрастните жени, които живеят тук, са доста богати.

— Е, нали и г-жа Блейн спомена, че една от тях е много важен благодетел за училището — каза Рут. — Дано само да не се падна при нея. Сигурна съм, че ще оплескам нещо.

В другия край на приемната г-жа Блейн говореше с една мрачна жена в безупречно бяла униформа и с оредяваща светлокестенява коса.

— Прилича на карикатура — казах, побутвайки Рут.

Съквартирантката ми погледна натам и едва сдържа смеха си.

Жената се обърна към нас и ни пусна ледена усмивка.

— Добре дошли, момичета! — каза тя. — Аз съм старшата икономка и моите дами ви очакват. Но преди да отидем при тях, държа да ви запозная с правилата. Първо — тя размаха кокалест пръст и присви очи, — никакво говорене на висок глас по какъвто и да било повод. Второ — още един пръст се размаха заплашително под носовете ни, — никакво тичане наоколо.

Хвърлих бърз поглед към Рут, но тя изглеждаше хипнотизирана от перфектно оформения, лакиран в червено маникюр на двата размахвани точно пред лицето ѝ пръста. В този момент трети пръст разцепи въздуха.

— И трето — не излизайте от всекидневната. Никакво мотаене наоколо под никакъв претекст. Някакви въпроси?

Тя за какви ни мисли, за някакви дечурлига ли?, помислих си.

Смразяващата икономка ме прониза с поглед, сякаш прочете мисълта ми.

— Добре, подредете се в редица тогава — изрева тя и започна педантично да оглежда ръцете ни. — Хм! Изглеждат добре измити — каза, видимо разочарована.

След проверката ни поведе по дълъг коридор, осеян с портрети на супер сериозни жени.

— Дано не срещнем някоя от тях — прошепнах на Рут и тя прихна шумно. Старшата се обърна към нея и я попита дали е добре.

— Добре съм, само леко се задавих — отвърна Рут.

— Бъди по-внимателна. Не искам никой да безпокои моите дами — каза ѝ старшата, повдигайки едната си вежда.

— Чувала съм за снежния човек Йети, за Ледената кралица, а ето я и Смразяващата икономка — прошепнах, разсмивайки отново Рут.

Старшата разтвори крилата на двойната остъклена врата пред нас и ние безмълвно преминахме през нея, за да се срещнем с възрастните дами.

Една от тях ми заприлича на жената, която срещнах за малко в козметичния салон „Пентаграм“. Махнах ѝ и тя ми се усмихна. Имаше

още осем жени, които се бяха отпуснали в огромни крепонени кресла, пръснати навсякъде из стаята. Заприличаха ми на стари парцалени кукли. Една от тях плетеше в ъгъла, някои четяха, но повечето просто се бяха вторачили в нищото. *Божичко, изглеждат толкова отегчени!*, помислих си. *Приличат на зомбита в петзвезден затвор.*

Старшата започна да ни разпределя.

— Ти иди при г-жа Хамилтън — каза на Рут, сочейки ѝ жената от фризьорския салон. — Ето онази дама в ъгъла.

После дойде ред на Роза, Имогена и Грейс, след което наведе глава и погледна към мен.

— А ти — каза тя, гледайки ме така, сякаш бях безполезно мекотело, — име?

— Джема Уайтинг, госпожо.

— Не съм ти никаква госпожа, млада госпожице — ядоса се тя. — Наричай ме „старша“.

Едва си сдържах смеха, защото си я представих да казва: „Наричай ме «сър»!“.

— Така, госпожице Уайтинг, Вие отивате при г-жа Комптън-Грим — разпореди се тя, посочвайки с глава към дребна закръглена жена. Онази с плетките.

Сигурно има осемдесет и няколко, помислих си, докато оглеждах изтънялата ѝ бяла коса, огромните ѝ жабешки очи и тънките ѝ червени устни.

— Здравейте! — поздравих я с усмивка, когато приближих. — Аз съм Джема — добавих и се огледах къде да седна.

Тя дори не ме погледна.

— Ъ... мога ли да Ви помогна с нещо?

— Да. Пръждосвай се оттук! — каза тя и изтрака гневно с куките си.

— Моля?! — попитах, защото не повярвах на ушите си.

— Чу ме много добре. Пръждосвай се оттук. Не искам никого около себе си, особено досадни разглезени дребосъци като теб.

Как реши, че съм досадна още преди да съм казала каквото и да било!, запитах се. И идея нямах какво да кажа или да направя оттук нататък. Огледах се наоколо, за да видя дали някой друг имаше подобни проблеми. Нищо такова. Всички, изглежда, се разбираха прекрасно. А г-жа Хамилтън и Рут дори се смееха.

— Ъ... — започнах отначало.

— Какво? Ама още ли си тук? — тросна ми се г-жа Комптън-Грим, вдигайки най-после очи. — Не виждаш ли, че съм заета.

— Ъ, да... аз дойдох... аз съм към...

— Езика ли си глътна? Не ви ли учат как да се изказвате във вашето училище? — изръмжа тя.

— Да. Искам да кажа...

— Защо, да му се не види, си се домъкнала да нарушаваш мира и спокойствието в този дом?

— Това е част от програмата „В помощ на нуждаещите се“ на училището ни. Посещаваме различни хора. Помагаме им. Такива работи.

— Защо? — попита тя, вторачвайки се в мен изпод големите си кръгли очила.

Добър въпрос!, помислих си. *Май трябваше да приема ролята на погребален агент в „Бъгси“.* Бих се чувствала сто пъти по-добре, отколкото тук.

Г-жа Блейн забеляза, че нещо се случваше при мен, и набързо дотича.

— Всичко наред ли е? — попита.

— Не, не е — отговори г-жа Комптън-Грим. — Това ужасно дете тук ми лази по нервите. Моля Ви, отведете го!

Аз погледнах г-жа Блейн безпомощно.

— Но... но... — запънах се аз.

— Казах Ви, махнете я от очите ми! Веднага!

Виковецте привлякоха вниманието на старшата. Тя погледна към нас и се намръщи.

— Хайде, Джема — обърна се към мен г-жа Блейн, — на г-жа Комптън-Грим явно не ѝ е до посещения днес. Защо не се присъединиш към Рут и г-жа Хамилтън?

Буквално изхвърчах към другия край на стаята. *Всичко оплесках!*, помислих си. Като гледах как г-жа Блейн се въртеше около г-жа Комптън-Грим и ѝ се извиняваше, бях готова да се обзаложа, че тя бе благодетелката на училището.

Г-жа Хамилтън ми се усмихна. Тя измъкна една от възглавничките, иззад себе си и я метна на пода.

— Скачай отгоре — каза тя. — Съжалявам, че нямаме достатъчно кресла тук, но ти си млада, не ти е проблем да седиш на килима.

Аз доволно се разположих край нея, близо до Рут. Тогава тя се наведе към ухото ми.

— Не ѝ се връзвай на тази стара драка — прошепна.

— Каза, че съм била досадна — започнах аз, — а едва си бях отворила устата.

— Глупава стара крава — каза г-жа Хамилтън, посягайки към златна кутийка, намираща се до креслото ѝ. — Това, че е по-възрастна, не я прави по-мъдра. Ето, деца, вземете си бонбони. Някои неща никога не се променят. Както при вас в училище има невъзпитани момичета, така има и при нас. Добрите, лошите и грозните са навсякъде.

— На мен ли го казвате! — въздъхнах и си взех от белгийските бонбони с карамелов пълнеж.

Оказа се страшно забавна. Разказа ни за всички „наематели“, както тя ги наричаше. За това как една от тях имала навика да си оставя през нощта ченето в хладилника, за да е изстудено, когато си го поставя сутрин. Друга пък ходела насън и все трябвало да я спасяват от розовите храсти в градината. А една вечер тръгнала към рибарника. Трета, милата, смятала старшата за дъщеря си и непрекъснато я питала дали не е яла нещо развалено, тъй като все изглеждала мрачна. Освен това наричала старшата Бети. Това, разбира се, никак не се нравело на старшата, защото името ѝ било Марджъри.

След половин час забавни истории, г-жа Хамилтън каза:

— Сега е ваш ред. Разкажете ми за училище.

Направо я засипахме с истории за чалнати учители, гадната училищна храна, както и за особеностите на някои съученички. Дори ѝ разказах за Сара и нейните приятелки и колко подли могат да бъдат. А също и как няколко пъти им се противопоставих. На г-жа Хамилтън всичко много ѝ хареса и се заливаше шумно от смях толкова често, че старшата дойде да провери дали бе добре. Когато стана време да си тръгваме, имах чувството, че бяхме стари приятелки.

— Елате отново — каза тя, стискайки ръката ми, когато станах да си ходя. — Беше ми много приятно днес. Радвам се, че се запознах с теб и Рут. Тук съм едва от миналата седмица, а вече съм отегчена до

смърт. Обожавам да се забавлявам, но за съжаление приятелите, които ми останаха, са далеч. — След което смигна и каза: — Е, предполагам, проблемът е, че тук е пълно с възрастни хора.

— С изключение на теб — казах аз и също намигнах.

— Има ли нещо, което би искала да ти донесем следващия път?
— попита Рут.

— О, всичко, което би оживило това място. Сигурна съм, че ще измислите нещо. Не сме умрели още, но понякога се държат с нас така, все едно сме вече мъртъвци.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЛАНЕТА ЕВРОПА

Следващата седмица се ориентирах вече много по-лесно из училище и с лекота намирах стаите, в които имахме занятия. Заех се сериозно с уроците, опитвайки се да не мисля за нови приятелства и за това дали съученичките ми ме харесваха, или не. Освен това реших да не обръщам внимание на еуфорията около репетициите на „Бъгси Малоун“, която отекваше по коридорите на училище всяка вечер, понеже всички участници мислеха само за пиесата. Вместо това се опитах да се съсредоточа върху важните неща в живота ми. Постепенно Рут започна да се отпуска в мое присъствие и на мястото на предишната свенливка се появи едно мило и добро момиче. Ясно е, че не беше като Джес или някоя от останалите ми приятелки, но в крайна сметка, никой не можеше да ги замени. Всеки ден проверявах сайта, за да видя дали Херми не бе пратил нещо интересно за втората ми седмица като Момиче на зодиака, но все така не разбирах кой знае колко от написаното там. Имаше списък с предсказания, които все едно бяха написани на патагонски.

Понеделник: Меркурий и Плутон се намират в необичайна за тях хармония.

Еми, браво на тях!, помислих си и денят ми наистина мина леко. Роза, Имогена и Грейс ме помолиха да участвам в техния отбор за състезанието по история. И Таша ми направи място да седна до нея. На Сара, разбира се, това никак не ѝ се понрави.

Вторник: изключително плодотворен период — Луната се изравнява с Юпитер.

Е, за десерт вечерта ни дадоха плодова салата, така че може би това е било.

Сряда: Слънцето е свързано с Уран, така че очаквай неочакваното.

Подхлъзнах се на току-що измития под в коридора на училище на път към стаята по математика. Това определено си беше неочаквано. Почувствах се супер тъпо.

Четвъртък: изравняването на Сатурн с Меркурий поражда деликатни ситуации.

Еми, спречках се със Сара, когато ме попита къде е питомната ми мишка, сиреч Рут. Отговорих ѝ, че нямам такава, но затова пък съм видяла един огромен плъх да излиза от стаята на Сара вчера. Не особено приятна среща.

Петък: поредният хармоничен съюз между Плутон и Слънцето.

Беше нормален ден. Следобед г-жа Блейн ни събра, за да ни даде някои съвети за следващото ни посещение в Чирън Хаус, и ни каза да измислим нещо, което бихме могли да занесем. Но това беше всичко.

Събота: Юпитер е благосклонен.

Браво на него!, помислих си и се приготвих за съботната си разходка из селото с Рут.

— Нашите ми пратиха някакви пари — довери ми тя на път към автобуса и повдигна рамене. — Чувстват се виновни. Предлагам да ги

изхарчим!

— Яко — отвърнах. — Юпитер май наистина си го бива.

Рут ми хвърли един от нейните погледи, с които сякаш ми казваше: „Ти си супер странно момиче“, но бях сигурна, че започваше да ме харесва. Вече не се криеше толкова в книгите си и дори произнасяше по две изречения наведнъж.

— Зодиакални му работи — обясних. — Оказва се, че Юпитер е в страхотно настроение. Макар все още да не ми е ясно как да разбирам тези неща. Това ли е всичко? Посетих едно занятие за богини, направих си косата и получих страхотни продукти, с които да я поддържам права. След това Херми каза да се включа в програмата „В помощ на нуждаещите се“ и макар да ми беше приятно да срещна г-жа Хамилтън, не мога да спра да си задавам въпроса: „Е, и какво от това?“ Само това ли ще постигна като Момиче на зодиака — доброволка с хубава прическа, която посещава възрастни хора по домовете?

— Минали са само две седмици — каза Рут. — Може би най-доброто все още предстои.

Или най-лошото, помислих си аз. Първите две седмици не бяха кой знае колко приятни.

Изкарахме си страхотно следобед. Обикаляхме по магазините, пробвахме разни дрехи и козметики, а Рут настоя да ме почерпи с горещ шоколад и вкуснотиите, които си поръчахме в гръцкия деликатесен ресторант надолу по главната улица. Избрахме него измежду многото други заведения, защото се казваше „Европа“, също като нашето общежитие в училището. Не разполагах с кой знае колко джобни, а и предпочитах да изхарча това, което имам за ваучери, с които да се обаждам на приятелките си по телефона, така че се почувствах гадно за това, че Рут се ръсеше за всичко, но тя, изглежда, нямаше нищо против.

— Че какво да правя с тези пари? — ухили се доволно, докато си хапваше десерта. — Можеш да ми викаш Юпитер!

— О, не! — извиках аз. — Само не ми казвай, че и ти си от тях.

— Ни най-малко — отвърна тя и кръстоса погледа си. — Само аз съм си. Повече от обикновена.

В този момент собственикът на деликатесния ресторант ни приближи с две невероятни парчета торта, които остави пред нас.

— За сметка на заведението — каза той с гръцки акцент, потупа се по закръгленото си коремче и се усмихна. — Яжте де, аз черпя. Днес съм в страхотно настроение.

Не можах да се стърпя:

— Да не би случайно името Ви да е Юпитер!?

Той, изглежда, се стъписа, но бързо се окопити и се разсмя.

— Повечето хора ми викат Джо, но ако искаш можеш да ме наричаш Юпитер. Нямам нищо против.

След като ни остави, сбутах Рут.

— Видя ли престилката му?

Рут кимна.

— Същите звезди и планети като на татуировката на Херми.

— И вратовръзката на д-р Кронос, и обещите на Неса — допълних.

— Освен това ресторантът се казва „Европа“, което, както знаем от училище, е...

— Една от четирите луни на Юпитер — довърших мисълта й.

Рут огледа внимателно веселяка от деликатесния.

— Хм! Джо, Юпитер... Чудя се дали е един от тях!? Не бих имала нищо против да ми е покровител, ако е така. Погледни само всички вкуснотии.

Аз се разсмях.

— Аха, несъмнено по-добър вариант от момче с татуировки и мотоциклет.

— Говорим за вълка, а той — в кошарата — каза Рут. — Погледни вляво!

Херми тъкмо паркира мотора си отвън. Минута по-късно влезе в ресторанта.

— Здравей! — каза той на Джо, след което се обърна към нас. — Виждам, че вече сте се запознали с баща ми.

Рут и аз се спогледахме и направо онемяхме.

— Колко планети има в астрологията? — попитах Херми, когато седна при нас на масата.

— Десет — намеси се Джо, донасяйки в чиния сандвич с шунка и сирене за Херми. — Слънце, Луна, Венера, Меркурий — тук смигна на Херми, — Юпитер, Марс, Нептун, Сатурн, Уран и Плутон.

— А... би ли... дали... мислите ли, че е възможно тези планети да са тук, на земята, в човешки облик? — попитах плахо. — Като в старите времена в Древна Гърция.

Джо потри брадата си.

— Мнооооого интересен въпрос! — каза той и се обърна към Херми. — Това е твоето Момиче на зодиака, нали?

Херми кимна утвърдително.

— Голяма умница е — рече Джо и се върна зад бара, където доволно се усмихваше на себе си.

— Е? — попитах.

— Какво „Е?“ — отвърна Херми.

— Е, вие превъплъщения на планетите ли сте, или не?

— Сложна работа. Не е толкова просто — каза той и се усмихна широко, после протегна ръка и размърда мускулите си. — Макар хората да ми казват, че имам божествено тяло.

Джо прихна да се смее иззад бара.

— Е, ще отговориш ли на въпроса ми? — настоях.

Херми поклати глава.

— Може би. Какво би искала да знаеш?

Идеше ми да го фрасна с нещо. Никога не ми даваше ясен отговор.

— Каквото и да е.

— Имам едно-единствено съобщение за теб днес, пиленце — каза Херми. — Следващата седмица Меркурий ще е ретрограден.

— Кое то ще рече...?

— Меркурий е планетата на общуването, така че, когато е ретрограден, обикновено наставка пълна бъркотия в комуникациите, получават се недоразумения, сризове в системите за връзка, компютърни грешки, писма се доставят на погрешни адреси. Реших, че ще е най-добре да те намеря и лично да ти го кажа, преди всичко да започне да се случва.

— В такъв случай, хубава или лоша ще е седмицата ми?

— От теб зависи каква ще я направиш — каза той, погълна лакомо сандвича си, стана и се приготви за тръгване. — Всичко е възможно.

— Хермиии. Винаги правиш така. Все говориш с недомлъвки и не ми казваш абсолютно нищо.

Херми се усмихна широко.

— Всичко ще е наред. Само продължавай напред и не се отказвай. Да си ретрограден не е болка за умирање... В никакъв случай. Както вече ти казах, животът е такъв, какъвто си го направиш. До скоро!

Само че това никак не ме успокои.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОВЕЛИТЕЛКАТА НА ЗВЕРОВЕТЕ

— Боже мой! — чух да казва Мерседес, когато старият ван на баща ми изръмжа нагоре по пътя. — Каква е тази антика?

Излязох на двора и застанах до нея наред с останалите момичета, които чакаха родителите си. Очаквах единствено татко. Мама се обади рано тази сутрин, за да ми каже, че няма да може да дойде, защото хванала някакъв грип. Звучеше ужасно.

— Зная. Прекрасен е нали? — отвърнах. — Много стар модел. Изключителна рядкост. Последният, останал в целия свят.

Таша се засмя, но не злобно. Смееше се на шегата, а не за да ми се присмива като Сара, Мерседес и Луис.

— А забелязахте ли онова нещо отпред? — подигравателно подметна Сара.

Вторачих поглед във вана. На предната седалка до шофьора, с муцуна, изкарана през прозореца, седеше най-хубавото нещо, което виждах за седмицата.

— Бърти! — извиках.

Сара направи високомерна физиономия.

— Добре ще е, ако не ме доближаваш с това отвратително нещо — каза тя. — Алергична съм към животинска козина, а той, изглежда, има нужда от баня.

— Бърти е страшно чист — отвърнах — и не е нещо, а куче.

Бърти погледна към мен и изджафка радостно. Татко му отвори вратата, а той, въртейки опашка, се втурна към мен и се опита да скочи в ръцете ми.

— Прилича малко на теб. Да не би да ти е брат? — попита ме Сара. — Забелязвам семейната прилика — с тези рошави коси.

Чашата преля. Нямахме никакво основание да се отнася така ужасно с мен. Направих всичко възможно да се държа приятелски с нея и компанията й. Но реших, че повече няма да търпя подобно отношение. „Бъди себе си!“, ми каза д-р Кронос, „Бъди боеца, който по

природа си“, каза Херми. Това и щях да направя. Да се бия. Никога преди не съм се оставяла да ме мачкат в старото ми училище, а откакто дойдох тук, не съм на себе си. Благодарение на Рут, Неса и Херми обаче си стъпих отново на краката. Не съм от онези, които се изживяват като жертви. Аз съм Момиче на зодиака и повелителка на зверовете. Рррр!

Пристъпих от единия си крак на другия и я погледнах със съжаление.

— Сара, та той е куче. Повтарям — КУЧЕ. Да не би да не си виждала такова нещо през живота си или си малоумна? Кой нормален човек би си помислил, че това куче ми е брат? Не се излагай! Но може би не трябва да те притеснявам. Не е твоя вината, че си напълно безмозъчна. А главата ти е толкова празна, че ако включа фенерче в нея, светлината ще блесне през очите ти.

Сара остана с отворена уста, цялата почервения и за момент изгуби звук и картина.

— Я изчезвай оттук... ти... свинска... — успя най-накрая да изпелтечи тя.

— Свинска какво, Сара? — попитах. — Свинска закуска? Свински обяд? Свински мозък? Хайде, изплюй камъчето! Какво се опитваш да кажеш?

— О, няма значение — отвърна Сара и се изпари заедно с Луис.

Мерседес хвана Таша под ръка.

— Е, може и да си си направила косата, но още нямаш никакви приятели тук.

— Напротив, имам — отвърнах. — Рут ми е приятелка.

Започвах да харесвам Рут. Е, не беше забавна като старите ми приятелки, но беше чувствителна. В нея имаше нещо, което ме караше да я закрилям. Като тази сутрин например. Стана ми жал за нея. Понеже родителите й работеха в чужбина, никой нямаше да ѝ дойде на посещение цяла година. Поканих я да прекара деня с мен и татко, но тя отказа. Каза ми, че щяла да ни пречи и каквото и да съм ѝ говорела, нямало да я убедя в обратното. Изглеждаше толкова мъничка и тъжна, свита на леглото си, толкова самотна.

— Пфю! — каза Сара. — Онази мишка.

— По-добре мишка, отколкото крава като някои хора — отговорих аз.

Сара остана като попарена, докато Таша едва сдържа смеха си. Когато Мерседес дръпна Таша настрана, забелязах, че Таша изтегли ръката си от нея, след което се обърна към мен и каза:

— Извинявай!

След малко и татко дойде. Разведох го навсякъде из училище и му разказах за първите си две седмици. Кратката версия. Доста мислих, откакто бях тук, и вече не бях толкова сигурна, че искам да си тръгна. Чувствах се много по-силна. И много по-добре. Искаше ми се да поостана още малко. Не само защото отидох на разкрасяване. Естествено, беше страхотно да изглеждаш яко, да те гледат захласнато и да получаваш комплименти, но аз си бях все същата — и с права, и с къдрава коса. Без значение със старомодни или гъзарски очила, все аз гледах през тях. Не ми трябваше хората да ме харесват, защото изглеждах готино. Искях да ме харесват заради това, което съм. Отвътре. И изведнъж ми се видя страшно маловажно това, че не се сближих със Сара и компанията ѝ, и се зачудих как съм могла да се тревожа за мнението им. Та аз дори не ги харесвах. Макар че започвах да си мисля, че Таша не беше лошо момиче, стига да не се движеше със Сара.

Имаше и други момичета в училище, които бяха приятни. Сигурно щеше да отнеме малко време да се сближа с всички тях, но нямах намерение да се откажа само защото някакви гаднярки ме бяха взели на мушка.

След обиколката отидохме за кафе и датски сладки в столовата, където бяха останалите гости. Докато хапвахме, телефонът на татко звънна и той излезе да говори.

— Джема — каза той, връщайки се минута по-късно, — извинявай, но се налага да те оставя за час-два. Като се върна по-късно, може да пием чай. Станал е инцидент и аз съм най-близо. Някаква кола е закъсала долу на магистралата и има нужда от помощ. На петнайсет минути оттук е, така че ще отскоча дотам, ще видя с какво мога да им помогна и ще се върна обратно.

— Мога да дойда с теб — казах. Искаше ми се да прекарам колкото бе възможно повече време с него, но той не се съгласи и се заглежда наоколо за някого.

— Хей, къде е Бърти? — попита той.

— Сигурно е задрямал под някоя от масите. Нали го знаеш.

Претърсихме всички места, на които евентуално би се скрил, но никъде го нямаше.

— Ох, ами сега! — възкликна татко, като погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Не мога да оставя хората да ме чакат на пътя. Дано Бърти не се е забъркал в някоя каша. Къде се е запилял?

Решихме да се разделим и да го търсим поотделно. Предложих да поема градината. Вън беше започнало да ръми, така че се качих до горе да си взема яке. Когато отворих вратата на стаята, Рут ме погледна и ми се усмихна. В скута ѝ се бе сгушил Бърти и двамата изглеждаха като стари приятели.

— Той е великолепен — каза тя, а Бърти я близна по лицето. — Познах го от снимката ти.

— Но къде...? Как се озова тук?

— Реших да сляза до долу да си взема нещо за пиене и за да избегна всякакви срещи, минах през театралната зала. Стори ми се, че чух Сара и приятелките ѝ и се скрих между костюмите, докато отминат. Тогава го видях. Спеше на една купчина театрални костюми. Взех го със себе си в стаята. Мисля, че ме харесва.

— Татко замалко да получи инфаркт заради него — разсмях се аз. — Представяше си го нахълтал в кухнята да ръфа вечерята. Аз пък го виждах, подгонил Борис.

Рут заклати глава.

— Не, не, няма такова нещо. Беше много послушен. Той е страхотно куче.

Докато я гледах как го роши, си помислих, че никога досега не я бях виждала толкова щастлива. Изведнъж ми светна какво означаваше това, че съм повелителката на животните.

— Рут — казах аз, — мисля, че току-що ми хрумна гениална идея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОКЛЕТО КУЧЕ

Рут изглеждаше ужасена.

— Да оставим Бърти тук? Нали знаеш, че кучета не са позволени? Къде? Как? За колко време?

— Можем да го държим тук. Ще му задигнем незабелязано храна. Става въпрос само за няколко часа.

Рут клатеше глава.

— Не, не! Ще си навлечем сериозни неприятности.

— Ако ни хванат, аз отговарям. Освен това ще е само за малко.

— Но защо? Какво ще се промени толкова, ако остане няколко часа повече?

— Разликата е оттук до небесата. Помисли — програмата „В помощ на нуждаещите се“, посещението в Чирън Хаус.

Рут кимна.

— Да. По-късно ще ходя там.

— То и аз, след като татко изчезна. А и нали си спомняш, че г-жа Блейн каза да занесем нещо, като отиваме на посещение?

Рут остана с отворена уста.

— Тя имаше предвид да вземем нещо като книга или сладкиш, а не животни като Бърти. Да не си полудяла?

— Не. Никога не съм била по-сигурна в каквото и да било. Пък и не виждам нищо лошо в това. През лятната ваканция гледах едно предаване по телевизията за използването на животни за терапия. Беше супер яко. Показаха убийствени резултати при хората в домовете. Някои проговаряха, при положение че никога не бяха произнасяли и дума, а други, които до момента бяха депресирани, се почувстваха щастливи. Нормализираше им се кръвното налягане и други подобни неща.

— Но...

— Няма „но“, Рут. Когато те видях с Бърти преди малко, всичко си дойде на мястото и разбрах какво трябва да направя. Убедена съм,

че точно това е целял Херми с неговите приказки за пазителката на зверовете и програмите „В помощ на нуждаещите се“, обяснявайки ми, че навсякъде имало самотни хора, не само в училище. Не разбираш ли? Близко е до ума. Имал е предвид възрастните дами.

Рут поклати отрицателно глава, но липсата ѝ на ентузиазъм не ме обезсърчи. Бях сигурна, че да заведе Бърти в дома за възрастни и да започна своя собствена програма за терапия с животни, беше това, което трябваше да направя. Благодарение на Неса сега вече знаех, че като покровителка на животните, това беше моя отговорност.

— На татко му се наложи да се притече на помощ на закъсалите на пътя хора, така че няма да го има за известно време. Това е чудесно. Сякаш по волята на съдбата онази кола се развали и татко трябваше да остави Бърти тук. Ще е направо страхотно. Ако някой почука, скрий Бърти в шкафа, ако се разлае, започни да кашляш толкова силно, че да ти изхвъркнат очите.

— Уау, Джема. Успокой топката. Помисли малко. Казваш „съдба“, а?

Чувствах се ужасно развълнувана.

— Да. Съдба. Провидението ме зове. Звездите са в подходяща позиция. А аз съм Момиче на зодиака.

Рут отново поклати глава.

— Мисля, че си се смахнала.

— Не, Рут. Това е причината да съм покровителка на животните. Нима не разбираш? Всичко ме е водило към този момент. Предопределено е да постъпя така. Да направя хората щастливи чрез Бърти. Също като Жана д'Арк и Мария Кюри. И двете са били момичета на зодиака. Моята мисия е да служа за утеха на възрастните, като им водя животни на посещение.

Рут продължаваше да ме гледа така, сякаш ми беше пораснала втора глава.

— Но Мария Кюри е открила радиоактивността, а Жана д'Арк повела Франция в битка срещу англичаните. А после са я обвинили в магьосничество и са я изгорили на клада.

— О, нима? Хм. Херми не спомена тази част. Но ми каза, че всяко момиче на зодиака си има своя задача. И аз съм сигурна, че това е моята. А ти не се притеснявай. Никой няма да ме изгори на кладата заради такова нещо.

Рут повдигна едната си вежда, сякаш си мислеше, че тъкмо това щеше да се случи.

Да се отърва от татко беше фасулска работа, понеже нямаше търпение да хукне на спасителна акция. След като ме накара да обеща, че ще претърся навсякъде за Бърти, той каза, че по-късно ще се върне да го вземе, след което отпраши със стария ван.

А сега е време за моята спасителна акция, помислих си и почувствах силен прилив на енергия. Все едно някой ми бе заредил изтощените батерии, включвайки ме към електрическата мрежа. „Бъди боеца в себе си!“, ми беше казал Херми. Да. Почувствах се непобедима. Бях готова да излекувам болните, да утеша възрастните, да развеселя сираците, да спася китовете... Всеки би харесал Бърти. Щях да се превърна в героиня и всички щяха да са щастливи. А двамата с Бърти щяхме да станем известни.

Задигнах няколко бутерки за Бърти. Излапа ги на един залък. После зачакахме да стане време за тръгване към дома.

— Как ще го изведеш навън? — попита Рут. — Няма начин някой да не те забележи. Има ли други родители, които са довели домашните си любимци?

— А, не — отвърнах аз, — но това не е проблем. Ще пхна Бърти в малкия ми куфар на колелца. Хм, други домашни любимци. Хей, страхотна идея, Рут. Следващата седмица ще закача съобщение, с което ще приканя всички момичета да доведат своите домашни любимци, за да заведем и тях в дома. Дотогава ще са се уверили, че идеята е добра и Чирън Хаус ще ни посрещне с отворени обятия.

— Не! — простена Рут. — Моля те, Джема! Виж първо как ще се справиш днес.

Разбирах какво имаше предвид. Може би наистина беше прекалено да водя повече от едно куче при първите няколко посещения. Но имах планове за бъдещето. Щях да разработя своя собствена програма за терапия с животни, в която момичета щяха да посещават с домашните си любимци възрастните хора по домовете в околността, в страната, в целия свят.

В два часа Рут започна да се приготвя за Чирън Хаус.

— Ще се видим там — казах аз и потупах Бърти по главата. — Ще го дотъркалям с куфара. Пътят не е повече от пет-десет минути. Кажи на г-жа Блейн, че ще дойда пеш.

— Дали ще позволи да тръгнеш сама?

— Разбира се. Виж, ако се притесняваш, кажи ѝ, че съм изпращала татко. Тя ще разбере, като ѝ обясня по-късно.

— Добре. Надявам се да не те изключат или нещо от сорта — каза тя с обичайния си разтревожен тон.

— Едва ли — отвърнах аз. Тя наистина не проумяваше, че вероятно щях да получа отличие или да напишат статия за мен във вестника. Повелителка на животните от плът и кръв живее в околността. После телевизията щеше да се заинтригува, да ми вземе интервю за новините и щях да стана известна. Можеше дори да ме повикат в Лондон за среща с министър-председателя, а защо не и с кралицата. Почувствах се страхотно, както не се бях чувствала от дълго време.

След като Рут излезе, изчаках в стаята десетина минути и слязох до долу да проверя дали всички, които щяха да ходят в дома, бяха тръгнали, както и повечето от участващите в пиесата, отишли на репетиция.

След като се уверих, че беше чисто, се върнах обратно да взема Бърти.

Свалих от гардероба куфара си на колелца и го отворих.

— Вътре! — дадох команда и посочих куфара.

Бърти завъртя радостно опашка и скочи на леглото.

— Вътре! — повторих и продължих да соча куфара.

Бърти не се и помръдна, като изключим, че продължи да върти опашка. Вдигнах го от леглото и се опитах да го сложа в куфара. За съжаление, той помисли, че си играем, и в момента, в който го пуснах, скочи обратно на леглото.

Реших да опитам отново.

— Влизай в куфара! — казах, а той се опита да ме близне по лицето. — Влизай вътре!

— Баф — отвърна той и скочи, след което се скри под леглото, подавайки муцуната си изпод висящата завивка.

— Бърти, това не е игра — казах аз.

— Баф — отвърна пак той.

Опитах се да го издърпам оттам, но не се даваше и заби предните си лапи в килима.

— Знам какво ще те накара да излезеш — казах и отидох до шкафчето си. Извадих една шоколадова бисквита с парченца шоколад и му я подадох. Той изскочи като куршум и я излапа на мига. Тогава го грабнах и го пяхнах в куфара.

Още малко и сме готови, помислих си, като започнах да закопчавам ципа около него. Почти го бях затворила, когато забелязах, че десният му крак бе все още навън. Пуснах предните му лапи, за да пяхна задния крак вътре, но тогава той изкара левия извън куфара.

— Бърти — извиках раздразнена, — влез най-после в куфара.

Той ме погледна объркано и ме близна по ръката. Грабнах извадения крак с едната ръка, а с другата бързо затворих ципа около него. Докато главата му се изгубваше в куфара, той ми хвърли един от „говорещите“ погледи на Рут: „Какво, да му се не види, пък правиш сега?“ Оставих ципа леко отворен, за да може да диша, а той пяхна лапата си там и започна да прави опити да го отвори.

— Кротко, Бърти — казах, като бутнах лапата му обратно вътре.

Той изскимтя тъжно, но после, изглежда, се поукроти вътре.

Отворих вратата и се огледах наляво и надясно по коридора. Нямаше никого. Отправих се към стълбите. Нямаше как да тегля куфара по тях, така че го вдигнах и се заклатушках надолу. Беше си тежък. Бърти отново се разшава и пяхна муцуната си през отвора.

— Стой вътре — настоях аз, молейки се никой да не излезе и да ме види. За щастие никой не се появи, така че стигнах до края на стълбите и се втурнах към входната врата.

Отвън вече оставих куфара на земята. *Дотук добре!*, помислих си, като забързано затътрих куфара на колелцата надолу по алеята, опитвайки се да изглеждам колкото бе възможно по-непринудена. Почти бях стигнала края на двора, когато чух нечий глас.

— Уайтинг!

Обърнах се и видях, че д-р Кронос вървеше след мен.

— Къде си тръгнала? — попита ме той, гледайки към куфара ми.
— Да не би да бягаме?

Ние, да бягаме? Ние? *О, не! Дали знае, че Бърти е в куфара?* За миг се паникьосах, но после се усетих, че „ние“ бе образно казано. Имаше предвид дали аз не бягах.

— Не, господине. Отивам в Чирън Хаус по програмата „В помощ на нуждаещите се“, господине — отвърнах. — Г-жа Блейн ме помоли

да занеса няколко книги там, но се оказаха доста тежки, та реших да ги занеса с куфара си на колелца.

Д-р Кронос присви очи и ме огледа внимателно. Аз затаих дъх и се надявах, че Бърти бе направил същото.

— Хайде тръгвай тогава — каза д-р Кронос и се запъти обратно към училище.

Когато затеглих куфара напред, Бърти изджафка леко, като да казваше: „Хей, аз още съм тук“. Престорих се, че кашлям, тъй като д-р Кронос се обърна.

— Сенната ми хрема, господине — обясних.

— През септември?

— От евкалиптите ще да е, господине. Всяка година ме хваща.

Д-р Кронос въздъхна с досада.

— Иди при старшата, като се върнеш.

— Да, господине, докторе, господине — казах аз, след което отпраших колкото можех по-бързо надолу по пътя, влачейки след себе си куфара на колелца.

На половината път куфарът започна доста да ми натежава, въпреки че беше на колелца. Разстоянието от училище до Чирън Хаус отнемаше само няколко минути с кола, но пеш беше съвсем друго нещо. Веднага след завоя, където не можеха да ни видят от училището, отворих ципа на куфара, пуснах Бърти навън и му сложих каишката.

Той не можеше да се нарадва, че е на открито, и започна да тича напред, влачейки ме след себе си. Опитах се да го удържа, но беше доста силен за мен и в крайна сметка, издърпа каишката от ръката ми. Хукна надолу по пътя и сви на следващия завой. Втурнах се след него, но докато стигна до завоя, от него вече нямаше и следа.

— О, не — проплаках. — Бърти! Лошо куче. Калпазанин.

Последва само тишина.

Петдесетина метра по-надолу се виждаше Чирън Хаус.

О, гръм и мълнии!, помислих си. Какво да правя? Сега вече наистина изгубих Бърти. Татко направо ще ме убие, като се върне.

Стоях на пътя и не знаех в коя посока да тръгна. Да се върна обратно, да продължа напред или просто да се просна на земята и да заплача.

Татко беше прав. Проклето куче. Как въобще ми хрумна, че Бърти би могъл да успокои един възрастен човек, след като бе в състояние напълно да подлуди един млад.

„Бърти!!!“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОПА!

Тръгнах обратно към училище. *По-добре да се върна, да изчакам татко и да му кажа истината, помислих си. Вече няма смисъл да ходя до Чирън Хаус. Не бих могла да се съсредоточа.* Почувствах се напълно сразена.

Когато се запътих обратно нагоре по пътя, изведнъж чух познато бръмчене. Херми!

Обърнах се и какво да видя! Херми се приближаваше с мотора си към мен, а на седалката пред него, с лапи на кормилото и веещи се уши, седеше Бърти. Прихнах да се смея. Двамата бяха такава картинка.

Херми отби близо до мен.

— Да си изгубила нещо? — попита той.

Аз кимнах.

— Изплъзна се от каишката — обясних. — Много ти благодаря, че го доведе обратно. Лошо куче, Бърти.

Бърти се обърна и близна Херми.

Херми се ухили и почеса кучето по ушите.

— Той много съжaliaва! Нали, Бърти? Намерих го на пътя. Май возенето му хареса.

Бърти вдигна едното си ухо и изджафка в знак на съгласие.

— Но как разбра, че е моето куче?

Херми обърна мотора си.

— От него, разбира се — каза той. Бърти излая като потвърждение, близна Херми още веднъж и скочи от мотора. — До скоро! — И отпраши надолу по пътя.

— Сега пък и с животни започна да говори, освен всичко останало — споделих с Бърти, сложих обратно каишката му и се запътихме към Чирън Хаус. Не всичко беше изгубено. За пореден път моят герой Херми се появи от нищото, за да ме спаси.

Когато стигнахме Чирън Хаус, почуках на вратата и изчаках няколко минути, но никой не се появи, така че натиснах огромната

месингова дръжка, за да проверя дали бе отворено. Оказа се отворено и с Бърти се шмугнахме вътре. Момичето на рецепцията изглеждаше само няколко години по-голямо от мен. Седеше с вдигнати на бюрото крака, затворени очи и слушалки на ушите си, така че не ни чу до момента, в който съвсем не я доближихме. Когато усети, че не е сама, направо подскочи.

— Божичко! — възкликна тя и свали слушалките си. — Не се промъквайте така покрай хората.

— Извинявай, не исках да те стресна!

— Е, какво искаш?

Изправих се и се опитах да изглеждам уверена.

— Аз съм... от програмата... ъ... „Животни в помощ на възрастните“... Не съм те виждала тук преди.

— Така ли? Е, и? — отвърна момичето, вдигайки рамене. — Замествам мама, докато се върне от магазина. Мисля, че някои от вашите влязоха вече. — Посочи с палец назад към коридора. — Натам. Заедно с всички бабички.

Брех, това си е жив късмет, помислих си. Не че не бях готова с историята за терапията с животни, но бях доволна, че заварих зад бюрото това момиче, а не старшата. Поведох Бърти натам, накъдето ми посочи тя и ето, през стъклата на двойната врата, видях дамите да пият чай и да похапват сандвичи. Няколко момичета от училище четяха или говореха на някои от дамите, а Рут обикаляше наоколо с поднос, отрупан с чаши чай.

— Окей, Бърти, съдбата ни зове — казах аз, погалих го по главата и поех дълбоко дъх. — Време е за купон, народе.

Отворих вратата и влязох.

— Ааааа — изкрещя г-жа Комптън-Грим, а очите ѝ изскочиха дори повече от обикновено, когато забеляза Бърти. — Старша! — нададе глас и се сви в стола си. — Това е куче. Отвратително, мръсно куче. Изкарай го оттук! Изкарай го оттук!

Една от дамите изпусна чашата си за чай, а останалите се ококориха смаяни, понеже Бърти, като едно добро куче, каквото си беше, се втурна, скочи в скута на г-жа Комптън-Грим и започна като луд да я ближе по лицето.

— Аааа! Оооо! Ох! — викаше тя, докато се опитваше да го избута.

За жалост, Бърти си помисли, че тя си играеше с него, и започна да я ближе дори по-усърдно.

— Къш! Долу! Слизай долу! — изрева тя и успя да избута Бърти от скута си. Изхвърчал ненадейно във въздуха, Бърти се превъртя и се приземи с леко тупване в кошницата с плетките ѝ, като я преобърна, забърквайки пъстроцветна каша от търкалящи се на всички посоки кълбета.

Гръм и мълнии!, помислих си, когато се втурна след тях. Бърти обожава прежда за плетене, защото като кутре си играеше с кълбетата.

— Не и плетките ми, не и плетките ми, махай се, махай се! — проплака г-жа Комптън-Грим, посягайки отчаяно към едно от кълбетата вълна.

Бърти незабавно прие това като знак, че е започнала друга игра, и се опита да измъкне със зъбите си кълбото от ръката ѝ.

Спуснах се към него, опитвайки се да го разкарам оттам, но той побягна, здраво стиснал кълбото със зъби.

— Не! Спри го! — изплака г-жа Комптън-Грим, като се опита да сграбчи четириногата фурия, но той беше твърде бърз за нея и се шмугна под ниската масичка за чай. Чашите изтракаха в чинийките си и се разля малко чай, но за щастие нито една чаша не се обърна.

Оттам Бърти поднесе на завоя покрай един стол и прескочи някакво канапе. След което повтори действието в обратен ред. Сега вече всички момичета бяха след него. Цяла група скачащи, пълзящи, залитащи, пързалящи се и смеещи се ученички трескаво следваха светлочервената диря от вълна, която вече опасваше половината стая. Възрастните дами наблюдаваха с мълчалив ужас как спокойната им всекидневна се превърна в истинска лудница, а в центъра на хаоса седеше г-жа Комптън-Грим. Бърти толкова много обикаля около стола ѝ, че цялата бе увита в прежда. Впримчена в собствените си плетки, затворник на собствения си стол, тя се развива с всички сили за старшата.

— Старшааааа!

— Извинете! — казах, като си проправих път към Бърти. — Толкова съжалявам!

Неочаквано кълбото изскочи извън стаята, Бърти замръзна на място, а преследвачките му се сблъскаха една в друга, стоварвайки се като камара от ръце и крака в краката на г-жа Комптън-Грим.

За миг настъпи пълна тишина.

Разочарован от изчезването на червеното кълбо, останалият без дъх Бърти се просна по корем с крака, опънати от двете страни на тялото му.

Аз бях на ход. Тихо се приближих до него, бавно се протегнах и тъкмо се канех да го сграбча, когато някаква котка си показва главата изпод дивана. Изтръгната от дълбокия си сън, тя бе наблюдавала случващото се, предпазливо изчаквайки лудницата да утихне, преди да направи опит да се измъкне. За зла участ, изскочи точно пред Бърти, който моментално се ококори. *О, не, помислих си. Преследването на котки е другата му любима игра.*

— Бау! Рррр, бау! — разлая се той.

— Мяу! — отвърна котката.

— Ох! — въздъхна г-жа Комптън-Грим и тежко се отпусна обратно в стола си, като че ли някой ѝ бе изкарал въздуха.

Котката спря, изви гръбнак и стана двойно по-голяма, когато цялата ѝ козина настръхна.

— Бърти, не, не! — изплаках аз, докато всички останали в стаята наблюдаваха в очакване.

Но Бърти не чуваше. Скочи на краката си и двамата с котката се вторачиха един в друг като двама каубои, опрели нос в нос. Тогава котката се спусна към прозорците.

Бърти се втурна след нея и удари ниската масичка. Чаши за чай, чинийки и сандвичи се разлетяха във всички посоки.

Прозорецът беше затворен и котката се блъсна в него. Бърти връхлетя отгоре ѝ. Тя измяука ужасено и се покатери на пердето. Бърти прие това като смяна на играта, захапа пердето и диво го разтърси.

— Май ще е по-добре да ги изкараме навън — каза Роуз, тръгвайки към вратата, за да я отвори.

— Не! — изплаках аз. — Не и без каишката му. — Твърде късно. Вратата вече беше отворена и котката се изстреля в градината. Когато след няколко секунди Бърти се усети, че жертвата му не се намираше вече на пердето, котката вече беше взела половината разстояние до градината. Бърти я забеляза, изджафка радостно и преследването продължи. Хукнаха покрай розовите храсти, запрескачаха цветни лехи, ставайки все по-кални и по-кални. Тогава котката направи един

внушителен скок и се прехвърли през високата градинска стена. С това преследването приключи.

След няколко победоносни излайвания и бързо почесване, Бърти притича обратно през калните лехи и се върна в стаята, където, безразличен към тоталната неразбория наоколо, започна да лапа сандвичите и бисквитите, пръснати по целия под.

В този момент влезе старшата.

— Какво...? — извика тя, когато съзря съдраните пердета, счупения порцелан, прекатурените столове и маси и накрая — г-жа Комптън-Грим, която все още бе овързана около стола си. Старшата обърна очи и припадна.

О, не!, помислих си. Третата любима игра на Бърти! Той обожава, когато хората се преструват на умрели. Скочи и за миг се оказа на гърдите на старшата, опитвайки се да я съживи, като я побутваше с лапа и я ближеше ентусиазирано.

Изглежда, свърши работа.

Тя отвори бавно очи и видя как по лицето и минава голям розов език, собственост на малка топка козина, цялата в кал, която капеше по безупречно бялата ѝ униформа. Тя изстена и отново изгуби съзнание.

Отместих Бърти от нея, понеже повечето възрастни дами бяха толкова обезпокоени какво би могъл да ѝ направи, че се бяха свили зад дивана. Единствено г-жа Хамилтън нямаше вид на обезпокоена от сцената. Всъщност изглеждаше така, сякаш ѝ беше доста забавно. Погледнах я сконфузено, вдигнах Бърти и го хванах здраво в ръце. Той ме близна яко по бузата, като благодарност, задето му бях устроила купона на живота му.

— Тръгваме си, тръгваме си — казах в желанието си да успокоя притеснените дами. — Той е безобиден, честно. Няма да нарани никого.

— Кой направи това? — попита строго нечий глас зад мен.

Обърнах се и видях г-жа Блейн, която току-що се бе върнала от кухнята, понесла кана с чай.

Всички очи се обърнаха към мен.

Какво ли бих могла да кажа, за да изляза от положението?, зачудих се, когато тя изумена се обърна към мен.

— Ъ... опа!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИЗКЛЮЧВАНЕ?

Повелителката на животните е в немилост.

Щеше да е забавно, ако всички не ми бяха така сърдити.

Татко страшно се ядоса, когато се върна и научи какво бях направила. Скъса се от извинения към всички, след което си тръгна по най-бързия начин, отнасяйки Бърти със себе си.

Звъннах на Херми веднага след като се прибрах в училище, но той не вдигна. Всъщност май телефонът нещо отказа. Опитах се да проверя в сайта, но връзката непрекъснато се разпадаше. Когато най-после успях да го заредя, не намерих нищо друго, освен съобщение, повтарящо казаното от Херми в деликатесния ресторант. Меркурий бе ретрограден. За първи път наистина се нуждаех от него, а той се бе покрил.

Г-жа Блейн беше толкова ядосана, че едва говореше с мен. Върна ме обратно в училище и ме заведе право при г-н Кронос.

— Какво, за бога, си мислеше, че правиш? — ме попита той, когато тя му разказа за случилото се.

— Опитах се да помогна, господине. Помислих си, че на някои от тях ще им хареса да се срещнат с мил домашен любимец.

Г-жа Блейн изцъка неодобрително с език при споменаването на „мил“.

— Мил домашен любимец? — възкликна тя. — Ти така ли го наричаш? Да не би да определяш това, което той забърка, като поведение на мил домашен любимец? По-скоро бе като див звяр. Дамите бяха ужасно разстроени. А г-жа Комптън-Грим изглеждаше така, сякаш щеше да получи сърдечен удар. Няма да споменавам старшата. Наложих се да се прибера у дома, за да си полегне. И след всичко, което постигнахме там, сега се заканиха, че няма да ни допуснат повече.

Д-р Кронос ме прониза с поглед.

— Осъзнаваш ли какво означава това за Авбъри, Уайтинг?

— Да, господине. Съжалявам, господине! Нямах намерение да огорчавам когото и да било. Наистина... съжалявам!

— Дано да е така! Но да заведеш диво куче в дом за възрастни хора? Да не си си изгубила ума? Организирант специални програми за тези неща, в които обучават животните.

Нямах повече какво да кажа в своя защита, така че наведох глава, забих поглед в земята и зачаках да чуя присъдата си.

Естествено, до понеделник мълвата за моите подвизи бе плъзнала из цялото училище.

— Какво стана? — попита ме Роуз Уотсън на закуска. — Помислихме, че са те изключили, когато не се появи долу снощи.

— Изпратиха ме да си лягам рано, без вечеря — отвърнах. — Д-р Кронос каза хубаво да помисля за постъпката си.

Ненадейно Сара и компания се появиха на масата.

— Е, ще те изключат ли? — попита Сара.

Бас лоя, че ѝ се иска, помислих си и отгризнах бяло от препечената си филийка.

— Остави я на мира! — каза Рут. — Не виждаш ли, че ѝ се струпа достатъчно.

— О, мишката говори... или църка — разсмя се Сара, но се премести.

Таша обаче забави ход, върна се и седна срещу мен.

Рут ѝ хвърли студен поглед, като да ѝ каза: „Чупката!“ Таша се приведе към мен и докосна ръката ми.

— Няма да ти се присмивам — каза тя. — Просто се чудех какво стана? Ще те изключат ли?

Поклатих глава.

— Не мисля. Д-р Кронос каза, че съм се разминала на косъм, но понеже съм нова и това било първото ми провинение, най-вероятно съм щяла да се отърва с отстраняване от училище за седмица. Учителите ще обсъдят случая ми в петък и тогава ще разбере. Междувременно ми е забранено да приближавам Чирън Хаус по-близо от 1000 метра. В противен случай, ще бъде изключена.

— Временно отстраняване от училище — каза Таша, — това би било страхотно! Ще рече — една седмица у дома.

Аз отново поклатих глава. Въпреки че преди седмица си умирах да се върна у дома, осъзнах, че в момента това бе последното, от което

се нуждаех. Не и при тези обстоятелства. За една седмица ще изостана с уроците и никога няма да си намеря приятели.

— Нашите направо ще ме убият. Само за това ще ми натякват. Междувременно всяка вечер ще трябва да си стоя в стаята — няма да ме допускат до всекидневната. Не исках да създавам проблеми. Помислих си, че навярно е много скучно да стоиш по цял ден в онзи дом и че срещата с домашен любимец би била добра идея. Бърти по принцип е много послушен.

На масата в другия край на стаята Сара, Мерседес и Луис гледаха ядосано. Не само към мен, но и към Таша.

— Май приятелките ти се затъжиха за теб? — попита Рут.

Таша поклати глава.

— Не ми пука — отвърна тя и се усмихна мило. — Исках да се уверя, че си добре. И... исках да ти кажа, че съжалявам, че ние... аз бях груба с теб. Не го заслужавах.

Усетих как очите ми се напълниха със сълзи. Покрих с ръце лицето си, така че никой да не забележи.

— Не се дръж мило с мен. Ще се... ще се... разплача!

Таша се засмя.

— Мислех, че плачеше, когато не бях мила с теб.

Аз се разсмях и Таша отново се усмихна.

— Мислиш ли, че... така де... че бихме могли да сме приятелки? — попита тя.

— Ами Сара и Мерседес...?

Таша хвърли поглед към тях и направи физиономия.

— Между нас казано, те не са много забавни. Единственото, което правят, е да говорят за останалите и да се държат ужасно с тях. Малко е досадно да се движиш с хора, които са така негативно настроени през цялото време. Още първия ден като те видяхме да се подаваш от онзи килер, си помислих, че си забавна. И ми стана много гадно, когато не поканиха теб и Рут на онова парти. Предполагам, че до този момент по някакъв начин се страхувах от тях. Като например, че ако не се съглася с тях, те ще се съюзят срещу мен. А сега не ми пука. Когато те видях да се опълчваш на Сара онзи път отвън, осъзнах, че съм била страхливка и че беше време и аз да им се противопоставя.

— Браво на теб! — каза Рут, която беше започнала все по-често да се изказва без притеснение.

— Разкажи ни пак за момента, когато Бърти омота г-жа Комптън-Грим в собствените ѝ преди — помоли Имогена, идвайки от съседната маса, за да се присъедини към нас.

Споменът за Бърти и вълната ме накара да се усмихна за момент, макар че тогава никак не ми беше до смях.

— А на старата нищо ѝ нямаше — каза Роза. — Веднага след като си тръгна, се изпъна в креслото си като струна. Мисля, че обича да преиграва, за да създава неприятности.

— Сигурно и Сара и приятелките ѝ ще свършат така — каза Таша. — Свадливи бабки в старчески дом. И единственото им удоволствие ще бъде да роптаят и да създават главоболия на останалите.

— Бърти не беше на себе си — казах аз.

— Предполагам — каза Роуз. — Но в крайна сметка нямаше никакви сериозни щети, пък и г-жа Хамилтън каза, че не се била забавлявала така от години, и ни покани да ги посетим отново възможно най-скоро.

— Наистина ли? — попитах. Не можех да повярвам на ушите си. Снощи си мислех, че с мен е свършено. Възрастните жени ме мразеха. Учителите ми бяха ядосани. Никой в училище не ме харесваше, с изключение на Рут, и все пак, ето ме тук, заобиколена от усмихнати лица, закусвам и се забавлявам. *Точно както съм си мечтала, помислих си.*

Вторник вечер Роуз и Имогена поканиха мен и Рут да преспим в тяхната стая. Всички искаха да слушат историята с посещението на Бърти пак и пак. Дори някои от единайсети клас се отбиха за малко да ме окуражат.

— И все пак — каза Флор. — Вярно, постъпила си безотговорно, но не заслужаваш да бъдеш отстранена. На всеки се случва да сгреши.

В уебсайта все още нямаше нищо. В телефона — също.

Къде си, Херми?, зачудих се с напредването на седмицата.

В петък вече бях сериозно обезпокоена за бъдещето си. Въпреки че цяла седмица поведението ми беше безупречно и правех точно каквото ми кажеха, учителите се държаха с мен резервирано, а г-жа Блейн, която обикновено беше много дружелюбна, се отнасяше към мен като с изгнаник.

В петък следобед, както обикновено, половината от випуска ни отидоха на репетицията на „Бъгси“, а Рут се приготви да тръгва за сбирката на програмата „В помощ на нуждаещите се“.

— Сигурна ли си, че не можеш да дойдеш? — попита Рут.

Поклатих отрицателно глава.

— Ще обсъждат случая ми този следобед и г-жа Блейн ми каза да стоя настрана, докато училищният съвет не реши какво да прави с мен. Каза ми да напиша хиляда пъти изречението: „Няма да водя домашни любимци в домовете за възрастни хора“. С какво ще се занимавате на събирането днес, след като от Чирън Хаус се заканиха да не ни допускат повече там?

— Предполагам, че ще трябва да направим нов план и да намерим друго място, което да посещаваме — отвърна Рут.

— Не е честно — казах. — Чувствам се ужасно, защото никой друг не беше виновен. Аз единствена създадох главоболията. Още по-гадно ми става, като се сетя, че г-жа Хамилтън очаква да отидем.

— Зная — каза Рут. — Тя ми харесва, но изглежда, г-жа Комптън-Грим диктува положението там.

След като Рут тръгна за събирането, седнах и започнах да преписвам изречението:

„Няма да водя домашни любимци в домовете за възрастни хора“.

„Няма да водя домашни любимци в домовете за възрастни хора“.

„Няма да водя домашни любимци в домовете за възрастни хора“.

Пиших изречението отново и отново. На около стотния път ми стана тъпо. Проверих телефона си — все още никакво съобщение от Херми. Тогава влязох в сайта. Там имаше пет съобщения: „Извинявай, че се изгубих, но напоследък не съм на себе си; грешките могат да бъдат поправени; нищо не е свършило, докато не е окончателно приключило; продължавай да се бориш; вслушвай се във вътрешния си глас. Скоро ще се появя. — Херми“.

Какъв вътрешен глас?, зачудих се аз. *Не е ли вслушването във вътрешни гласове леко налудничаво?* Но понеже си бях малко шантава, реших да пробвам. Заставах неподвижно и се опитах да се вслушам във вътрешния си глас. В началото се почувствах идиотски, защото през главата ми минаваха какви ли не мисли: „Какво ли ще има за вечеря днес? Дали ще ме отстранят временно и какво ще кажа на мама и татко? А на баба? Въпреки всичко, ще ми е приятно да се видя с

Джес и другите момичета. Но те ще са на училище и аз ще съм сама през повечето време. Продължавай да се бориш. Как?“

И тогава нещо се случи и близнаците в мен започнаха да спорят: „Животът е такъв, какъвто си го направя. Пълен провал засега. Стой си тук и си пиши изречението! Бъди себе си! Ти си боец. Не, не съм. Не искам да създавам неприятности. Нищо не е свършило, докато не е окончателно приключило. Аз съм повелителката на зверовете. Рррр. Аз съм Момиче на зодиака. Уф. Какво да правя? Стой си в стаята и си кротувай! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Но ще ме изключат! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Но ще ме изключат! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Отиди до Чирън Хаус и се извини! Отиди до Чирън Хаус и се извини!“

Изглежда, противоречивата ми природа постигна единомислие и двете близначки, които живееха в мен, в крайна сметка взеха единодушно решение. Или едната от тях просто разказа играта на другата.

Трябваше да отида до Чирън Хаус и да се извиня.

Опитах се да се обадя на Херми и да го попитам какво мислеше по въпроса, но все още нямах връзка с него, така че извадих якето и черната си вълнена шапка от гардероба. Реших, че ако си нахлупя шапката напред, докато стигна до дома, дори и някой от учителите да ме видеше да се измъквам, нямаше да ме разпознае.

Всички бяха в час, когато слязох долу. Отправих се към входната врата, а после закрачих с всички сили надолу по шосето.

Когато наближих Чирън Хаус на няколко метра, изведнъж се паникьосах. Какви ги вършех? Д-р Кронос ми каза, че ще ме изключат, ако се приближа до дома на по-малко от хиляда метра, а ето че бях точно отпред. Наистина ли исках да ме изключат? Само преди седмица това щеше да е решението на всичките ми проблеми. Щях да се върна в старото си училище. Щях да се прибера у дома. Но сега не исках това да се случва.

Тъкмо се канех да тръгна обратно нагоре по пътя, когато видях някой да се подава от храстите в задната градина на Чирън Хаус.

— Кой е там? — прозвуча дрезгав старчески глас.

Аз се снижих зад храстите, надявайки се, че все още можех да се измъкна. Дочух стъпки зад гърба си и преди да се усетя някой ме сръга

здроаво по гърба с бастун.

— Ау! — извиках, без да се усетя.

— Който и да си, веднага излез от храстите! — нареди гласът. — Излез и се покажи!

Бавно изпълзях, изправих се неохотно и видях г-жа Комптън-Грим, която гневно се бе вторачила в мен през плета.

— Ти? Какво, да му се не види, правиш тук? — попита тя. — Казвай веднага!

— Аз... аз дойдох да се извиня — запънах се.

— Да се извиниш, о, небеса! — възмути се тя. — Малко късно си се сетила. Мисля, че им казах да не те допускат на по-малко от хиляда метра от това място.

— Аз... зная... само...

— Никакво „само“, малка госпожице. Явно просто не умееш да спазваш правила. А сега изчезвай оттук! Махай се! И мога да те уверя, че училището много скоро ще узнае от мен за това ти посещение.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГРЪМ И МЪЛНИИ

Тъпо, тъпо, тъпо, повтарях си аз отново и отново, докато вървях обратно към училище. Защо ми трябваше да слушам вътрешния си глас? Защо ми трябваше да слушам Херми? Заради него загазвам все повече и повече, още от първия ден. Ще ми се никога да не го бях срещала. И никога да не бях разбирала за този глупав сайт. Ще ми се да не бях Момиче на зодиака. А сега ще ме изключат.

Щом наближих училище, забелязах Рут на прозореца на столовата. Като ме видя, тя ми махна развълнувано и изчезна оттам. Миг по-късно се появи на вратата.

— Къде беше? — попита задъхано, като се приближих. — Търсихме те навсякъде. Няма да повярваш какво стана. Бързо, ела в новата пристройка отзад.

— Защо? Какво става? — попитах. — Някой да не е чул нещо за наказанието ми?

— Не, нищо такова — каза Рут, като ме поведе напред. — Ела на събирането на програмата „В помощ на нуждаещите се“. Скоро ще разбереш.

Когато приближихме сградата, чух викове. Предимно от г-жа Блейн.

Отворих вратата и направо не повярвах на очите си. Вътре беше същинска лудница. Като в зоологическа градина, в която всички животни бяха пощурели. А в центъра на всичко стоеше горката г-жа Блейн и изглеждаше така, сякаш се намираше в най-лошия си кошмар.

Роуз беше там с котката Борис, който отчаяно се опитваше да се измъкне по дървените щори на прозореца, увиснал на една лапа.

Имогена държеше здраво една от училищните кози, която беше започнала да дъвче купчина листи, оставени на учителското бюро.

Грейс беше заета с преследването на двойка кокошки. Те кудкудякаха истерично, опитвайки се да намерят изход. Едната от тях се изцъпка на крака на г-жа Блейн.

Алис Джейкъбс държеше клетка с мишките от изследователската лаборатория, а до нея беше Мари Уилкинсън с кутия, пълна с жаби, също оттам. Те вдигнаха одобрително палци и аплодираха шумно, когато ме видяха да се появявам на вратата.

Хана Морисън дойде забързана с малък аквариум в ръце.

— Донесох попови лъжички — каза. — Ъ, не правят кой знае какво, освен ако не им разлееш водата.

— Аз пък донесох въображаемия си домашен любимец — ухили се до ушите Лусиа Питърс. — Докато разбере за ставащото, не бе останало нищо за мен, така че трябваше да проявя изобретателност.

— Докато разбереш, че става какво? — попитах. Бях изумена. Какво, да му се не види, се случваше тук?

Рут стисна ръката ми.

— Революция! — възкликна тя. — Момичетата се надигнаха.

— Е, това е малко прекалено — казах. — Вярно, че не харесвахме доста от тях в началото, но не исках да се стига толкова далече.

— Момичета, момичета — извиси глас над врявата г-жа Блейн. — Запазете тишина!

Момичетата поутихнаха, но животните продължиха да крякат, мяукат или бляят.

— Така... — опита се да надвика лудницата г-жа Блейн. — Кой ще обясни тази необичайна проява на... на... безобразно поведение?

Рут се изхихика.

— Идеята беше на Таша — прошепна ми тя. — Каза, че трябва да направим нещо, за да ти помогнем.

— Някой ще ми каже ли какво става? — настоя г-жа Блейн.

Таша даде знак на Рут да обясни. Рут цялата се изчерви и пое дълбоко дъх.

— Ако наложите временно отстраняване от училище на Джема — каза тя, — трябва да накажете и нас със същото, защото и ние доведохме животни за програмата „Терапия с животни“, така че Джема не е единствената.

— Да — каза Таша, — ако Джема си тръгне, ние всички си тръгваме.

Аз останах с отворена уста. Както и г-жа Блейн. Както и козата, но поради друга причина. Не мисля, че й допадна вкусът на

учебниците, и изглежда, ѝ се гадеше.

Тъмна сянка се появи на вратата. Обърнах се и видях, че д-р Кронос бе застанал там, наблюдавайки случващото се. Имаше вид на буреносен облак.

— Ако накажат Джема, трябва да накажат и нас — повтори Рут, но този път само го прошепна.

— Всички вие — каза д-р Кронос след кратка пауза, — по стаите си. Веднага! И да не съм ви видял пред очите си, докато не решим какво да правим с вас.

О, Божичко!, помислих си, докато излизах заедно с останалите. Ако се разминах с изгонването, когато г-жа Комптън-Грим се оплака, сега, след това малко представление, то не ми мърдаше.

— Не съжалявам — каза по-късно Рут, докато седяхме на перваза на прозореца в стаята ни, зяпайки дърветата навън. — Ако трябва, пак бих го направила.

— Благодаря ти, Рут — казах аз, — но не искам да ти създавам неприятности за нещо, за което само аз съм виновна. Както и на останалите. Аз ще си понеса отговорността.

Рут се разсмя.

— Ама беше забавно, нали! Забеляза ли, че кокошката се изака на г-жа...?

— Божичко! Бързо, слез долу! — извиках, отскочих от перваза и дръпнах Рут със себе си.

— Какво? Какво? — попита тя, когато се озова на пода. — Какво видя?

— Кола — казах аз, застанах на колене и надникнах през прозореца.

Рут застана на колене зад мен.

— Каква кола? Кой?

Посочих надолу към двора, където в същия момент спря един стар Ролс Ройс. На задната седалка можех ясно да различа бялата униформа на старшата и силуета на някого, седнал до нея, някой с бяла коса. Рут се надигна още малко, а аз набързо я светнах за последното си ходене до Чирън Хаус.

— О, боже! — каза тя. — Сега вече загази.

Снижих се още.

— Не искам да ме забележат. Онова със старшата трябва да е г-жа Комптън-Грим. Ти какво виждаш?

— Едната определено е старшата — отвърна тя.

— Излиза от колата, заобикаля и отива от другата страна. Помага на някого да излезе... Някоя от старите дами е. Не мога да видя... — тя бързо се снижи. — Старшата погледна нагоре към прозорците.

— Няма начин това с нея да не е г-жа Комптън-Грим — въздъхнах. — Дошла е да настоява да ме отстранят. Така каза, че ще направи. И ако тя е благотетелката на училището — аз съм обречена.

Рут надникна.

— Не мога да видя — каза. — Отправят се към кабинета на д-р Кронос. Виждам единствено гърбовете им. О! Но... О, съжалявам, Джема!

Обърнах се и се проснах на килима.

— Гръм и мълнии — казах аз. — Свършено е с мен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

— Май ще е най-добре да започна да си събирам багажа — казах умърлушено и смъкнах куфара си от гардероба.

Рут седна на края на леглото си и ми предложи шоколад. На мен обаче не ми беше до шоколад. Свиваше ме стомаха, като си представях колко ще са разочаровани мама и татко, щом научат за случилото се. Почувствах се толкова виновна. Толкова часове бяха се трудили, за да ми осигурят тази възможност, а сега изглеждаше, сякаш им се присмивах в лицата. Сигурно щяха да си помислят, че съм го направила нарочно.

Когато бях почти готова, седнах на края на леглото и се приготвих да посрещна съдбата си.

— Ще ми липсваш ужасно — каза Рут.

— И ти на мен — отвърнах и се опитах да ѝ се усмихна. — Всъщност съжалявам, че си тръгвам...

— Отвори астрологическия сайт да видим дали Херми казва нещо.

Аз поклатих глава и легнах на леглото.

— Няма смисъл вече.

Но въпреки това, Рут отиде до бюрото, включи компютъра и този път той не заби, когато вкара адреса на сайта.

Докато страницата се зареждаше, чухме тихо почукване на вратата. Рут стана да отвори и остана изненадана.

— О! Здравейте! — каза. — Ъ...

— Е, мога ли да вляза? — попита познат глас.

— Да, разбира се, заповядайте! Джема, виж кой е — каза Рут, когато г-жа Хамилтън влезе и се огледа.

Тя ми се усмихна и отиде до прозореца.

— Ех — каза тя, — това събужда спомени. — Тогава видя куфара ми на земята. — Къде ще ходиш, детето ми?

Сведох поглед.

— У дома, предполагам. Изключена съм.

— Изключена? Защо мислиш така?

— Г-жа Комптън-Грим. Мисля, че в момента е в кабинета на д-р Кронос.

Г-жа Хамилтън седна на леглото и ми даде знак да се присъединя към нея.

— Разкажи ми всичко — каза тя, като ме погали по ръката.

Изслуша търпеливо разказа ми за безумната тъжна история.

— ... така че сама виждате — определено ще поискат да напусна — завърших с въздишка аз.

— Абсурд! — каза тя.

— „Абсурд“? Как може да кажете такова нещо? След това, което направих...

Г-жа Хамилтън се усмихна.

— То е нищо в сравнение с това, което аз направих, когато учих тук.

— Но... аз видях г-жа Комптън-Грим да пристига със старшата. И... мисля, че тя е благотетелката на нашето училище и става това, което тя каже... и тя каза... Какво? Вие сте учили тук?

— Да. — Усмихна се г-жа Хамилтън. — И няма значение какво казва г-жа Комптън-Грим, защото аз пристигнах току-що със старшата и аз съм благотетелката на училището. Г-жа Комптън-Грим няма пукната пара. Само се прави на важна.

— Какво... какво ще стане тогава...?

Но г-жа Хамилтън се изправи и седна на бюрото. Беше забелязала сайта на компютъра ми.

— Какво е това? — попита тя.

— Ъ... — започнах аз — това е част от историята, която пропуснах да спомена. Това е... ъ... Това е...

— Това е астрологически сайт — каза Рут.

Г-жа Хамилтън се загледа в екрана за известно време и ме погледна изумена.

— Ти си Момиче на зодиака? Така ли е? — Тя погледна отново към екрана. — О, това обяснява всичко. О, това е прекрасно! По мое време получавах съобщенията си по пощата и ставаше толкова бавно. Но сега, разбира се, интернет...

— По ваше време? — попитах. — Какво имате предвид? Как разбрахте, че съм Момиче на зодиака?

Тя извади изпод блузата си медальон. Беше миниатюрен зодиакален символ от сребро, окачен на верижка, подобен на моя.

— Защото бях такава. — Тя се усмихна широко и ни показва медальона си. — Това е Водоносецът. Аз съм зодия Водолей, така че това е моят символ. И аз бях Момиче на зодиака. О, това е прекрасно! Никога досега не бях срещала друго Момиче на зодиака. Знаех, че има и други, но не знаех къде са.

Кимнах.

— Но... как...?

Г-жа Хамилтън вдигна рамене.

— Явно съществува от векове...

— Зная, Жана д'Арк, Мария Кюри — казах аз.

— Да, и на мен ми казаха за тях. Само дето те са постигнали повече... от мен. Е? Кой е твоят покровител?

— Аз съм зодия Близнаци, така че е Херми, куриерът с мотоциклета. Херми от Хермес, или Меркурий. Той е внук на д-р Кронос.

Г-жа Хамилтън разклати учудено глава.

— Херми? Не. Не е възможно. Той караше пощата с колелото си, когато учех тук. Беше на около деветнайсет или дваайсет и приличаше на гръцки бог. Всички бяхме луди по него, избивахме се за вниманието му и се опитвахме да го придумаме да ни повози на колелото си. За съжаление, на мен никога не ми се случи. Ех, кой знае колко е остарял. Все пак е по-голям е от мен.

— Не, не — каза Рут. — Той и сега изглежда на около дваайсет. Чудя се дали е същият човек?

— Смятам, че е той — отвърнах. — Или същото същество. — Погледнах към г-жа Хамилтън. — Сигурно сте го виждали да се мотае нагоре-надолу с мотора си.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, не съм. Но в крайна сметка, толкова хора минават покрай Чирън Хаус, без да спрат, сякаш сме невидими. Пък и както знаеш, там съм отскоро. Живеех в собствената си къща, докато... е, докато не стана ясно, че вече не можех да се справям.

— Ние мислим, че д-р Кронос може би е Сатурн. Не вярвам да е бил тук по ваше време — каза Рут.

Г-жа Хамилтън кимна.

— О, напротив, беше. Казвахме му Стария Кронос. Току-що говорих с него. Още от едно време си изглеждаше стар. Преди малко дори си мислех, че е от онези хора, които просто имат архаичен вид. Не знаех обаче, че е дядо на Херми. И идея си няхах! — Тя плесна с ръце. — Но това е толкова вълнуващо! Още едно Момиче на зодиака. Нищо чудно, че толкова неща са ти се случили. И идея си нямам какво ме прихвана, когато аз бях Момиче на зодиака, но се случи нещо, което промени целия ми живот, и няма как някога да го забравя. — После се разсмя. — А и те няма как някога да ме забравят!

— Защо? Какво стана? — попита Рут.

Г-жа Хамилтън се усмихна дяволито.

— Подпалих лабораторията. Няхах такова намерение. Разбира се, че не. Беше Ури. Той бе мой покровител. Ури като Уран. Той управлява зодия Водолей. Бях много срамежливо дете. Плахо като мишле. Той ми каза, че трябва да експериментирам. Едва по-късно осъзнах, че е имал предвид в живота, а не в химическата лаборатория.

Рут и аз зяпнахме.

— Да — продължи г-жа Хамилтън, — Уран предизвиква неочакваното. Един от символите му е мълнията. Това, което направих определено беше неочаквано. Смесих няколко химически елемента в своя изследователски порив, следвайки съвета на Ури, когато бум, *тряс* и край с лабораторията. За щастие никой не пострада, но мен ме изключиха и ме изпратиха да уча в Швейцария. Ури ми каза, че ще променя много неща и така и стана. Макар и не по начина, по който очаквах. Ето защо по-късно станах благодетелка на това училище. Искях да се реванширам за... ъ... експлозивното си присъствие тук.

Рут и аз се разсмяхме.

— Така че, Джема Уайтинг — продължи г-жа Хамилтън, — всичко, което мога да кажа, е — не се притеснявай. Отне ми известно време, но в крайна сметка оправих нещата. И все още го правя. Без помощта ми, това училище отдавна щеше да е затворено. Това е тайнството на живота — понякога от нещастията се раждат хубави неща. Ако не се чувствах задължена на това училище, никога нямаше

да почувствам и потребността да му помогна да продължи да функционира.

— Значи Вие смятате, че вероятно ще ме изключат и евентуално по-късно, когато стана богата или известна, ще се върна, за да им дам малко пари.

Г-жа Хамилтън прихна да се смее.

— Не. Нищо подобно. Всеки от нас следва своя път. Не. Не мисля, че на теб ще ти отнеме толкова време, за да разбереш какво е твоето призвание.

Онова дяволито пламъче се появи отново в погледа ѝ. *Олеле!*, помислих си. Тя е взривила лабораторията. Какво, за бога, си мисли, че ще направя!?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОТЛИЧИЯ

Беше вечерта преди последния ден на първия срок и всички бяха готови за представянето на „Бъгси“. Училището беше украсено по случай Коледа. Във фоайето имаше висока елха, украсена с червени панделки и играчки, а коридорите бяха обсипани с бръшлян, имел и гирлянди. Някои от единайсетокласничките бяха направили декорации от канелени пръчици, карамфил и портокалови кори и ги бяха провесили от тавана, така че навсякъде ухаеше толкова празнично, колкото и изглеждаше.

Представлението щеше да започне в седем и половина, но ученици, родители и всякакви гости бяха помолени да заемат местата си в кинозалата в седем часа заради кратка церемония по раздаване на награди.

— Е, доживяхме края на срока — казах на Рут, докато се придвижвахме и заемахме местата, които Таша ни бе запазила в лявата страна на залата.

— Аха! — каза тя. — А ти беше сигурна, че старият Кронос ще те изключи. Имам чувството, че това се случи преди цяла вечност.

— Нали! Знаеш ли кое беше най-странното обаче? Той така и не спомена нищо повече по въпроса.

— Може би г-жа Хамилтън е казала добра дума за теб — предположи Рут.

— Може би. Но дори и да го е направила, не ми се вярва, че Кронос би се вслушал. Знаеш какъв е. Може би е решил да ме остави до края на срока и след това: „Весела Коледа и а, да, между другото — изключена си“.

— Неее! Не мисля, че би постъпил толкова гадно — каза Рут и помахна на мама и татко, които бяха седнали по-назад, на местата, отредени за гостите. Тя доста се сближи с тях през срока. Освен това щеше да прекара коледните празници с нас, тъй като родителите ѝ още бяха в чужбина, а другият вариант беше да остане в училище с д-р

Кронос и останалите възпитаници, чиито родители бяха извън страната. На реда зад мама и татко стояха Херми, Неса и Джо. Херми ме видя и вдигна палци окуражително.

— Забеляза ли Сара как се е надула? — попита Рут, като огледа участниците в представлението, които бяха настанени на първите редове в залата, така че да може бързо да отидат зад сцената, когато раздаването на наградите приключи. — Сигурно се надява на едно от отличията тази вечер, но те са само три, както спомена г-жа Блейн, така че ще е голяма късметлийка, ако получи нещо...

Погледнах натам, накъдето гледаше Рут. За първи път всички участници в представлението бяха напълно облечени в костюмите си, макар миналата седмица да беше генералната им репетиция. Г-жа Удс бе суеверна по отношение на носенето на костюмите преди самото представление, така че не би допуснала никой да ги облече, опасявайки се да не се случи нещо лошо. Всички изглеждаха страхотно, особено Сара. Признавам, че почувствах завист. Косата ѝ бе пригладена назад на кок, а на челото ѝ беше оставена една малка къдрица, точно като на Джоди Фостър във филма. Беше със страхотен грим, носеше прекрасна прилепнала по тялото ѝ рокля от сива коприна, а около врата си имаше увит шал от пера. Забеляза, че я гледах, прати ми въздушна целувка и ми се усмихна фалшиво. Аз също ѝ отговорих с усмивка. Не ми пукаше вече за ужасното ѝ отношение. Най-важното бе, че най-после си имах истински приятелки.

Д-р Кронос се запъти към сцената и цялата зала затаи дъх в очакване.

— Бих желал да поздравя с добре дошли всички — каза д-р Кронос, като огледа редиците хора пред себе си. Радвам се да видя, че толкова много от вас са дошли за нашето представление по случай края на срока, така че ще бъде кратък. Бих желал да спомена, че имаме честта наш гост тази вечер да е една изключително уважавана дама. Тя е била и продължава да е огромна подкрепа за училището ни, така че ще ви помоля да приветствате бурно уважаваната г-жа Хамилтън.

Почти се изкикотих. Не можех да си представя д-р Кронос да приветства бурно когото и да било, както и да е щастлив да ни види всички тук. И от сцената изглеждаше все така строг.

Минута по-късно видяхме Флър да помага на г-жа Хамилтън да се качи по стълбите, за да се присъедини към директора. Тя застана на

подиума и се огледа наоколо.

— Добър вечер! — каза. — Като бивша възпитаничка на това училище, не мога да ви опиша удоволствието от това да съм отново тук. Това винаги събужда у мен много прекрасни спомени, както и много... много, ако мога така да се изразя, не чак толкова прекрасни. Животът в училище е като увеселително влакче за всички ни. Има си и хубавите, и лошите моменти. Но не съм дошла тук, за да ви отегчавам със своето минало. Тук съм, за да говоря за бъдещето. Както ви е известно, училището реализира множество проекти, за да умножи средствата си. Училищната пиеса...

В този момент забелязах, че Сара седеше по-изпъната, сякаш в очакване да я споменат в речта. Освен това се присегна и здраво се почеса по врата, при което част от косата ѝ отзад се измъкна от фибата.

Рут трябва също да я бе забелязала, защото ме бутна с лакът.

— Май шалът от пера на Сара има бълхи — захихика се тя. — Не е спряла да се чеше, откакто е седнала.

— ... очаквам с нетърпение да я видя след малко, така че няма да отнемам много време — продължи г-жа Хамилтън. — Нека, разбира се, не забравяме и програмата „В помощ на нуждаещите се“.

Рут ме сбута, когато Сара се обърна и се подсмихна подигравателно.

— Да, програмата, вярвам, имаше... как да се изразя? Необичаен старт, но плановете са тя да продължи да се развива и се надявам, че много от вас ще пожелаят да се включат в нея. А сега да започнем с наградите. Традиция на „Авбъри“ е да поощрява този, който заслужава, да окуражава този, който има нужда и да поучава този, когото е необходимо. Нямам думи да опиша какво удоволствие е за мен да присъствам тук тази година и лично да раздам тези отличия — едно от предимствата на това да си училищен благодетел. И така, да започваме. Първата награда се присъжда на тази, която се е справила най-добре с учението дотук, и това е Софи Джонсън от единайсети клас. Поздравления! Ела тук, Софи!

Тъмнокосо момиче, което не познавах, излезе на сцената и получи голяма кутия с шоколади и мини-айпод.

— Браво на теб! — каза г-жа Хамилтън, когато стисна ръката на Софи. — А сега се усмихни и живни, за бога. Разпусни малко.

Щастливият живот е равновесие между упоритата работа и удоволствието.

Всички се спогледаха удивени. Особено родителите. Раздаването на отличия тук нямаше нищо общо с това в старото ми училище.

— Следва — каза г-жа Хамилтън — наградата за най-мързеливото момиче в училището. Мейси Пикфорд, ела насам.

Мейси Пикфорд стана червена като божур, но излезе на сцената, където ѝ дадоха цял куп книги.

— А ти, млада госпожице, имаш достатъчно ум — каза г-жа Хамилтън. — Използвай го!

Няколко момичета от десети клас се разсмяха.

— Така, кой следва? — попита г-жа Хамилтън. — А, да. Следващата награда е за най-обещаващата за срока възпитаничка.

Отпред Сара приглади косата си и се почеса още веднъж.

— Това е отличието, което мисля, че Сара си е заплюла — прошепна Рут.

— И победителката е... Джема Уайтинг — извика г-жа Хамилтън.

— Божичко! — възкликнах. — Та това съм аз!

Рут засия насреща ми, избута ме от стола ми към сцената, където миг по-късно се качих и застанах до усмихнатата г-жа Хамилтън.

— Избрах Джема, защото това е първият ѝ срок тук и като изключим трудностите ѝ в началото, тя постигна невероятен прогрес, но не благодарение на повечето от присъстващите в тази зала, според казаното от г-жа Блейн и някои други преподаватели. Не е лесно да постъпиш в ново училище след седми клас, когато всички вече са се опознали. Ще ви помоля в бъдеще да бъдете по-внимателни към тези около вас, които са нови или не са така добре запознати с правилата. Това се отнася и за родителите, и за приятелите тук тази вечер. В каквото и положение да сте, не бъдете егоисти. Подайте приятелска ръка или в противен случай... ще се разправяте с мен. Аз може и да съм стара, но съм жилава.

Отдясно някой аплодира. Обърнах се и видях, че беше Херми, който се бе ухилил до ушите към г-жа Хамилтън.

Тя също му се усмихна.

— Както знаете, голяма част от парите, събрани тази година, ще бъдат използвани за построяването на нова лаборатория. Но си мислех,

че има още нещо, което бих искала да се развие тук. Ще построя ново крило за програмата „В помощ на нуждаещите се“, където всеки, който желае, би могъл да ходи в петък следобед, за да усвоява различни умения. Ще поканя всички водещи в своите области специалисти да дойдат на събеседване с вас. Може да се научите да разкрасявате, така че да използвате тези си умения в болниците и по домовете... освен това — в този момент тя ми се усмихна широко, — ще трябва да поканя и някои експерти от програмите за терапия с животни, за да се научиш как се обучават домашни любимци.

При споменаването на думата „животни“ се чу тихо изпъшкване от първия ред. Погледнах надолу и останах с впечатление, че звукът дойде от Сара. Тя определено изглеждаше недоволна.

— Джема определено беше права, че животните могат да са източник на невероятен уют за възрастните, немощните и самотните — продължи г-жа Хамилтън. — Всъщност вече наех експерт в тази област, който ще е тук в началото на следващия срок. Всичко това беше вдъхновено от момичето, което стои пред вас. Тя искаше да постигне нещо. Ето защо ще нарека проекта „Проект Джема Уайтинг“. Бих искала всички да се поучите от нея.

Усетих как цялата се изчервявам, но г-жа Хамилтън не беше приключила:

— Така. Зная, че съм възрастна и вероятно си мислите, че нещо ми хлопа, но ще ви кажа едно: няма нищо по-ужасно на този свят от това да се чувстваш самотен и изоставен. Хората се сблъскват с това в училище, на работа, когато остаряят. Имайте го предвид и правете каквото ви е по силите. Спрете за малко да мислите само за себе си. Светът е пълен с мъка и част от нея е някъде близо до вас. Обръщайте внимание на това, което се случва около вас, пред вратата ви, в дома ви, във вашия квартал, в училището ви.

Всички в залата се спогледаха, обърнаха се отново към сцената и тогава се чуха аплодисменти, този път от единайсети клас на задните редове. Скоро цялата зала се присъедини към тях. Роза, Грейс, Имогена, Рут и Таша се бяха ухилили идиотски и ми вдигаха окуражително палци. Не можех да повярвам, че всичко това се случваше.

— Би ли желала да кажеш нещо, Джема? — попита ме г-жа Хамилтън.

Аз поклатих отрицателно глава, но тя ме побутна напред. Поех дълбоко дъх и погледнах към океана от лица пред себе си.

— Аз... аз първоначално не исках да идвам тук — казах. — И действително първите ми няколко седмици бяха много трудни. Целият първи месец всъщност, но... но ако има нещо, което научих, откакто съм тук, това е, че, както г-жа Хамилтън каза, животът е като увеселително влакче. Движим се нагоре и надолу към нови предизвикателства и нови трудности. Научих се никога да не се предавам, защото никога не знаеш какво ти предстои в бъдеще и какво ще ти донесе следващият ден. Иии това е всичко, мисля.

В дъното на залата отново избухнаха аплодисменти. Огледах се наоколо и видях редици усмихнати лица, с изключение на това на Сара. Тя изглеждаше ужасно странно. Сякаш някой я беше напмпал с въздух. Устните ѝ бяха подути, очите ѝ бяха подпухнали, а лицето ѝ бе покрито с отвратителни червени петна и пот. Съвършената ѝ прическа беше развалена и кичури стърчаха на всички страни като антени. И не спираше да си трие лицето, като че ли цялото гореше.

— О, боже! Майчице мила! Ужас! — изрева г-жа Удс, скачайки на крака, когато видя Сара да пада на колене, стенийки. — Бързо! Някой да извика старшата! Извикайте лекар!

Всичко след това протече светкавично. Обадиха се на лекаря и старшата и ги доведоха по най-бързия начин. Някой донесе купа с вода и започна да пръска лицето на Сара. Аз слязох от сцената и се върнах обратно при Рут. Повикаха бърза помощ. Гостите бяха отведени в столовата за по пиетие преди представлението, а г-жа Удс се опитваше да събере останалите участници в пиесата зад кулисите, подскачайки нагоре-надолу, като че ли имаше таралеж в гащите си.

Донесоха носилка от медицинския кабинет и четири момичета от единайсети клас вдигнаха Сара и я поставиха легнала в нея. Понесоха я по пътеката, а лекарят и старшата ги последваха. Когато стигнаха до мен, Рут и Таша, Сара се вторачи в мен с ококорени като на жаба очи. Изглеждаше ужасно. Нямаше нищо общо с красивото момиче, което беше преди. Приличаше на чудовище. Вдигна подпухналия си показалец и го насочи към мен.

— Ти си виновна — изстена тя, докато я отнасяха.

— Аз? Че какво съм направила? — попитах останалите.

— Нищо — отвърна Таша, пристъпи към мен и хвана ръката ми.
— Не й обръщай внимание. Мисля, че знай истинската причина за това. Тя е алергична към животни. Онзи шал около шията ѝ беше от истински щраусови пера.

— Алергична към животните? — повтори Рут. — О, Боже! Бърти!

— Бърти? — попитах аз. — Той какво общо има с това?

— Спомняш ли си онзи път, когато баща ти го доведе и аз го намерих?

— Да. Е, и?

— Спомняш ли си къде го намерих?

— Ъ... О, да! В театралната зала!

— При костюмите, ако трябва да бъда съвсем точна. Сега си спомням, че се беше разположил удобно върху светлорозовия шал.

— Като се замисля, котаракът Борис също обича да се промъква там и да си подремва. Виждала съм го няколко пъти. Близко е до стаята с парното и е топличко. Пера, кучешка и котешка козина. Нищо чудно, че получи алергична реакция.

— Дали ще се оправи? — попитах. — Изглеждаше ужасно.

Таша кимна с глава.

— Ще ѝ сложат инжекция против алергията и ще се оправи, но не и навреме за представлението. Подобно нещо се случи миналото лято, когато дойде у нас за няколко дни. Един следобед излязохме, котката ми си поспала на възглавницата ѝ и по-късно същата вечер, когато си легнахме, Сара се наду като балон.

Рут се изкиска.

— Какво е толкова смешно? — попитах.

— Тя каза, че ти си виновна. Е... ти си повелителката на животните — отвърна Рут и си преправи гласа да звучи зловещо. — Пази се от повелителката на животните! Мощта ѝ не бива никога да бъде предизвиквана, защото тя ще пусне кучето си след теб.

Таша също се разсмя.

— Тя наистина изглеждаше ужасно, нали? — попита. — Знам, че не бива да се присмивам, но тя ще се оправи. Сериозно, скоро ще е добре. Но за момента, вместо божествено, изглежда идиотски. Така ѝ се пада! Надявам се някой да я е снимал.

В този момент г-жа Удс пристигна забързана в залата и се огледа отчаяно наоколо.

— Джема, Джема — повика ме тя.

Аз отидох при нея.

— На сцената! Имаш пет минути. О, Боже! Майчице мила! Ужас! Шоуто трябва да продължи.

— Аз? На сцената? Защо?

— За да играеш Талула, разбира се! — отвърна г-жа Удс и ми даде знак да тръгвам натам. — Ти си единствената, която знае репликите, като изключим Сара.

Зад нея забелязах Херми, който се бе подпрял на една колона. Погледна ме и ми смигна.

И така изиграх ролята на мечтите си. Оказа се, че всички онези дни, когато учех изпълненията на Талула и побърквах нашите, в крайна сметка не са били напразно, защото получих главната роля. Пиесата мина страхотно. Дадох най-доброто от себе си и се забавлявах повече от когато и да било. Всички казаха, че това представление било едно от най-добрите, които училището някога е поставяло. Докато се преобличах в своите дрехи, г-жа Удс ме дръпна настрана и ми сподели, че съм спасила положението.

След края на представлението гостите започнаха да се изнасят към паркинга. Аз придружих г-жа Хамилтън до входа, за да ѝ благодаря и да я изпратя.

— Къде е колата Ви? — попитах, като огледах двора за нейния Ролс Ройс.

— О, освободих я — отвърна тя, когато позната фигура изръмжа с мотора си нагоре по пътя.

Няколко секунди по-късно Херми спря до нас и ми намигна.

— Добре ли изкара тази вечер? — попита той, широко усмихнат.

— Повече от добре — усмихнах се в отговор и аз.

Тогава Херми извади една каска от багажника на мотоциклета. Помислих си, че ще я подаде на мен с предложението да ме повози, но той я подаде на г-жа Хамилтън.

— Каретата Ви очаква, госпожо! — каза той.

Тя се изчерви и за миг заприлича на свенлива тийнейджърка. Сложи каската, качи се отзад на мотора с изненадваща пъргавина и обгърна с ръце кръста му.

— Не се отказвай, Момиче на зодиака! — Усмихна ми се тя.

— Ти също, Момиче на зодиака! — отвърнах с усмивка.

— Ще те наблюдавам — каза Херми и форсира мотора си. — Само не забравяй, че магията е навсякъде, Джема. В теб и около теб. Използвай я! От теб зависи какво ще направиш с нея. Но засега това е всичко.

— Да, господине — отдадох чест аз.

След това те полетяха надолу по пътя и се изгубиха от поглед.

ПРОФИЛ НА ЗОДИЯ БЛИЗНАЦИ

22 май — 21 юни

Особености, характеристики, интересни факти

Без значение дали се оплакват по мобилния си, клюкарстват с приятели, или разпращат имейли, Близнаците са страхотни в общуването и обожават да говорят, говорят, говорят. „Убедителност“ е второто им име и те често въздействат на хората, за да постигнат своето. Те са с широк светоглед, целеустремени и свободолюбиви.

Близнаците са в състояние да стигнат до крайности в желанието си за забавления и авантюри, но в резултат може да установят, че това не е залък за тяхната уста. Това може да ги доведе до объркване — но тук няма нищо изненадващо — в крайна сметка, техният символ са близнаците, показващи двойствената им природа.

Елемент: въздух;

Цвят: жълто, сребристо;

Камък: планински кристал, ахат, смарагд;

Животно: сврака;

Щастлив ден: сряда;

Управляваща планета: Меркурий;

Близнаците се разбират най-добре с: Овен, Близнаци, Стрелец, Водолей;

Близнаците не се разбират с: Телец, Скорпион;

Представата на Близнаците за рай: да водят свое собствено токшоу в най-гледаното ефирно време.

Близнаците ще полудеят ако: останат без компютъра и телефона си.

Известни Близнаци:

Наоми Кембъл, Джони Деп, Анджелина Джоли, Никол Кидман, Кайли Миноуг.

ЗА АВТОРКАТА

До единадесетгодишна възраст Кати Хопкинс живее в Кения. Когато навършва осемнадесет години, родителите ѝ се връщат в Англия и тя постъпва в Манчестърския колеж по изкуствата. След една година го напуска и се присъединява към рокендрол бандата „Драйвиш Рок онд Рокетс“, която изнася концерти в местни колежи и университети като подгряваща група на състави като „Уизард“ и „Евъридж Уайт“. Освен това Кати работи в хипи магазина „На осмия ден“. Родителите ѝ я оставят с по-големия ѝ брат да се грижат за семейния им дом в Манчестър, известен като „355“, с идеята да дават под наем стаите за гости. Половината Манчестър се изрежда да живее там по едно или друго време, тъй като те дават стаите на най-различни свои приятели — музиканти и фенове. По-късно тя чете сценарии за комедийния отдел на Би Би Си и в продължение на две години всеки петък прави преглед на печата в телевизионния канал „Скай Нюз“.

Кати Хопкинс започва да се занимава с писателска дейност през 1986 г. Тя е автор на 16 нехудожествени книги на различни теми: от здравни до хумористични, и на 42 тийнейджърски романа, издадени в 25 държави. Бащата на Кати — Биби Хопкинс — също е писател.

Издание:

Кати Хопкинс. От смотанячка — богиня

Английска, първо издание

Редактор: Ангелин Мичев

Компютърна обработка: Константин Чаушев

Коректор: Йорданка Траянова

Художествено оформление на корицата: Елмаз Хюсеин

Издателство Хермес, Пловдив, 2008

ISBN: 978-954-26-0636-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.